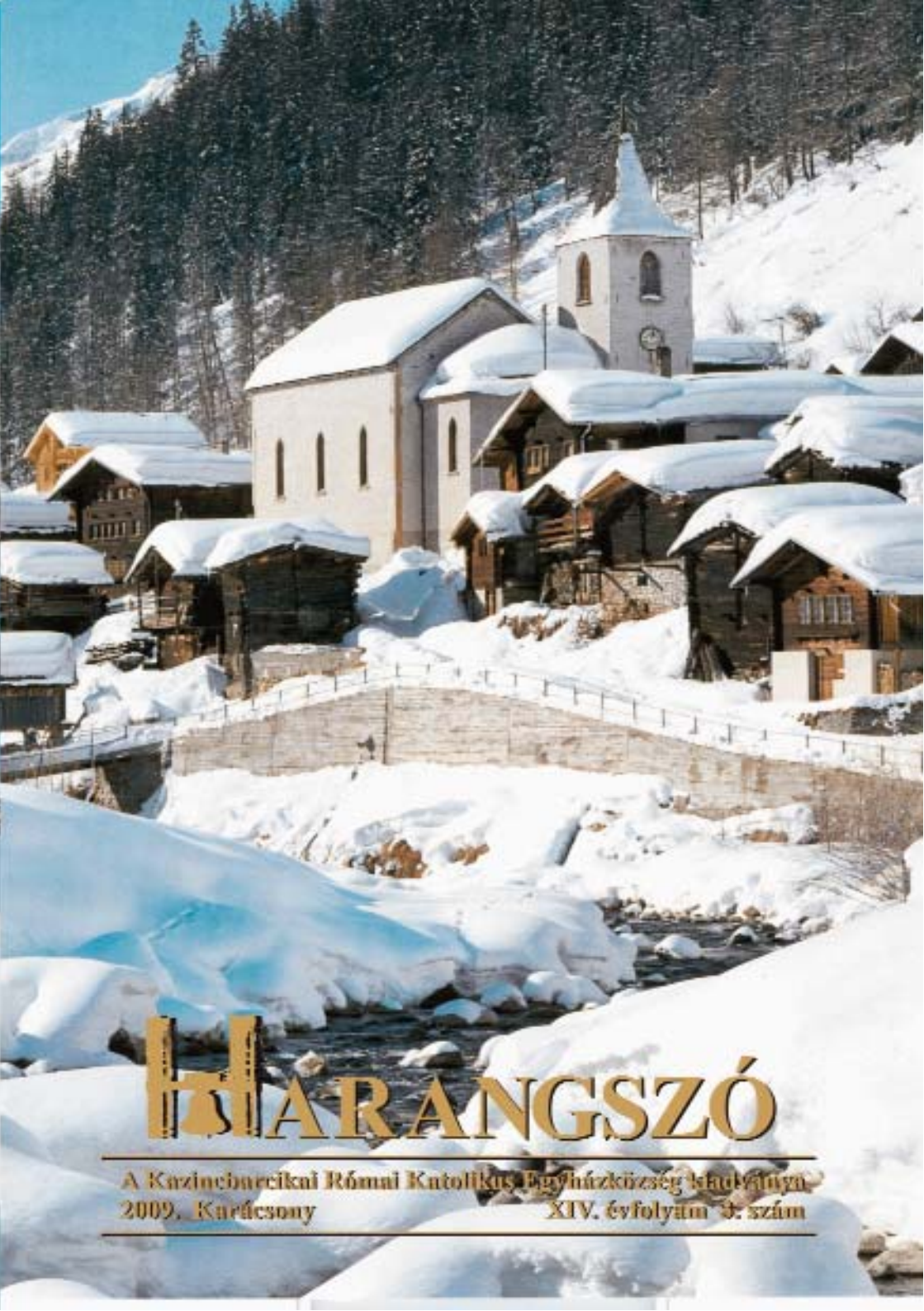

KÁRMÁNBUKAI HÍRANGSZÓ

A Kármánbucikai Római Katolikus Egyházközség kiadványa
2009. Karácsony

XIV. évfolyam 3. szám

D. Ghivlandaio: Pásztorok imádása

Karácsony ünnepén

Egész létünk a szeretet isteni „túlkapáseinak” a drámája. Ennek a drámának áll mintegy centrumában a megtestesülés títka az isteni ártatlanság makulátlanul tisztá jegeivel. Így – a Teremtő lemond isteni mivoltáról és emberré lett – a karácsony az egész teremtés elfogadásának és az Isten szeretetben való fölülmúlásának az ünnepe.

Isten szeretete és szabadsága a világban van, Isten a világba jött és emberré lett. Ezért szeretetével mindent bevilágít, hogy térben és időben minden – ami szép és igaz – tudva, vagy nem tudva, az ember felé mutat, s így méltán meríthet mindenki világosságot belőle.

De mint a szívünkben lakó isteni szikra, tiszta szeretet: a megtestesült Isten is csak szinte észrevétlenül léphetett közénk. Igaz, mérhetetlenül kicsiny fény ez - de reális.

Ugyanaz a szelídség, mely engedelmességre bírta az Atya szeretett Fiát, gyengédségének erejével a keresztségén túl meggyőzte a világot a szeretet nagyságáról.

A karácsonyi bölcsőben a kisdedek szelídségével fekszik ez az ártatlan Isten, kinek szeretete soha többé nem hagyja nyugton szívünket. Békéje örök kísértője minden békétlenségnek, szelídsége minden háborúságnak. A karácsonyi ünnep külsősége mit sem ér e tiszta, ártatlan és egyetemes szeretet nélkül. Vajon valaha is meg fogja teremni valódi gyümölcsseit közöttünk? Bízunk benne, hogy igen.

„Mily csodálatos az isteni Gondviselés! Amelyik napon a Nap született, jött a világra Krisztus is!” – kiáltott föl Szent Ciprián, Karthágó III. századi püspöke, noha I. (Szent) Gyula pápa csak 350-ben nyilvánította december 25-ét a Megváltó születésnapjává.

A születés lehetséges történelmi időpontja ma sem tisztázott, de az örmény egyház kivételével - mely január 6-án ünnepli az eseményt - a többi egyház elfogadta Gyula pápa döntését.

Karácsonyról hallván, a csillogó díszű, kivilágított fenyő képe jelenik meg először lelki szemünk előtt. Régebben a fenyőt nyalánkságokkal, almával, narancssal, aranyozott dióval, tarka papírdíszekkel és láncokkal ékesítették, tetején csillagba foglalt angyal vagy kis Jézust tartó Mária-képpel koronázták. Gyertyáit először december 24-én este gyújtották meg, utólagja rendszerint vízkeresztkor.

Úgy tudjuk, nálunk *Brunswick Teréz* grófnő állítottatott először karácsonyfát 1825-ben. A karácsonyfa elterjesztése a német lutheránusok érdeme, akik – talán a katolikus rítusokkal való szembefordulásuk kifejezésésképpen – adtak így új, keresztény értelmet a fenyővel kapcsolatos, a néphagyományban továbbélő régi, pogány, germán hiedelmeknek.

Sokáig nem terjedt el mindenütt, neholt ma is más örökzölddel: fagyallal, fagyönggyel, borostyánnal díszítik az otthonokat, de az a szokás, hogy a téli napfordulót és az újévet zölddel köszöntsék, egykor Európa-szerte általános volt.

***Minden kedves hívőnek, városunk minden lakójának Istentől áldott,
boldog ünnepeket kívánok!***

Iváncsy Balázs plébános

GYERTYÁK AZ ADVENTI KOSZORÚN

A napokban gimnazista hittanosaim kérdezték meg tőlem: - Atya, milyen az igazi adventi koszorú?

Igen, eljutottunk oda, hogy ma mindent, ami szimbólum, ami az egyház hagyománya, értelmetlenül használunk, mert kihagyjuk belőle a lényegét, Istent, és helyébe valami profán misztikát akarunk vinni.

Ilyen az advent, az adventi koszorú, a karácsony, a húsvét stb. Elveszítették igazi mondanivalójukat ezek az ünnepek, mert az emberek elvesztették szívükből az Istent.

Elkezdődött az új egyházi év. Itt van a lehetőség, hogy újra visszatérjünk Istenhez, hiszen nem Ő hagyott el minket, hanem mi fordultunk el Tőle.

Advent az újrakezdés, a várakozás, az előkészület időszaka. Átéljük a Krisztus-misztérium kezdetét, amelyben

visszatekintünk az Ószövetség Krisztust váró időszakára, amely bennünket is fel tud készíteni a Messiás érkezésére, a karácsony boldog örömnepére.

A négy adventi vasárnap és az adventi hétköznapi hajnali miséi, az adventi koszorú lassan meggyulladó gyertyái elvezetnek minket is a betlehemi jászolhoz, ahol Szűz Máriával és Szent Józseffel együtt ott vár a kisded Jézus. Vár, hogy engedjem Őt magamban is megszületni.

Az adventi koszorú nagyon egyszerű. Éppen a puritánsága mutat rá arra, hogy a mi életünkben is ezt az egyszerűséget kell keresni. Jézus nem ragyogó körülmények között született meg, hanem a legszegényebb emberek között, egy istállóban jött erre a világra. Ha Őt meg akarom érteni, nekem is egyszerűvé kell válnom.

Az igazi adventi koszorú ezért csak örökzöldből készített kör alakú koszorú, amit lila színű szalaggal kötünk át, majd három lila és egy rózsaszín gyertyát helyezünk el rajta. A gyertyák lehetnek fehérek is, de akkor hármat lila, egyet pedig rózsaszín szalaggal kell átkötni.

Az adventi koszorú nem szabadís, hanem eszköz arra, hogy a család mindennap, de legalább advent vasárnapján összegyűljön köréje, és együtt imádkozva gyújtsák meg a gyertyákat. Tehát

a közös imádság, a közös Krisztus-várás eszköze az adventi koszorú, melynek segítségével készülünk a közelgő ünnepre. Készítjük a lelkünket úgy, ahogy

Izajás prófétától halljuk: „*Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényét.*” Számunkra is az előkészület eszköze tehát az adventi koszorú.

Az első gyertyánk lila színű: a PRÓFÉTÁK GYERTYÁJA

A próféták gyertyája azokra a kiválasztott személyekre emlékeztet minket, akik Isten szavát közvetítették a népnek, buzdítva őket, hogy készítsék elő az Úr útját szívükben. Az ószövetségi nép még nem ismerte az eseményeket. A próféták bátorító szavára azonban

mindig megerősödtek hitükben, mert reménnyel teltek el. Hittek Istenben és érezték, hogy velük van az Úr. Ez nem csak reményüket erősítette, hanem a hitüket is. Hallgattak Isten szavára, és imádságos lélekkel várták az ígéretek beteljesedését.

A második gyertyánk színe is lila: az ANGYALOK GYERTYÁJA

A próféták üzeneteit ma is elolvashatjuk. Nekünk azonban már nem kell ismeretlenül várni az eseményeket, hiszen mi már ismerjük Betlehem történetét, Jézus születését. Ennek ellenére mégis szükségünk van az adventi szent időre, hogy rendezzük lelkünket, életünket, és készüljünk a közelgő ünnepre, méltó módon fogadva az Úr érkezését.
Készítsétek az Úr útját!

Az angyalok gyertyájával arra emlékezünk, hogy Isten eljött közénk, hogy megváltson minket. Saját Fiát küldte a földre, mert végtelenül szeret minket. Az angyalok hozták hírül a kiválasztott személyeknek Isten üzenetét. Szűz Mária és Szent József az angyalszóra elfogadják Isten akaratát. Ahogy az angya-

lok szolgálnak Istennek, úgy lesz Mária és József is az Úr szolgáló leánya és szolgálója.

Hogyan tudok egyszerűvé válni? Hogyan tudom készíteni életemben az Úr szívemhez, lelkemhez vezető útját?

Úgy, ha magam is Szűz Mária és Szent József példája nyomán Isten szolgálója és szolgáló leánya leszek. Az Isten és az ember szolgálata által helyet tudok adni gondolkodásomban, szívemben, lelkemben Istennek, azaz hagyom, hogy bennem is megszülessen az Isten Fia, és bennem éljen. Ő tud engem átalakítani magához hasonló krisztusi emberré. Így tudok hírvivője, szolgálója lenni Istennek, mint ahogy ezt az angyalok teszik, ujjongó lélekkel.

A harmadik gyertya rózsaszínű: a PÁSZTOROK GYERTYÁJA

A pásztorok hallgatták az angyal üzenetét, és félelmük ellenére engedelmeskedtek. Azután látták Jézust, és megbizonyosodtak mindarról, amit az angyal hirdetett. Öröm töltötte el a szívüket.

Nem elég csak az üzenet meghallása. Az üzenetet végre is kell hajtani. A cselekvés a hit lételeme. A pásztorok nem élték volna át azt a boldogságot, amit a betlehemi istálló csöndjében megtapasztaltak, ha nem indulnak el.

Amikor megszólít bennünket az Úr, a cselekvésre, a jóra indít. Ha ezt meg tesszük, ha ezt hirdetjük, mi is részesülünk Isten boldogságában. Átéljük a pásztorok örömét. Ennek az örömnak az üzenete miatt rózsaszín ez a gyertya, és nevezzük advent harmadik vasárnapját **„az örvendezés, latinul Gaudete”** vasárnapjának. Emlékezzünk hálás szívvel a pásztorokra, mert amit hallottak, örömmel beszélték el.

Végül a negyedik gyertya ismét lila: BETLEHEM GYERTYÁJA

Betlehem a „*kenyér házat*” jelenti. Régen otthon készítették és sütötték a kenyeret. A friss kenyér illata bejárta a házat. A család az asztal köré telepedett, a családfő kezébe vette a kenyeret, hálát adott, majd megszegve mindenkinek levágott egy szeletet. Ünnepi, imádságos alkalom volt ez. Régen a kenyeret úgy is hívták őseink, hogy „AZ ÉLET”.

Jézus az Utolsó vacsorán önmagát adta a kenyér és a bor színében, mint az „*Élet kenyere*”. Az „*Élet kenyere*” született meg Betlehemben, a kenyér házában.

Minden szentmise, minden családi alkalom, amikor kezünkbe vesszük a kenyeret, emlékeztessen arra, hogy Jézus életté, a mi életünké, a mi *Őrök életünké* lett. Ha Belőle rendszeresen táplálkozunk, életté válik bennünk.

A gyertya arra emlékeztet, hogy Jézus emberré lett, és mint kisgyermek jött közénk. Jézus ígéretére is emlékezzünk, hogy a világ végén visszajön. Dicsőségében pedig osztozhatunk Vele, ha Benne és Általa élünk, ha életté váltjuk az Úr üzenetét a felebaráti szeretet által. Akkor mi is átéljük Istenben a boldog ember örömét, de nemcsak karácsony ünnepén, hanem életünk minden napján.

Kívánom, hogy az angyalok hívó szava indítson el mindannyiunkat advent kezdetén a pásztorokkal együtt, hogy elérkezzünk mi is Betlehem egyszerű istállójához, hogy rátaláljunk Jézusra, a világ **Megváltójára**.

Szarvas Péter
a miskolci Szent Anna Plébánia plébánosa

Álljunk meg, hogy lelkünk utolérjen!

„Advent, a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.”

(Pilinszky J.)

Advent, a latin „**Adventus Domini**” kifejezésből származik, ami annyit jelent: „**az Úr eljövetele**.” Advent első vasárnapján kezdődik a keresztény egyházi év (mindig november 27. és december 3. közé esik). Az adventi időszakot 1570-ben V. Pius pápa tette kötelezővé az egész egyházban.

A Mária-tisztelet egyik megnyilvánulásaként vált szokássá az adventi hét-köznapi különös hangulatú hajnali miséje, a **roráte**, amely egy gregorián himnusz kezdőszaváról kapta a nevét: *Rorate coeli desuper, et nubes pluant justum* - Harmatozzatok, egek onnan felülről, és felhők hozzák az igazat.

Gyermekkori emlékeim között szeretettel őrzöm az adventi időszakot. A régi adventek varázsos hangulatát az évszak, a maga kiszámítható rendjével még fényesebbé csiszolta. Már november közeledtével a mennyei Öltöztető hóköpenyt borított a tájra. A szent várakozást a szüntelen hulló hópelyhek ünnepélyessé és tisztává varázsolták. Az emberek is sóvárgó, megtisztult lélekkel várták a Messiás érkezését. A hajnalok éles, hideg didergésében csak a templomablakok meleg fénye - mint élő hit lámpása - világított. A hófehér áhítatban a harang hívogató szavára a csikorgó reggeli hideggel dacolva, minden irányból jöttek a hívek a rorátéra.

Mi a templom mellett laktunk. Ez a közelség egész évben jó volt, de adventben szerettem volna olyan távol lakni, mint a többi gyerek. Jó lett volna hajnalonként lámpával világítani, kitaposni a térdig érő havat egészen a templomig. A korán kelést akkor nem éreztük tehernek. Az adventi szokások - mint a „Szállást keres a Szent Család”-járás, a jócselekedetek gyakorlása, az elcsendesedés, a böjt a keresztény családokban - átöröklődtek. Akkor még nem kellett karácsonyi ajándékok után futkosni, igaz, nem is voltak csábító reklámok, leginkább csak magunk készítette meglepetésekkel ajándékoztunk. Az volt a fontos, hogy az érkező Krisztus megtisztult lélekkel, ébren találjon minket.

„Derús hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!”

(Juhász Gyula :Rorate)

Azóta szülőfalumban is sok minden megváltozott, de az adventi várakozás lelkülete ősidők óta - a világon mindenütt - ugyanaz maradt. ***Alkalmassá kell tenni szívünket, hogy Jézus megszülethessen benne. Azért fontos Isten várakozásának újra átélése, és az Isten utáni vágyakozás felkeltése szívünkben, mert csak így élhetjük át újra Jézus születését, és csak így töltheti el szívünket a vágyakozás beteljesedésének öröme.***

Az adventi időszak a ***bűnbánat, a csend, az elmélkedés ideje.*** Nem is gondoljuk, milyen sok embernek a lelkéből hiányzik az advent tudata. A világ lejárta az adventi időszakot. Még el sem kezdődik, de már a környezetünk tele van karácsonyhívogató reklámokkal, hirdetésekkel, megkezdődik az üzletelés az ünnepel. Az elcsendesedés, az elmélkedés helyett lázas rohanásba kezdünk. Jön az ünnep, feltétlenül vásárolni kell, sütni, főzni, és kitalálni, vajon minek örülnének a szeretteim... és sorolhatnám.

Felgyorsult világunkban versenyt futunk az idővel, nem lehet megpihenni egy percre sem, nincs idő az érkező Üdvözítőre. ***Álljunk meg, hogy a lelkünk utolérjen!***

Nem az ajtókra akasztott díszes adventi koszorúk, a megpakolt bevásárló kosarak jelentik az adventet, hanem a Krisztust váró, megtisztulást kereső bűnbánó emberek szívek. Rajtunk múlik, hogy akarunk-e a magunk teremtette álmvilágból feléb-

redni, bűneink rabságából szabadulni.

Sajnos a fiatalok is növelik az alvó egyház táborát. Közülük is nagyon sokan nem értik az adventet, sőt még a Karácsony ünnepét is unalmasnak tartják, mert otthon kell lenni, nincs bulizás. Napjaink legszomorúbb jelensége, hogy ebben a zűrzavarban nagyon sokan nem hallják meg Jézus hívó szavát. ***„Ébredj ember, mély álmodból,....!”***

Szent Pál a filippiekhez írt levelében így figyelmeztet: ***„Örüljete az Úrban, ismét mondom, örüljete, az Úr közel van!”***

Közel van a Karácsony is! Lehet, hogy sokan azt mondják: Minek örüljek? A legszebb órák is olyan hamar elszállnak, az évek rohannak. Mennyi baj, betegség, tragédia vesz körül. Mennyi hűtlenség, aggodás, csalódás, öregség. Lehet így örülni egyáltalán? Igen, hitünk által lehet! Az igazi öröm és béke lelki forrása: a jó lelkiismeret! ***”Ha lelkiismereted jó, derűs lesz egész életed.”*** (Kempis T.)

Advent - várakozás, készülődés az Úr eljövetelére. Békességet kell teremteni szívünkben, környezetünkben. Jót tenni, megbocsátani, őszinte szentgyónással készülni, csillapítani mások szenvedését, örömet szerezni mindenkinek. Adjunk lehetőséget magunknak is a bennünk rejlő igazi értékek felfedezésére. Az igazi szeretet nem a hibát keresi a másik emberben, hanem Isten képmását. ***Szeretettel, jósággal, örömmel teli lélekkel kell várni az Úr eljövetelére.***

„Hitre cserélni a kételyt,
csillagjelet
látni a legsötétebb éjben,
és hinni
hinni
a szívekben születő Fényben.”
(Kovács András: Advent)

Advent a remény, az újrakezdés, a megújulás és az újjászületés időszaka is.

Remény, amely azt jelenti, van értelme az életnek a bajok, a kudarckok ellenére is. Amikor Jézus vállalta sorsunkat, amely a betlehemi istállóban kezdődött és a Kálvárián, a kereszten végződött, az utolsó percben nem azt kiáltotta *“kár volt!”*, hanem azt *“beteljesedett!”* ***Betlehem óta minden sötétségre gyúl fény, minden kilátástalan helyzetben van remény.***

Nemrégén olvastam az alábbi kis történetet. A Sziklás hegységben, ahol nem nőnek fák, nem élnek emberek, áll egy borókafa egymagában. Léte ellentmond az ember és a természet törvényeinek. Amikor a főtutát bővítették, kikerülte a bulldózer, és valami oknál fogva pár mé-

terrel arrébb kezdték kiszélesíteni az utat. Senki nem tudja ki, és mikor díszítette fel először a fát, de attól kezdve minden év karácsony reggelén ünnepi díszben pompázik. A tőle legközelebb és legtávolabb lakók is hallottak már a fáról. Mindenki tudja, merre van. Ez a boróka senkié és mindenkié. Ez a fa olyan magányos és olyan bátor, hogy erőt önt mindenkibe, aki elhajt mellette és üzen. ***Ugyanazt üzeni, mint maga a karácsony, hogy még ebben a durva világban is van helye a reménynek és az életnek.***

Ha kitárjuk lelkünket, rájövünk, hogy nekünk is van helyünk a világban, nekünk is jut szeretet, és nem hagytak minket magunkra. Van egy hazánk, az égi haza, egy Atyánk, a Mennyei, aki vár ránk.

Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk
Illendő ruhában, méltóképpen várjunk.
Add, hogy kerüljessük a bűnt, sötétséget,
S ama jobb hazában megláthassunk Téged.”
(Mécs László: Adventkor)

Adventi elmélkedésünkben gondoljunk Szent Józsefre is, aki példaértékű, igaz ember volt. Ő nem faggatta Máriát, nem vitakozott az angyallal, nem perlekedett Istennel. Ő hallgatott és tette a dolgát. Úgy érzem, mi erre nem lennénk képesek. Pedig advent ennek az ideje. Ebben a zajos világban pedig különösen fontos lenne, hogy hallgatva járjuk életünk útját, mert csak így

halljuk meg a belső hangot, így fogjuk megtudni, hogy Isten mit vár tőlünk. Higgyük, hogy Istennek van beleszólása az életünkbe. Szent József nemcsak hiszi, hanem teljesíti is azt, amit Isten tőle kér.

Bőjte Csaba testvér gondolattal kívánok, minden kedves olvasónak - a magam és szerkesztő társaim nevében - Istentől áldott, adventi szent időt!

„Itt állsz Uram a XXI. századi Jeruzsálem falai előtt, előttünk. Szemedben könnycsepp, és nekem nincsenek érveim, és mégis arra kérek, hogy ne a bűneinket nézd, hanem újabb adventünkben jóssággal jöjj közénk, ajándékozd meg érdemtelen gyermekeidet egy újabb eséllyel, egy szép Karácsonnyal.”

Szerafi Éva

SZENTEK ADVENTTÓL VÍZKERESZTIG

November 29. – Az ideai advent kezdete

Az egyházi év az adventi idővel kezdődik, közelebbről pedig advent első vasárnapjával. Ez nincs egy meghatározott naphoz kötve, de első alkalma mindig a karácsony előtti 4. vasárnap. Tehát az adventi idő négy teljes hét.

*Az adventi időszak az előkészület, a várakozás, a reménykedés ideje. Az advent igazi szakrális ízét, meghitt hangulatát a hajnali mise, liturgikus szóval **roráte** adja meg.*

A hívek a hajnali sötétben várják a napfényt, a Messiást, mint hajdan a próféták. Hagyományörző helyeken alig veszik észre – ami pedig egyébként nehezükre esik – a korai

fölkeléssel, a hóval, a faggyal járó áldozatot.

Az adventi koszorú négy gyertyája a négy adventi vasárnapot jelképezi. A sorban meggyújtott négy gyertya növekvő fénye figyelmeztet arra, hogy Krisztusnak, az igaz Világosságnak az eljövetele közeledik.

November 30. – Szent András

Szent János elbeszélése szerint **András** egyike annak a két tanítványnak, akik először követték Jézust. Kezdetben Keresztelő János tanítványai közé tartozott, de amikor meggyőződött róla, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, hozzá csatlakozott. Az apostolok szétválása után András Kis-Ázsia tartományban a Fekete-tengertől délre fekvő vidéken, Thrákiában és Görögországban hirdette az evangéliumot. Biztosnak látszik a hagyománynak az adata, hogy 60-ban az achaiai Petra városában keresztre feszítették.

*András apostol, Péter bátyja. Életéről, pályájáról keveset tudunk. A hagyomány szerint X formájú kereszten szenvedett vértanúságot. Ez az **András-kereszt**, amely ikonográfiai ismertetőjele is egyúttal.*

December 4. – Szent Borbála

Szent Borbálát pogány apja, Dioscurus azért záratta toronyba, hogy a kérők ne férközhessenek hozzá. A toronynak volt ugyan két ablaka, de Borbála – apja távollétében – rávette az építőket, hogy vágjanak a falba egy harmadikat is, apjának adott későbbi magyarázata szerint azért, mert a Szentháromság világosította meg a lelkét. Ezen át becsempésztett magához egy papot, aki megkeresztelte. Amikor ezt apja megtudta, Borbála a pappal együtt megszökött. Egy sziklahasadékban rejtőztek el. Dioscurus azonban rájuk talált, mert egy pásztor elárulta őket. Az apa megkorbácsolta a leányát, majd átadta a római hatóságoknak. Azok megkínózták, orcáját tüzes fáklyával verték, de nem tudták hitét megtörni. Végül is az elvetemült apa saját kezűleg fejezte le lányát 306-ban. Az ő büntetése sem maradt el, szörnýtette színhelyén villám sújtotta halálra.

*A Borbála-nap legfontosabb népi hagyománya a **Borbála-ág**. Levágása utal Szent Borbála szenvedésére. A lányok ilyenkor cseresznye- vagy orgonaágot törnek, vízbe helyezik, s ha kiszökdül, hamarosan férjhez mennek. A zöld ág az élet jelképe, ősi szimbólum. De vallásos tartalma is van: az ártatlanság, a szüzesség, a kegyelmi állapot jelképe.*

December 6. – Szent Miklós

Imádságos, vallásos szülők gyermeke volt, aki már fiatal korában pap szeretett volna lenni. A szomorúak vigasztalója, a bűnösök megmentője és népének jó pásztora lesz – mondta róla szentelésekor püspöke. Számtalan csoda kísérte életét. Egy szentföldi zarándoklat után Myra városába vonult vissza, hogy teljesen az imának szentelje életét. A helyi püspök halála után őt bízták meg ezzel a feladattal. Papjai és hívei példaképe volt. A keresztényüldözés során a császár bebörtönözte, de félve a nép bosszújától, szabadon engedte. **Szent Miklós** a diákok védőszentje, 324-ben halt meg.

***Mikulás**, vagyis Szent Miklós püspök volt a keleti egyház máig is legtiszteltebb szentje. A legenda szerint a szomszédságában lakó férfinak volt 3 lánya, akiket férjhez akart adni, de nagy szegénységben éltek, így nem volt hozomány a lányok számára. Szent Miklós az éj leple alatt a lányok ablakába három zacskó aranyat tett, hogy megmentse becsületüket, és tisztességesen férjhez tudjanak menni. Mikor a harmadik lány ablakától elosont az éjszaka közepén, meghallották a mocorgást, kinéztek, de már csak egy piros ruhás alakot láttak sietősen távozni a hóesésben. Innen ered a szokás, hogy csizmát, zoknit teszünk az ablakba vagy a kandalló fölé, ajándék reményében.*

December 13. – Szent Luca

Szent Lúcia szűz és vértanú Európa-szerte, de Szicíliában különösen népszerű szent. Syracusában született. Beteg édesanyjával Szent Ágota vértanú sírjához zárandokolt. Ott anyja csodálatosan meggyógyult, ő pedig látomásában Szent Ágotától megerősítést kapott a hitvalló, keresztény életre. Hazatérve ékszereit, vagyonát eladta, és a pénzt szétosztotta a szegények között. Saját vőlegénye jelentette fel a császári udvarban. Tántoríthatatlan volt hitében, és ezért hosszú kínzások után karddal lefejezték. A hagyomány szerint 305-ben halt meg.

Ezen a napon kezdték el készíteni a **Luca székét**, aminek karácsonyra kellett elkészülni. A lényeg, hogy mindennap kell rajta faragni valamit úgy, hogy éppen karácsony estéjére készüljön el. Ezért terjedt el a mondás: lassan készül, mint a Luca széke. A hagyomány szerint többnyire kilencféle fából állították össze: kökény-, boróka-, körte-, som-, jávor-, akác-, jegenyefenyő-, cser- és rózsafából. A hiedelem szerint, aki rááll karácsonykor az éjféli misén – pontban éjjélkor – a maga által készített székre, az megláthatja, hogy kik a boszorkányok, mert ilyenkor azok szarvat viselnek.

Luca napi szokás volt az is, hogy egy **cserépbe búzát vetettek**, hogy karácsonyra kikeljen. Akkor a karácsonyfa alá tették, mint az élet jelképét. Ha karácsonyig minden elvetett szem kikelt, akkor a következő évben bőséges termésre lehetett számítani.

Szokás volt az is, hogy az emberek **e naptól kezdve 12 napon át megfigyelték az időjárást**. Úgy vélték ugyanis, hogy amilyen az első nap, olyan lesz az eljövendő év első hónapja, amilyen a második nap, olyan a második hónap és így tovább. Ezt nevezik **Luca kalendáriumának**.

Luca nap estéjén és éjszakáján nemcsak tréfálkozni lehetett, de még a **lopkodás** is megengedett volt. Voltak, akik az udvarokon álló kútból vizet loptak, volt, aki bohócnak öltözve koldulni indult. Rengeteg ház udvara reggelre kapu nélkül maradt, mert a lopkodók magukkal vitték. Megtalálni csak valamelyik szomszédnál lehetett.

December 26. – Szent István diakónus

Az egyház első vértanúja. A hagyomány szerint 35-ben halt meg. Feljegyezték róla, hogy telve volt hittel, bölcsességgel, erővel, kegyelemmel és Szentlélekkel. Mindezek az erények Jeruzsálemben, a születő egyház életében bőséges gyümölcsöt hoztak. Irigyei beárulták a főtanács előtt. *Látom a megnyílt eget, és az Emberfiát az Isten jobbán* - kiált fel István diakónus, mire ellenfelei követek ragadnak, rátámadnak és megkövezik. István még ekkor is imádkozott üldözőiért.

December 26-án, Szent István napján a legények felköszöntötték a falu Istvánjait. E nap azonban a **regölésé** is. Általában legények vagy fiúgyermekek regöltek, de szinte kizárólagosan lányos házaknál. Több szakaszos énekük a jöttüket bejelentő bevezetés után jókívánásokat halmoz a gazdára, s a fiatalok párosításával fejeződik be. A regölésért persze ajándék járt. Élelmet kaptak, amit zsákba gyűjtve, a regölés végeztével elfogyasztottak.

December 27. – Szent János apostol és evangélista

Az evangéliumok szerint különleges helyet töltött be az apostoli testületben. Mi-
közben Péter a köszikla, **János a szeretet**. Zebedeusnak, a gazdag betszaidai halásznak
és Saloméának a fia. Keresztelő Szent János tanítványa volt, és ő küldte őt Jézushoz.
A tanítványok közül egyedül ő tartott ki bátran Jézus keresztje mellett. A feltámadt
Jézust elsőként János ismerte fel a genezáreti tavon. Később részt vett a jeruzsálemi
zsínaton. Hosszú apostoli munka után Patmosz szigetére került száműzésbe. Itt látó-
másokban részesült, amiket a *Jelenések könyvében* írt le. Ő a negyedik evangélium
szerzője, ahol mindig a „**szeretett tanítvány**”-ként szerepel. 103-ban halt meg.

*A Szent János pohara vagy **János pohár** elnevezés az egyház hagyományaiban gyökerezik. Az elnevezés abból a legendából fakadt, amely szerint János apostol Aristodemoszt akarván megtéríteni, megitta a mérgezett bort, de az nem ártott meg neki. Innen ered egyébként János poharának még a búcsúital jellege és gyakorlata is.*

*A magyar népi kalendáriumban december 27-e Szent János napja. A szőlősgazdák ezen a napon **bort szenteltetnek**, s minden hordóba öntenek belőle egy pár cseppet, hogy boruk meg ne romoljon, a többit pedig elteszik gyógyítószerül.*

December 28. – Aprószentek

Ők azok a **2 év alatti fiúgyermek**ek, akiket Nagy Heródes öletett meg Betlehemben a napkeleti bölcsek látogatása után. A keleti és a nyugati egyház kalendáriumában egyaránt megtalálható az ünnep. Mivel az esemény Urunk születéséhez kötődik, ezért karácsony közelében ünnepeljük azokat a vértanúkat, akik *“nem a szavukkal, hanem a halálukkal vallották meg Krisztust.”*

Józsefnek álmában megjelent az Úr anyyala, s ezt mondta neki: *“Kelj föl, fogd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba. Maradj ott, amíg nem szólok, mert Heródes keresi a gyermeket, meg akarja ölni.”* József fölkel, s még akkor éjszaka fogta a gyermeket és anyját, és elmenekült Egyiptomba. Ott maradt Heródes haláláig. Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek kijátszották, haragra lobbant, és Betlehemben meg a környékén, minden fiúgyermeket megöletett két éves korig.

*A nap ismert szokása a **vesszőzés**, amelynek különböző változatait írták le, de a lényege mindegyiknek az volt, hogy a gyermekeket vesszővel megütögetve jó egészséget kívántak nekik. Egyes vidékeken a legények megvesszőzték a lányokat és az idősebbeket is, mondván: “feje se fájjon, foga se fájjon” - azaz legyenek mindig egészségesek. Az efféle “korbácsolás” a termékenység és a növekedés elősegítését is jelképezte.*

December 31. – Szent Szilveszter pápa

December 31-e az év utolsó napja és **I. (Szent) Szilveszter pápa** emlékünnepe. Uralkodásának idejére (314–335) esett a kereszténység történetének első nagy fordulópontja. A Római Birodalom akkori uralkodója, Nagy Konstantin császár nemcsak hogy felhagyott a keresztények üldözésével, hanem intézkedései az egyházat egyenesen az állam első intézményévé emelték.

A néphagyomány óév-búcsúztató szokásai viszont egyszerűen az év fordulójához kapcsolódnak. Az évkezdet minden népnél bizonyos jelképes elválasztó, szerencse- és bőséghezó praktikákkal jár. Ilyen volt a magyar nép szokása szerint az óévet jelképező szalmabáb földbe temetése, vízbe hajtása (téltemetés), egy öregember-maszkot viselő legénynek játékos kikorbácsolása (!) a faluból (télkivetés), az óév kiharangozása. A bő termést biztosító, gonoszűző szokások közé tartoztak a lármás, álarcos felvonulások.

Január 6. – Vízkereszt; Háromkirály ünnepe

Január 6-a, **Vízkereszt**, a karácsonyi ünnepkör zárása, és a farsangi időszak kezdete. Az egyik legrégebbi egyházi ünnep. A 4. századig Jézus születésnapját és az évkezdetet is ezen a napon ünnepelték. Az egyház ezen a napon emlékezik meg a **napkeleti bölcséről**, Gáspárról, Menyhérről és Boldizsárról, akik a Jézus születésekor megjelent betlehemi csillagot követve, uralkodónak kijáró tisztelettel hódoltak a gyermek és édesanyja, Mária előtt. E naptól kezdve szenteli a vizet a keleti egyház, a középkortól pedig a nyugati egyház is.

*A vízkereszti szokások közül külföldi látogatók már a XV. században jellegzetes magyarországi jelenségnek nevezték a papság vízkereszt-napi **alamizsnagyűjtését**.*

*Ezen a napon van a **házszentelés**, és ilyenkor írják fel a három napkeleti király nevének kezdőbetűjét az ajtóra. A vízkereszt vigiliáján megszentelt vizet a katolikus falvakban háromkirályok vízének nevezték, és sokféle hiedelem fűződött hozzá: meghintették a ház ajtaja előtt a földet, hogy a gonosz elkerülje a házat. A templomból a házigazda üvegben hazavitte a megszentelt vizet, a ház apraja-nagyja kortyolt belőle, hogy megóvja őket a torokfájástól. Megszentelték vele a házat, az ólakat. Öntöttek a kútba, hogy a víz meg ne romoljon.*

*A **szentelt víz** az emberi születésétől haláláig kísérte: ebből a vízből hintettek a bölcsőre, a menyasszony koszorújára, a halott koporsójára. Januártól januárig a vizet üvegben vagy nagy korsóban tartották, s ami megmaradt a következő vízkeresztre, azt a kútba öntötték. Vízkereszthez kapcsolódik a következő időjósítás: **”Ha Vízkeresztkor megcsillan a víz a kerékvágásban, nem lesz hosszú a tél.”***

„Láttuk az ő csillagát...”

Stefano da Verona: A bölcsek imádása

Urunk megjelenésének ünnepe szorosan kapcsolódik a karácsony ünnepéhez. Azt ünnepeljük, hogy az emberként világra jött Jézus Istenként áll a világ előtt. Karácsony éjjelén a pásztorok, és vízkeresztkor a bölcsek egészen különböző társadalmi helyzetben voltak, de van egy közös vonásuk, hi-

szen ugyanaz a cél vezette őket: megtalálni a Megváltót.

Korábban több ószövetségi prófécia utalt arra, hogy a Megváltó a pogány világ fölött is át fogja venni a hatalmat. Ezeket a próféciaikat „teljesíti be” a háromkirályok története. Róluk csak Máté evangélista szól, nevük,

etnikumuk, látogatásuk idejének közelebbi meghatározása nélkül. A napot így *háromkirályok ünnepének* is nevezzük, bár az evangéliumban nincs szó sem arról, hogy királyok voltak, sem arról, hogy hányan lehettek. Csupán a háromféle ajándék – *az arany, a tömjén és a mirha* – miatt gondolja a hagyomány azt, hogy hárman lehettek.

Kutatók szerint a hármasság szimbolikus jelentésű is. Utalhat a Szentháromságra, vagy Krisztus méltóságaira (az arany királyságára, a tömjén istenségére, a mirha emberi mivoltára).

Vannak, akik Noé három fiának (Sém, Kám, Jafet) leszármazottait, s így a három bibliai népcsoportnak (semiták, hamiták, jafatiták) képviselőit látják a három királyokban.

Szimbolizálhatják egyes vélemények szerint a világ akkor ismert kontinenseit is (Európa, Ázsia, Afrika). Ezt támasztja alá az, hogy a középkortól kezdve a harmadik királyt a három földrész képviselőjeként európai fehérnek, ázsiai sárgának és afrikai szerezsennek ábrázolták. Nevüket (Gáspár, Menyhért, Boldizsár) a IX. század óta említik.

Hogy a három királyok melyik csillagot követhették, erről sokféle elképzelés van. Az evangéliumi leírásból tehát az derül ki, hogy olyan bölcsek, tudósok voltak, akik a csillagok mozgását kutatták. A csillagokkal persze

ma is sokan foglalkoznak. Az evangéliumban szereplő bölcsek bizony egyáltalán nem hasonlítanak napjaink komoly, és kevésbé komoly csillagokat vizsgáló embereihez.

A csillagok fénye nem világítja be ugyan az éjszakát, de a betlehemi csillag fénye jelképes módon erősebb a többi csillagnál.

Hová világít ez a fény? Elsőként rávilágított a bölcsekre, akik felismerték ragyogásában a jelet. Szívükbe ragyogott a csillag, s arra ösztönözte őket, hogy útnak induljanak. A bölcsekkel egyidőben bizonyára másoknak is feltűnt ez a különleges égi jelenség, de mégsem ragyogta be szívüket, hogy ők is útnak induljanak.

Másodszor: a betlehemi csillag fénye bevilágította útjukat. Az evangéliumban ezt olvastuk: „*lám, a csillag előttük járt*”. Az Istenhez vezető utat ma is beragyogja ez az égi fény.

Harmadszor pedig rávilágít magára Krisztusra, a betlehemi Gyermekre. A napkeleti bölcsek már az induláskor tudták, hogy nem a maguk csillagát követik, hanem a Gyermekét, az újszülött királyét. Ezért mondják Heródes király udvarában: „*Láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy hódoljunk előtte.*”

De ezzel még nincs vége a ragyogásnak. A betlehemi csillag ma a mi szívünket is eltölti fényével. Felismerem-e benne a jelet? Útnak indulok-e, hogy eljussak Jézushoz?

Gyakran eszembe jutnak egy paptestvér gondolatai arról, hogy vajon mi lett a bölcsek ajándékainak sorsa. Főleg az **aranyé**, hiszen a Szent Család tudomásunk szerint egyáltalán nem volt tehetős.

Minden bizonnyal a **tömjén** a jeruzsálemi illatáldozatok oltárán szállt fel az ég felé. A **mirhát** - mint drága illatszert - esetleg pénzzé kellett tenni az egyiptomi menekülés során. Mint kenet, nem valószínű, hogy megmaradt Jézus temetéséig – az evangélium szerint arról amúgy is egy József nevű arimateai ember gondoskodott –, vagy talán már előre jelzi Heródes szörnyű tettét, és a kardélre hányt Betlehem és környéke fiúgyermekei testét zsidó szokás szerint mirha és áloé keverékével bekenő anyák fájdalmát.

Azt gondoljuk, hogy Jézus gyermek- és ifjúkoráról - a tizenkét éves kori jelenetet kivéve - semmilyen forrásunk nincs. De talán az evangéliumi elbeszélések néhány képet mégis felvillantanak...

Jézus példabeszédei egytől-egyig életszerűek, a mindennapi élet történéseiből forrásoznak. Előkerül-e még valahol a királyok aranya Jézus emlékeiben?

A törvény szerint a zsidó férfi kellő okkal elbocsáthatta a feleségét, aki ekkor csak azt vihette magával, ami rajta volt. Az asszonyok ezért rendszerint a hozományuk összegét - egyéb más értékeiket - valamiféle zsinorra fűzve mindig a nyakukban hordták. Persze ez a zsinór a házimunka közben valamibe akadva elszakadhatott, vagy idővel elkopott. Ilyenkor az aranyérmék szerteszét gurultak, amit nagy izgalommal az utolsó darabig igyekezett összegyűjteni a gondos asszony. Amikor a legutolsó lehetetlen helyre kerülő huncut drahma is előkerül, esetleg még barátnőit és a szomszédasszonyokat is összehívja, hogy vele örüljenek.

A Szűzanya talán a napkeletiek aranyát hordhatta így mindig magán. A játszadozó gyermek, Jézus pedig tanúja lehetett az **egy** elveszésének, majd anyja aggodalmának, végül a népes örvendezésnek. Mindez később felelevenedik benne, és ehhez az örömhöz hasonlítja Isten angyalainak egy megtérő bűnös feletti ujjongását.

Adventi tisztulásunk elmúltával, a mennybéli angyalok karához csatlakozó örömteli karácsonyi ünneplést kívánok minden kedves olvasónak! Vezessen minket a csillag fénye a mi Megváltónkhoz, és segítsen, hogy felismerjük benne az Isten Fiát!

Bölcső és kereszt

Karácsony éjjelén a fényességes éjből angyalok kórusa zengi a földnek: Isten Fia leszállott a mennyből, Betlehemben megszületett a Megváltó!

Megszületett, mint valóságos ember, és mint valóságos Isten. Karácsony misztériumát emberi ésszel nem, csak hittel tudjuk értelmezni. Itt van közöttünk az Isten, és olyan kicsi,

olyan esendő és törékeny, mint bármelyik ember fia. Közénk jött szegénységben, kiszolgáltatottként és fölvette az emberi tulajdonságokat. Jézus megtestesülésében így lett hasonló az emberhez a mennyei Atya akarata szerint.

12 évesen már öntudatosan mondja őt kereső szüleinek: *“Nem tudja-*

tok, hogy Atyám házában kell lennem?” Isten fokozatosan készíti fel Fiát a küldetésre, és Jézus tudja, milyen módon és milyen áron kell azt beteljesítenie.

Már földre lépése pillanatában a kicsiny gyermek mellett a jászolban láthatatlanul uralkodik félelmetesen nagy keresztje, melyet mennyei Atyja készített neki. A kereszt olyan nagy és súlyos, hogy beborítja e földi világot. Olyan hatalmas, hogy ráfér minden vétünk, botlásunk és tévedésünk.

Minden ember a születésekor megkapja Istentől élete keresztjét, melyet hordoznia kell egészen a koporsóig. A kereszt jele végigkíséri egész életünket. Az Egyház a keresztségben megjelöli a kereszt jelével a közösségébe lépő új “családtagot”. A keresztelő pap Jézus jelét rajzolja a homlokára, mint egy megkülönböztető láthatatlan stigmát: *“Ismerj meg, Uram, a gyermeked vagyok!”*

Isten már megalkotása - fogantatása - pillanatában hozzáalakítja a születendő embert ahhoz a jelképes kereszthez, melyet csak neki készített. Azt azonban, hogy mit vésett rá az Úr, mi nem tudhatjuk, csupán csak azt, hogy már a bölcsőben velünk van, és teherbírásunkhoz igazodva nő, növekszik velünk. Ebben valamennyire hasonlóak vagyunk Jézushoz, csak hogy mi bűnösök vagyunk, Ő viszont ártatlanul cipelte keresztjét a mi vétkeink

kért is, a mi megváltásunkért.

A parányi gyermek, amikor ártatlanul felmosolyog ránk a bölcsőből, még maga a nagy ígéret. Gondoskodó szeretettel van körülvéve, még büntelen. Amint Jézus mondta: *“Övék a mennyek országa.”* Az életút, melyet a Teremtő a keresztre vésett, csak nagy vonalakban van kijelölve.

Hogy sínen lesz-e ez az út vagy kitérőkkel, nagy kanyarokkal, netán tévutakkal teli, az bizony az egyén szabad akaratán múlik. Az azonban a szülők, a család feladata, hogy szeretettel megtanítsák felismerni a helyes utat, példát mutatni szorgalomból, jó-ságból és Isten-szeretetből. Megtanítani az imádságos életre, hogy az Isten által elrendeltetett út mindig olyan fordulatot vegyen, amely visszaviszi az egyenes irányba, és biztosan Jézushoz vezet!

Betlehemi Kisded! Egyesítsd újra a családokat, erősítsd bennük a hitet és a szeretetet! Adj nekik erőt és biztosságot, hogy a szülők kellő felelősséggel és megfontoltsággal neveljék és irányítsák a rájuk bízott kicsiny életüket! Add, hogy a család újra a mindenkori biztos menedék és támasz középpontja legyen! Uralkodjék bennük a szelíd szeretet, a türelem és a békeség! Vezesd őket, hogy az az út, melyet Isten kijelölt számukra, megtalálja az égi hazát és Téged, Jézusom!

Antónyi Lászlóné

Napjaink gyermeke és a téli ünnepek

Egy-egy ünnep várása mindig önfelédtt izgalmat jelent egy gyermek életében. A mai világot az egyre nehezedő gazdasági válság sújtja, így egyre több a kis jövedelemből élő család. Saját tapasztalatomat alapul véve érdemes talán megfigyelni, hogy ebben a szorongató helyzetben vajon milyen a mai kor gyermekének viszonylása a téli ünnepekhez.

Régen nagymamám is mesélte, és szüleink most is emlegetik, milyen csodálatosak voltak ünnepeik a régi szép időkben. Milyen izgalommal várták a Mikulást, s hogyan készültek a karácsonyra. Főzték a szaloncukrot, diót csomagoltak papírba dísznek, almát kötöttek cérnára. Hiszem, hogy ezek az ünnepek tele voltak szeretettel, meghittséggel, boldogsággal.

Sok gyermek nem is tudja ma már, hogy december 6-án a Mikulást várjuk. Azt mondják rá, hogy *Télapó!* Nekik az ajándék a lényeg, nem az ajándékozó személye. Sokak számára alig ismert, hogy a Mikulás megtestesítője valójában *Szent Miklós püspök* volt, aki kevés ajándékkal, de annál nagyobb szeretettel, önzetlen odaadással lepte meg a rászorultakat.

December 6-án a család együtt

várta a Mikulás látogatását, közös élményként élték meg azt a gyermeki izgalmat, amit korunk ablakba kitett teli cipői már nem tudnak helyettesíteni. Ezt a szeretetteljes családi együttélést, a meghitt közös élményeket kellene visszamentenünk mindennapjainkba és ünnepeinkbe.

Mikulás napja után nem sokkal jön *a karácsony*. Az ünnepek után – bevallom – nem szeretem megkérdezni óvodásaimtól, hogy mit is kaptak, hiszen vannak, akiket tízezres nagyságrendű ajándékkal lepnek meg – sajnos előfordul az is, hogy kölcsönből vagy hitelből vásárolva azt –, de vannak olyanok is – és nem is kevesen –, akiknek csak szerény meglepetés jut. Nem kérdezem, mert minden család maga tudja, hogy mire telik nekik.

Karácsony. Ez a szó ismerősebben cseng a gyermeki fülnek, mint a Mikulás. A karácsonyt már a kicsik is a Jézuskával kötik össze. Fáj viszont, hogy a Jézuskában is többnyire csak az ajándékosztó személyt látják, s nem a szerető kis Jézust, aki egyszerű istállóban született, hiszen otthon nekik erről – a bibliai háttérrel – csak keveseknek mesélnek.

Karácsony ünnepén különösen kel-

lene, hogy megérezzék, átéljék a gyerekek a családok összetartó erejét, a szülők egymás iránti szeretét. Pál apostol „Szeretet himnuszát” meg kellene mindenkinek ismernie és aszerint élnie.

Visszatérve nagyszüleimre és szüleimre. Régen az elemi iskolába járó gyerekek tanítás előtt először a templomba mentek. A szülőkön kívül az is-

kola is tanította őket az imára, az erkölcsös viselkedésre, s több szeretetet láttak maguk körül a világban, s otthon is, a szűkebb családban.

Nem szabad megengednünk, hogy rohanó világunkban ne legyen egymásra időnk, hogy a jelenlegi nehézségekkel teli helyzet kioltsa az emberek közötti szeretetet, hogy a ma ünnepe ezért fakóbb, másabb legyen!

Tegyünk hát azért, hogy a Mikulás és a karácsony nagynak és kicsinek, gyerekeknek és felnőttek egyaránt szeretetteljes csodává változzon minden időben, hiszen

„A kis Jézus itt
van a közelben,
Legyünk hát jobbak,
És higgyünk rendületlen!”

Ezúton kívánok a Harangszó újság szerkesztőinek, olvasóinak, papjaiknak és minden embertársamnak áldott karácsonyi ünnepeket!

Szeretettel:

*Belles Istvánné
bánrévei óvónő*

Kiegészítés az ünnepi jókívánságokhoz

Áldott karácsonyt!

Azt hiszem, bőséggel el vagyunk látva jókívánságokkal a karácsonyt és az új évet illetően. Ez rendben is volna, de némi gond és probléma a tartalommal való megtöltéssel van inkább.

Karácsony táján – de már előtte is – **boldog, örömteli, kegyelemteljes, áldásos** stb.

ünnepeket kívánunk egymásnak. Ez utóbbi két jelző inkább a hívő emberek szóhasználatában gyakoribb. Aztán van még a **kellemes** jelző, ami nem igazán karácsonyi. Úgy értem, hiányzik belőle a lelkiség, a transzcendens érték. A **kellemes** túlságosan emberi, érzéki, nem azonosítható a tágabb értelemben vett teljes boldogsággal. Másként szólva: *az élvezet nem egyenlő a boldogsággal.*

Eszem, iszom, költekezem – igencsak a pogány időkre jellemző, és hiányzik belőle a lelki és érzelmi gazdagság. Az örömszerzéshez kell/ene/ egy kis figyelmesség, jó modor, jobb stílus, segítőkézség, szívélyesség, egy kis mosoly és még sorolhatnám. Ha egy-két lépést tettünk ez irányba, akkor már el is kezdtük tartalommal megtölteni a jókívánságokat, melyek ezek nélkül viszont pusztába kiáltott szó és üres mondat marad csupán.

A leírt – ajánlott – tanácsok még pénzbe sem kerülnek, ezenkívül állítom, hogy a legszebb ajándékok közé tartoznak, melyekkel biztos örömet lehet szerezni, és nemcsak karácsonykor.

Engedtessek meg pár szó a „**Boldog új évről**” is. Szinte ugyanazok vonatkoznak az újévi jókívánságokra is, mint a karácsonyira. Azzal a különbséggel, hogy az a kívánság egy egész évet ölel át. Ha röviden akarnám összefoglalni, akkor úgy fogalmaznék, hogy olyan boldog új évünk lesz, amelyet mi biztosítunk egymásnak, illetve amelyet mások biztosítanak nekünk.

A minap egyik ismerősöm eredményekben és sikerekben gazdag, boldog új esztendőt kívánt nekem. Nincs kétségem a jókívánságát illetően, bizonyára szívből jött, de a sikert, a boldogságot, a boldogulást tekintve már vannak kétségeim.

A **boldogság** szó tartalma, definíciója legrövidebben a következő: *sorsával, körülményeivel való megelégedés érzésétől teljesen áthatott, minden vonatkozásban elégedett ember.*

Nos, nem járok messze az igazságtól, ha azt állítom, hogy városunk lakóinak többsége ezeket a szavakat nem mondhatja el magáról, illetve nem tartozik ebbe a kategóriába, hiszen egyet biztosan tudunk. A 2010-es esztendő semmivel sem lesz könnyeb-

ben elviselhető, mint az idei volt. Minden drágul, csak a fizetések, a nyugdíjak reálértéke csökken. Nőni csak a munkanélküliek és a szegények száma nő. Kullogunk az események – az infláció – után évtizedek óta.

De már nem is a **boldogságról** beszélünk, hanem a **boldogulásról**. S a kettő közel sem ugyanaz. Az elsőnek nincs anyagi vonatkozása /nem a pénz kell a boldogsághoz/, míg az utóbbinak igen, ugyanis a boldogulás egyik alapja az anyagi háttér.

Befejezésképpen legyen szabad némi optimista hangot is megpendíteni. Ha ez a nemzet túlélte tatárdulást, török hódoltságot, Osztrák-Magyar Monarchiát, sorozatban veszítette el szabadságharcait, két világháborút, és elszenvedte ennek minden következményét, akkor legyen némi reményünk, hogy a jelenlegi helyzetünkből is ki fogunk valahogy kecmeregni – talán egyszer!

Az ünnepek közeledtével ezekkel a gondolatokkal kívánok egyházközségünk minden tagjának és városunk valamennyi lakójának kegyelemteljes karácsonyt, és áldásos, békés, boldog új esztendőt!

Kamrátokba sok jót, házatokba békét, szívetekbe a szeretet áldott csendességét. A tervhez szerencsét, a munkához kedvet, minden földi jóból a legkedvesebbet!

A MI KARÁCSONYUNK

Biztos vagyok abban, hogy a Megváltó születésének megünneplése nálunk sem szokott másképpen történni, mint más keresztény családokban, már ami az ünnepi készülődést és az ünnep lelki tartalmát illeti. Hiszen Isten nagyon szereti az embert, és nem elégedhet meg pusztán annyival, hogy valami mennyei trónusról, próféták által szóljon hozzánk, hanem kiüresítve önmagát, vállalja az emberi sorsot, hogy köztünk, velünk lehessen. (Milyen egyszerű dolog íróasztal mellől utasításokat osztogatni, törvényeket hozni. Lám, Isten ezen a téren is másképp gondolkodik, mint az ember.)

Az emberiség egy csodálatos ajándékot kap a Megváltó Krisztusban, de mint tudjuk, az ajándékot el is lehet utasítani.

Különös: az Isten megajándékoz bennünket a földi élettel - ez mindannyiunk személyes karácsonya, és születésnapnak nevezzük - igaz, nem kértük az életet. Karácsonykor Krisztusban útitársat kapunk, s Őbenne az

örök élet ajándékát. Szívünk ajtaján kopogtat, hogy befogadjuk. Végtelenül szeret, és barátunk, társunk, segítőnk akar lenni azon a zárandokúton, ami a személyes karácsonyunktól elvezet bennünket a mi személyes hűségünkig. Mindez elgondolkodtató... A döntés rajtunk áll, hogy megnyitjuk-e szívünk ajtaját.

Hiszem, hogy hitbéli tartalom – imádság, templom, szentmise, szentáldozás – nélkül nincs igazi ünnep. Természetesen mindez családi körben. Az ajándékozás ennek következménye.

Aki szeret, az adni akar. Ezt megtanuljuk már gyermekkorban. Gyermekünk is várják a karácsonyt, mint ahogy mi is vártuk annak idején.

Szenteste diakónusként már a szolgálatra készülök, azután útnak indulunk, hogy részt vegyünk az egyházak közös karácsonyán, tanúságot téve keresztény hitünkéről. Ezt követően vidéken teljesítek szolgálatot, hirdetvén ott is karácsony szent üzenetét. Így későn térek haza.

Hogy a karácsony a mi gyermekeinknek is közös családi ünnep legyen (ne érezzék hiányomat), december 24-e egy nagy családi ebéddel kezdődik feleségem szüleinél. Délután sor kerül az ajándékok kiosztására, kibontására, a közös éneklésre, és az imádságra. Távollétemben az ajándékok „birtokba vétele” zajlik: ruha- és játékp próbák.

Másnap több éves gyakorlatunk alapján a szentmisét követően szüleimnél folytatjuk az ünneplést, szintén nagyobb családi körben.

Minden kedves hívőnknek és olvasónak családja körében eltöltött, kegyelemben gazdag karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánok a magam és családom nevében.

Emri Attila
diakónus

HA ÉN

*Ha én kispásztor volnék,
kémlelném az eget;
mi Betlehemben volt rég
vajon most hogy lehet?*

*Merre járhat a Csillag
a sok testvér között?
Van-e még tömjénillat,
vagy az is elszökött?*

*Ha én bárányka volnék,
ugrálva réteken,
ma is arról dalolnék:
Istent melengetem.*

*Én mindezek helyébe
gyarló ember vagyok.
A kis Jászolhoz érve
csak szennyet adhatok.*

*Ölemben sír a Gyermeke
és jön egy fénysugár.
Fogadva a kegyelmet,
már én lettem király.*

*A béke helyreáll,
Karácsony körbejár*

Farkas Eleonóra

Tósztot az angyalra!

... Még mielőtt nyakamba veszem a várost kirakatról kirakatra, reklámszatyorral a kezemben, a sorok között lézengve és sodródva a lelkes bevásárlók alélt forgatagában...

Még mielőtt meghányom s vetem, hogy mennyi az annyi: avagy mire nem futja majd megint, esetleg hozzányúlunk-e a félretett pénzhez...

Még mielőtt kicsinyeinknek beígérnénk a közelgő, épp esedékes Jézuskát és szőnyeget tisztítunk – a nejem ablakot pucol –, megálmodjuk a fát, a fa formáját, színét és helyét; s csengettyűszóval ránk köszönt újra a karácsony...

Szóval mielőtt megismételném évről évre elkövetett tévedéseimet az ünnepet illetően, most, a rorátás reggelek sejtelmei idején egyre többet szorongok...

Lökődnek jobbra balra ünnepcsi-

náló angyalok, és persze féltőim, őrzőim – kihagy egyet-egyét a szív, cseng a fül – úgy érzem, nyoma sincs bennem az istenes, kegyelemmel megáldott békének... Ahogy a természet, a Teremtő diktál: megállapodni, megnyugodni, kibékülni, megbocsátani...

Nem, az én hitem csak kétség és csalatkozás, „*nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj!*” Mert nekem bizonyosság kell, teljes bizonyosság! Hogy létezik Ő! Nekem látnom kell Őt!

Ha csak a jászol küszöbére lépni és várni! Ha csak egy érintés! Kéz a kézhez! S hagyni, hogy vezessen, mint a sötét utcán hazafelé egykor anyuval kettesben: „*Ne félj, én megvédelek...*”

Ő, a gyermek, aki hőstettekre vágyott, és megsiratta a halott kismadarat. S valaha úgy beszélt a jövőről, mint megígért jussunkról. Vinné helyettem a teli kosarat, a munka javát,

csokrot, mosolygó reményt, hogy lás-sak, hogy higgyek csak Neki újra: hogy értelme van a létnek...

Emlékszel? Telente vasárnap a fénylő éjszakák, a túlfűtött vasúti koc-sík öröme apád ölében? És az új sí-lécre, s hogy együtt a család a dédesi parton? A gyerekek nevére a téren? És a lázra, a fulladásra és a riasztó kamillagőzre: „*Ugye nem fogok meg-halni?*”

Nagyanyád hangjára emlékszel-e még? A mesékre Afrika vadonjairól? És a lányokra? És a félelemre?

Most ketten vagyunk. Csak Te meg én... Csak én. S nem az, akivé szerettél volna lenni. És az istállós-zag. Meg az Isten. Hármasszubsztancia. Fogyó hold, lámpák fénye, és esik a hó...

Tudod az úgy volt, hogy tanítani akartam – akartál –, mert sokan van-nak a tanítani akarók. De senki sem lehet próféta – a többi Te is tudod...

Nem tehetünk sokat. Talán bízunk még valamiben, ápolgatjuk a lelkün-ke; reménytelennek tűnik a jövő, megszól-nak érte, s már a karácsony sem úgy jön el, ahogy régen...

Készülünk, várjuk a csodát, hisz-szük a mesét. Illatok, fények, hangok káprázatában keressük elvesztegetett éveinket, kedves estéink emlékét, szü-lők, barátok ajándékát a polcon, gyer-tyafényben. Keressük újra kis Betle-hemünkhöz a Kisdedet: önnön Ma-gunkat. És aztán?... Gyűlik a szőnye-gen a tüske. „*Valami nincs sehol...*”

Valakit elhagytunk magunkból, Valaki elhagyott minket. Gyerekszi-vünk, gyerekszavunk – örökös örö-münk és igazunk – a jóra mindig kap-ható, a fénylő tekintetű, a mások sze-me fénye – ahogy szerethető minden hibája és erénye – a kisfiúarc, Isten-nek a képe...

Később? Ki-ki továbbment, ta-nult, gyűjthetett kocsira és házra, új fürdőszobára, vagy ha üdülni akart, látni a világot. Volt, aki elhagyta a családot – gyerekeket, mindent –, mert új életre vágyott (ma úgyis min-denki válik, málé a nemzet, ezért mál-lik...). Mert nem hitt a jóban s a mennyországban, a hiszekény és sze-gény, de becsületes életben – az „*iste-ni örök igazságban*”...

S most december van – a „*legsö-tétebb*” hónap... Várakozások hava. Kántálgatok magamban, de nem lá-tom még derűsebb holnapunkat a sza-vakban... Pedig a Bölcsek már együtt pipáznak valahol félúton, s a pászto-rok megtérve szépen a pince lukába, biztatgatják a jövőt, vallatják szelíden a már alig percenő újbort...

S még mielőtt fölzeng fölöttük is ama mennyei ének – félre bú, nyava-lya, kétség! – közéjük dobbantok dél-cegen, és a gyöngyöző nedű vigaszá-ból tósztot mondok a Gyermekekre, tósz-tot minden gyermekét becsülettel ne-velő családra, tósztot az angyalra:

Boldog karácsonyt!

Ölveczki László

A szeretet beteljesedésének útja Máriával

Jézus Krisztus szenvedéstörténetét, kínszenedésének, keresztútjának 14 állomását örömesemények előzték meg. A mennyei Atya terve szerint Szent Annához vezethető vissza, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásához.

1. Szűz Mária szeplőtelen fogantatása - (december 8.)

Ó boldogságos Szent Szűz! Édesanyád nem sejthette, mily rejtett, nagy titoknak lett hordozója a világtörténelemben!

2. Szűz Mária születése - (szeptember 8.)

De Te sem, Mária - mint kisdéd gyermek - nem érezhetted, hogy a megváltás társaként jöttél e világra!

3. Szűz Mária elfogadta a Szentlélek ajándékát - (március 25.)

Hittél a hírt hozó Gábor főangyalnak, és alázattal elfogadtad a legnagyobb megbízatást. *„Íme az Úrnak szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint!”* Köszönjük neked Szűzanya, hogy általad részesei lehettünk Isten könyörületességének a *„Nagy Titok”* által.

4. Mária meglátogatta idős rokonát, Erzsébetet. - (július 2.)

A Boldogságos Szűz sietett, hogy együtt örvendezzen az áldott állapotban lévő Erzsébettel, s három hónapig szolgált neki. Megosztotta vele az

ő szent titkát is: „Magasztalja lelkem az Urat! ...Boldognak hirdet minden nemzedék...”

5. Az emberiség Megváltóját a világra hozta Mária. - (december 25.)

Köszönjük neked Szűzanya, hogy teljes kitartással a hányavetettségben is, hajléktalanul Betlehemben világra hoztad Üdvözítőnket! Kisdeded mellé térdelünk mi is - ahogyan Te és József első imádóiként tettétek jászola mellett -, hogy imádjuk Őt.

Mária! Kérünk téged ezen a szent karácsony éjszakáján is, hogy maradj nekünk az a fényes, vezénylő csillag, mely a Szent Fiadhoz való utat világítja be!

6. Szűz Mária engedelmeskedett a zsidó törvénynek.

Köszönjük Mária, hogy engedelmességre ösztönzöl bennünket magatartással. Mert ez a cselekedet az öröm, a megvigasztalódás forrása. Te általad kaphatott vigaszt az agg Simeon is, aki a jeruzsálemi templomban karjába vehette a negyven napos Jézust.

7. A názáreti család jeruzsálemi zarándoklata.

A 12 éves Jézus szüleivel tette meg a fáradságos utat. Ó Mária! Mily szorgalmasan kerested isteni Gyermekeidet három napon át! Aggódó szíved azonban megnyugodott, amikor megtaláltad Őt a templomban, ahol mennyei Atyjának hódolt, s tudósokat tanított.

Jézus pedig növekedett tovább korban és bölcsességben, s tette a dolgát, földi feladatát Atyja akarat szerint, hogy minden beteljesedjék.

Kövessük Őt mi is tanítása alapján, a Szentírás vonalán haladva. Akarjuk úgy élni életünket, hogy cselekedeteinkkel Őt sugározzuk a világban!

Szepsi Gyuláné

Szeplőtelen fogantatás

ünnepe: december 8.

A Boldogságos Szűz Mária fogantatásának első pillanatában - a mindenható Isten egyedülálló kegyelméből és különleges kegyéből, az emberi nem Üdvőztőjének, Jézus Krisztusnak érdemeire való tekintettel - az áteredő bűnnek minden szennytől eleve megőrizve mentes volt. E dogmát 1854. december 8-án hirdette ki IX. Piusz pápa.

Szeplőtelen fogantatás

*Átsző mindent a zúzmara,
lassan szítál az éjszaka,
jó, jó az áldott Szűzanya.*

*Körötte csupa hó a rét,
a vadnyulak, az őzikék
közt lépeget halkan feléd.*

*Tárd ki előtte szívedet,
hisz Ő a fénynél fényesebb,
úgy jár a hó és sár felett,*

*hogy lábát nem szennyezi be,
oly kristálytiszt és üde,
mint a rózsák lehelete.*

*Rá bűn árnya nem hull soha,
léte első pillanata
a kegyelem diadala.
Oly izzó, olyan csodás
valóság Ő, nem látomás:
Szeplőtelen fogantatás.*

Ölbey Irén

A szeplőtelen fogantatás az Isten uralmának erős vára. Nagy jel, az Isten hatalmának, s uralmának jele. Isten fölemeli azt, akit akar, s akit felemel, az nem önmagában, hanem benne áll. Kegyelemre van szükségünk, s azt az Isten adja.

A Szent Szűz szeplőtelen fölsége öntudatunkra hozza a mi szeplős nyomorúságunkat.

Szűz Mária, ki szeplőtelen fogantatásod kegyelmével mentesültél az áteredő bűntől, majd egész életedben minden személyes bűntől, sőt a rosszra való hajlamtól is, aki a mennybevételed által mentesültél a halál utáni enyészettől, könyörögj érettünk!

Istenünk!

Te Fiadnak a Szent Szűz szeplőtelen fogantatásában méltó hajlékot készítettél, amikor őt Fiad halálának érdemeért eleve megóvtad minden bűntől. Kérünk, add meg a Szent Szűz közbenjárására, hogy tiszta lélekkel mi is eljussunk Hozzád. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Összeállította: Juhász Imréné

Szentségimádás

Tudom, hogy itt van közöttünk, és bármikor találkozhatok Vele, beszélhetek Vele. Csak be kell csuknom a szememet, vagy még azt sem, csak kizárni a külvilágot, és Rá gondolni. Tudom, hogy itt van a Szentírás szavában, a pap személyében, a közösségben (*Mert ahol ketten, vagy hárman összegyűltök az én nevemben ...*).

A kitett monstanciában való találkozás mégis más. Nekem - földi halandónak - szükségem van arra, hogy az érzékszerveimmel is tapasztaljam, hogy itt van. Ez a találkozás, az együttlét egy más dimenzió, egy érzékelhetőbb valóság. Talán a hit és a valóság találkozása.

Hála *Bratuné Erzsikének*, aki jó néhány évvel ezelőtt megszervezte, és azóta is szervezi, szíven viseli, hogy templomunkban négyhetente csütörtök reggeltől péntek reggelig 24 órás szentségimádás legyen a Szent Teréz templomban.

Fel sem tételeztem magamról, hogy én - akit felrobbantani sem lehet az álmaiból - egyszer képes leszek arra, hogy éjjel azért keljek fel, hogy szentségimádásra menjek.

Ketten, hárman a templom csendjében, és Ő a kenyér színe alatt. Csend, nyugalom, béke. Lassan nem zavar az, hogy még más is itt van Rajta és rajtam kívül. Észrevétlenül telik az idő. Jó itt, jó Nála megpihenni, a gondokat, örömöket megosztani, csak nézni, élvezni az együttlét örömét.

Sokszor biztatom a barátaimat. Próbáljátok ki. Megéri. Valami kimondhatatlan, megfogalmazhatatlan élmény.

A Rózsafüzér társulat vezetőjének, *Kroka-veczné Marikának* köszönhető az ötlet és a szervezés, hogy a Papok éve alkalmából minden hónap utolsó vasárnapjának délutánján a Szent Család templomban szentségimádást tartunk. Minden szentségimádást más-más közösség vállalt magára.

Ez is nagyszerű dolog, amikor együtt, egy célért jövünk össze, és közös akarrattal kérjük a szentségi Jézust, őrizze, védje papjainkat, adjon nekik erőt, kitartást, kegyelmet a rájuk bízott gyönyörű, de egyáltalán nem könnyű feladat ellátásához.

Jó megtapasztalni ilyenkor a hívek közösségének összefogását, a szentségimádást levezető közösségek lelkesedését.

Hiszem, hogy közös imánk, könyörgéseink meghallgatásra találhatnak.

Mihaleczkuné Etelka

AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT

MIRE HÍV JÉZUS A SZENTSÉGIMÁDÁSBAN?

Sanctus, Sanctus, Sanctus
Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt caeli et terra gloria tua.
Hosanna in excelsis!
Benedictus, qui venit in nomine Domini.
Hosanna in excelsis!

Csak Téged illet az imádás,
Aki végtelenül megalázkodtál,
hogy köztünk lehessél!

SZOLGÁLATRA.

Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nemcsak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak. Ezért a szentségimádás szolgálat is.

ASZKÉZISRE.

Lemondunk a jóról egy nagyobb jó kedvéért. Pedig rengeteg jó dolgot lehetne a „semmittevés”, a szentségimádás ideje alatt is csinálni. Akik megpróbálnak elcsendesedni, és elhatározzák, hogy egy órát azzal töltenek, aki maga a Szeretet, azok gyakran megtapasztalhatják a jóra való kísértést. Eszükbe jut, mennyi jó dolgot tudnának elvégezni ezen idő alatt, mennyi mulasztásuk van feladataik elvégzésében, és azt most mind bepótolhatnák. Hasznosabban is tölthetnék az időt, sokat segíthetnének...

Megfontolandók Teréz Anya gondolatai: ha nővérei megrövidítik a szentségimádás

idejét azért, hogy több jót tehessenek a rászorulókkal, akkor egy idő után már nem fogják felismerni és megszeretni a megtört embertársaikban jelen lévő Krisztust.

SZERETETVÁLASZRA.

Mindent megelőz az életünkben Isten ingyenes, feltétel nélküli szeretete irántunk. Az eukarisztikus kapcsolat is Tőle indult ki. Ő az, aki szeretetében odáig ment, hogy jelenvalóvá tette magát az Oltáriszentségben. Láthatóvá, tapasztalhatóvá, érzékelhetővé. Alázatában alkalmazkodott teremtetett létünk igényeihez. Minden idő, amit Vele töltünk, válasz az Ő szeretetére.

(Varga László atya gondolata)

Hála Istennek, hogy az ORSZÁGOS FOLYAMATOS SZENTSÉG-IMÁDÁS az elmúlt 4 évet illetően folytatódik a mi plébániánkon is. Négyhetente kerül ránk a szolgálat.

Kérjük az állhatatosság kegyelmét, hogy kitartsunk vállalásunk mellett a következő évben is, hogy országunk, nemzetünk lelki megújulásának „motorja” lehessünk! Ezáltal mi is egyre közelebb kerülünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben valószínűleg Jézus Krisztushoz. Tiszteljük és imádjuk Őt minél többen!

Enyhítsük fájdalmát a világban uralkodó események miatt is.

Továbbra is nagy szükség van erre a csendes adorációnkra, könyörgésünkre, engesztelésünkre, áldozatainkra, hogy az Istentől még távol élő magyar testvéreink megtérjenek, Istenhez forduljanak. Imáinkkal kell megóvni és kimenteni őket a sátán karmaiból. Nehéz, de áldásos feladat. Istenre hagyatkozva, hozzá megtérve, az Ő erejével és Benne bízva ez sikerülni is fog!

Isten áldását kérem papjainkra és az imaszolgálatot teljesítő testvéreinkre és minden testvérre, mert nélkülük nem működne a 24 órás Szentségimádás egyházközségünkben.

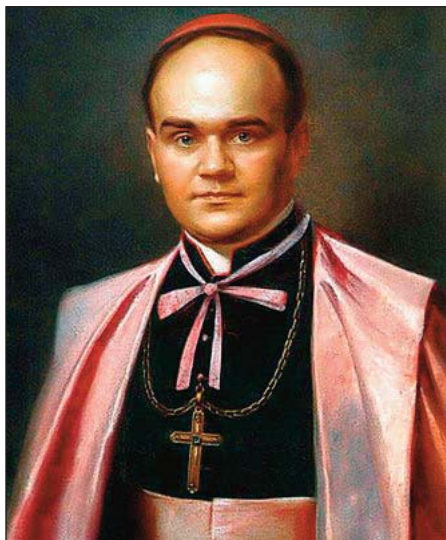
Kérem továbbá a kedves testvéreket, hogy ha tehetik, vállaljanak minél többen szolgálatot is (főleg az éjszakai szolgálat hézagosa). Senkit meg ne téveessen a cikk alatt lévő név, nem én találtam ki, én is csak eszköz vagyok ebben az áldásos láncolatban Isten legnagyobb dicsőségére.

Dicsőséges Szentháromság, Szűz Mária, s Szent Angyalok! Segítsetek, hogy Jézust az Oltáriszentségben rendszeresen tudjuk imádni, és ezt soha abba ne akarjuk hagyni! Dicsértessék a Jézus Krisztus és Édesanyánk, a Királynő!

Bratu Sándorné

„Akinek nem kenyere a megalkuvás”

Boldoggá avatták Meszlényi Zoltánt

2009. október 31-én az esztergomi bazilikában 10:30 perckor kezdődő ünnepi szentmise keretében avatták boldoggá **Meszlényi Zoltánt, a mártírhalt halt segédpüspököt.**

A boldoggá avatási szertartást Erdő Péter bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek és Angelo Amato érsek a Szenttéavatási Kongregáció prefektusa végezte.

Magyar szentjeink és boldogjaink sorában **Meszlényi Zoltán vértanú püspök** alakja különleges helyet foglal el. Ő az első, a sztálinista egyházüldözés magyarországi áldozatai közül az Egyház a boldogok sorába emel – mondta a szent-

misén **Erdő Péter bíboros** homíliájában. Ezt megelőzően **Angelo Amato érsek** felolvasta XVI. Benedek pápa boldoggá avatásra vonatkozó apostoli levelét a több ezer hívő előtt. A szentmisén számos egyházi elöljáró és közjogi személy is részt vett.

Meszlényi Zoltán Hatvanban született 1892. január 2-án. Esztergomban bencés gimnáziumot végzett. Érettségi után pártfogója, Vaszary Kolos bíboros, hercegprímás, esztergomi érsek Rómába küldte, ahol teológiát tanult a Collegium Germanico-Hungaricumban.

1915. október 28-án szentelték pappá. Amikor visszatért Esztergomba, a Prímási Palotában dolgozott. 1931-ben lett a főkáptalan tagja, később nógrádi és honfoglaló főesperes, majd a káptalan helynöke.

XI. Piusz pápa kinevezése nyomán 1937. október 28-án Serédi Jusztinián bíboros, hercegprímás, Breyer István győri megyéspüspök és Kriston Endre püspök Sinope címzetes püspökké szentelte. Ettől kezdve, a mindenkor esztergomi érsek segédpüspöke volt.

Amikor az állambiztonsági szervek Mindszenty József bíborost, hercegprímást elítélték, a kinevezett érseki helynök pedig meghalt, ő lett az esztergomi érseki helynök.

Helynöki székfoglalójában ígéretet tett: „*Krisztus hű pásztoraként a hitet és Egyházunk iránti hűséget nem tagadom soha! Isten engem úgy segéljen!*”

Ebben a drámai korban „*a vigasztaló Szentlélek a reménységünk* - hangsúlyozza Meszlényi püspök -, *aki megtanít arra, hogyan kell Krisztus igazsága mellett kitartani, hogyan kell a hitet megőrizni minden kísértéssel szemben, hogyan kell vágódni az égi korona után.*”

Az Egyházhoz való rendíthetetlen hűsége, kiegyensúlyozott, nyugodt szolgálatkészsége mélységes Krisztus-hitéből fakadt. Tudatosan, a létező legmagasabb fokon teljesítette Istentől kapott küldetését, elutasítva a félmegoldásokat, az emberi gyengeséget. Mindig az egyenes kiállás jellemezte, nem lehetett őt megfélemlíteni. Ez kiváltotta a kommunista hatalom haragját, gyűlöletét. 1950-ben a róla írt ügynöki jelentésben az állt, hogy olyan ember, akinek „*nem kenyere a megalkuvás.*”

Ez mutatja nagyságát és készségét a vértanúságra, az Egyház iránti szeretetből. Ezért hurcolták el 1950. június 29-én esztergomi lakásáról az állambiztonsági szervek emberei.

A kistarcsai internáló táborba került, ahol elkülönítve őrizték és kínozták. A kínzások, ütlegetések és a végkimerülés következtében 1951. március 4-én halt meg.

Nem véletlen baleset volt a halála, hanem a hitért, Krisztus Egyházáért engedelmes lélekkel vállalt tanúságtétel. Hamvait a rákoskeresztúri Új Köztemetőben helyezték el. 1966. június 24-én földi maradványait exhumálták, és az esztergomi bazilikában helyezték örök nyugalomba.

„*mától kezdve boldogként tiszteljék, és hogy ünnepét megtarthassák a jogban előírt helyeken és módon, minden év március 4-én, mennyei születésének napján.*”
(XVI. Benedek pápa apostoli leveléből)

Boldog Zoltán püspök üzenete az, hogy az Egyház ma is vértanúk Egyháza. Olyan személyeké, akik erőteljes és bátor tanúságot tesznek az Evangéliumról. A keresztény vértanúknak kioltják az életüket, mert gyűlölik Jézust és evangéliumát, amely maga az élet és az igazság.

A keresztény vértanúk válasza azonban soha nem a gyűlölet, hanem a szeretet, nem a bosszúállás, hanem a megbocsátás. Nem a harag, hanem az ima üldözőikért és gyilkosaikért. **Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspök** ennek tanúságát hagyta ránk.

-rafi-

Boldoggá avatás az esztergomi bazilikában

II. Szilveszter pápa

II. Szilveszter pápa

Az isteni Gondviselésnek a magyar nép iránt való különös jóindulata lehet az oka, hogy a magyar kereszténység indulásakor **II. Szilveszter**, ez a kiváló és jóindulatú pápa ült Szent Péter trónján. (645-1003)

Francia volt. Auvergne-ben (Overny) született, Gerbert (zserbeer) volt a családi neve. Szülei nagyon szegény és tanulatlan emberek voltak, ő viszont rendkívül tehetséges volt. Aurillac (Orijják) bencés szerzetesei felismerték tehetségét. Felkarolták, tanították, és felhívták a spanyolországi Hatto püspökének a

figyelmét a nagyon tehetséges ifjúra, aki ugyancsak pártfogásba vette és teológiai tanulmányokat végeztetett vele.

Gerbert mindent tudni akart. Ezért kora legismertebb tudósaival, az arab tudósokkal is felvette a kapcsolatot. Abban az időben Spanyolországnak nagy része arab megszállás alatt volt, virágzott a szellemtudomány. Aquinói Szent Tamás is arab tudósok közvetítésével sajátította el Aristoteles filozófiáját és tette a teológia szolgátlányává.

Mi különösnek tartjuk, hogy európai keresztény tudósok araboktól tanulnak. Honnan vették az arabok a tudományukat? A görög filozófusoktól. Az ókori görög filozófusok tudománya arab közvetítéssel került Európába.

Gerbert - a későbbi pápa - filozófiát, természettant, matematikát, csillagászatot és orvostudományt tanult az araboktól.

Ő vezette be annak idején az arab számokat a rómaiak helyére egész Európában! Mint matematikus, kifejlesztett egy speciális számológépet is, (akkoriban az ilyet abakusznak hívták), amin huszonnégyezer (!) műveletet tudott számolni. És még valami: ő vezette be a nullát is a számok közé, a rómaiak ugyanis nem használták.

Tanulmányai befejeztével a reimsi iskolában tanított. Tudását messze körben nagyra értékelték. Olyan fizikai kí-

sérleteket végzett, hogy az átlagember csak bámulni tudta, de megmagyarázni nem. És ahogy ez ilyenkor lenni szokott, kísérleteit a gonosz lélekkel való cimborálásnak tulajdonították.

II. Szilveszter magát a későbbi császárt, III. Ottót is tanította, aki nagyon nagyra becsülte és nagyon szerette mesztérét. Először a ravennai érseki székre segítette, majd a pápai trónra juttatta.

Nagyon rövid ideig volt pápa, csak négy évig, 999-től 1003-ig, de láthatjuk, éppen akkor, amikor Ascherik apát Szent Istvántól követségbe ment a pápához, hogy Szent István térítő munkájára pápai jóváhagyást, uralkodásához elismerést kérjen. Ascherik 1000-ben jelent meg a pápánál, és koronát kért az új magyar állam új keresztény uralkodója számára.

Az volt a szándéka, hogy egy új birodalomban, a szent keresztény birodalomban fogja össze Európa népeit. Elgondolása szerint egy keresztény köztársaságba tömörült volna az egész kereszténység, amelynek lelki vezetője a pápa, világi vezetője a császár, székhelye pedig Róma.

Ebben az új államban nem kívánta megszüntetni a népek függetlenségét vagy nemzeti életét, szabad népek szabad egyesülése lett volna. Tehát valami olyasmi, mint korszakunk kísérlete Európa népeinek egy közösségbe foglalásáról. Kár, hogy a mai kísérlet a pogányság szellemében történik, mert a görög-római szellemiséget tekinti elődjének. (Nem törődve azzal, hogy az milyen romlott volt.)

A pápa a keresztény népek közösségéről alkotott eszméi jegyében fogadta Szent István koronát kérő követét. Szent Istvánt elismerte független keresztény királynak, a magyar népet pedig egyenrangú tagként vette fel a keresztény közösségbe. Ezért létesítette az esztergomi érsekséget, hogy köré alakuljon ki a független magyar katolikus egyház, kivonva azt a passai püspök hatásköréből. A passai püspök ugyanis ismételten igényt támasztott arra, hogy a magyar egyház az ő fennhatósága alá kerüljön.

Amikor Szent István koronát kérő követe a pápánál megjelent, ott tartózkodott III. Ottó császár is, aki szintén jóváhagyta, hogy egy független magyar keresztény királyság létesüljön.

Merőben másként gondolkodott, mint elődei: nagyapja, I. Ottó, vagy Nagy Károly, akik terjesztették a kereszténységet, de az új keresztény népet a német birodalomba és a német egyházba tagolták be.

II. Szilveszter pápa kiváló egyéniség volt. Előtte olyan pápák uralkodtak, akiket a római főnemesség ültetett a pápai trónra, s nem váltak az egyház díszévé. Utána pedig a német császárok nevezték ki a pápákat, akik ugyan csak nem álltak hivatásuk magaslatán. Sajnos, ez a kiváló pápa 1003-ban meghalt anélkül, hogy nagyszerű elgondolását a keresztény egységről végre tudta volna hajtani.

*Czakó István
ny. kanonok*

A KEGYELEM MEGNYILVÁNULÁSAI

Borongós idő köszöntött ránk Avilai Nagy Szent Teréz napi templombúcsúnkor. Szemerkélő esőben igyekeztünk régi, hőn szeretett templomunkba, hogy még az első harangszó után elfoglalhassuk helyünket. Odaérkezésünkkor meglepődve tapasztaltuk, már milyen sokan vagyunk. Egyre csak jöttek-jöttek a hívek, zarándokok, vendégek. Beharangozásra zsúfolásig megtelt a fehér virágfüzérékkel díszített Avilai Nagy Szent Teréz templom.

Megszólalt a harangszó. Kálmán András kántor úr vezetésével az énekar csodálatos hangjai betöltötték még

a kívül rekedt hívők szívét is. Az oltárnál Lipcsák János káplán atya szeretettel üdvözölte **Baranyák Béla ózd-bolyoki c. esperes plébános urat**, aki eljött közénk, hogy templomunk védőszentjének búcsúján bemutassa a szent áldozatot.

Az atya prédikációjának szavai mélyen a szívembe vésődtek. Nem volt harsány hang, nem volt különösebb szuggesztíó, de egy olyan tanúságtétel résztvevői lehettünk, amely üdvösséget keres és talál. Nem lehet véletlen egybeesés, hogy éppen a Szent Teréz-napi búcsún kerülhettünk összhangba

magunkkal. Hisz éppen erre volt jó ez a szentbeszéd. Oda kellett figyelni arra a csöndesen kérlelő, belső magasságokba hívó szavakra, amely nagy Szentünk életét is áthatotta.

Életútját már sokszor követhettük. Elképzelhettük zárdatársai között, mennyire hiányozhatott számára az a megtérés, ami addigi tévedéseit összhangba hozza Krisztus életével. Így találta meg belső misztikumát, amely olyan magasságokba emelte, amilyenben kevés földi halandónak van része.

Plébános úr megkérdezte tőlünk, tapasztaltunk-e mi is ilyenfajta misztériumot egy-egy templomban, vagy ima közben eltöltött-e bennünket hasonló, gyönyörűségezés? Mert bizony, e nélkül sokkal nehezebb az igazi megtérés, az igazi hitbéli élet. Egyszerű példákkal tárta elénk, hogy bárkinék, bármikor lehet látomása, ha mélyen hisz Istenben. A tökéletesség útján soha nem késő elindulni, amely-

ben az életszentségek segíthetnek.

Avilai Nagy Szent Teréz szeretettől izzó élete legyen jelképünk. Ő így vélekedett: „*A tökéletesség legmagasabb foka nem az elragadtatásokban, nem is a látomásokban van, hanem abban, hogy akaratum tökéletesen beleegyezik Isten akaratába.*”

Amikor János atya megköszönte Béla atyának szentbeszédét, megkérdezte, vajon mi a titka jókedvének és állandó derűjének? Mi személyiségének varázsa?

Béla atya mosolyogva csak ennyit válaszolt: A válasz itt van, éppen ebben a pillanatban, mert Avilai Nagy Szent Teréz válasza is talán ilyen egyszerű lehetne. Emberi magatartással, példamutatással – a kegyelem megnyilvánulásait keresve – mi sem lehetne egyszerűbb, mint a jókedv és a mosoly.

Zvadáné Farkas Erzsébet

“Kánaáni nővérek” Kazincbarcikán

2009. szeptember 21-én a Szent Család templomban a darmstadti “Kánaánban” élő Evangéliumi Mária Nővérség - egy felekezeti közti diakonissza közösség - két tagja, **Sister Firmita és Sister Josuanna** tettek bizonyosságot hitükről, a közösség életéről.

A látogatás előzményei egy évvel ezelőtt kezdődtek. Évek óta olvastam **M. Basilea Schlink** *anya* könyveit, amiből bátorítást kaptam az élet nehézségeihez, megtanultam szívből megbocsátani, az ellenségeimet szeretni, keresztségeimet örömmel vinni, Istent mindenekelőtt szeretni. Megtanultam, hogy mennyire fontos az őszinte bűnbánat, hogy ez a kulcsa boldogságunknak. Megtanultam, hogy mennyire fontos a szeretet, az Istentől kapott nagy szeretet továbbadása.

Amikor kezembe került M. Basilea *anya* „**Ezek tények, hogyan éltük át Isten csodáit**” című könyve, ebből tudtam meg, hogy valójában Darmstadt-Eberstadt között található az ő anyaháza. Rövid idő alatt elolvastam az anyaház alapításának történetét, s megtapasztaltam, hogy e könyv tanúbizonyság a nővérek rendkívüli erős hitéről, a megválaszolt imádságokról.

Egyik reggel, a könyvet olvasva - a Szentlélek indíttatására - telefont ragadtam. Először a nyomda, majd a szerkesztőség telefonszáma után érdeklődtem, de eredménytelenül. Megtaláltam **Dr. Csathó Péter** felelős fő-

szerkesztő nevét, mire a tudakozó válasza az volt, hogy titkos a szám, de én nem adtam fel. Üzenetet hagytam, s nem telt el öt perc, már jött is a válasz Csathó Pétertől.

Elmondtam neki nagy álmomat, hogy szeretnék Darmstadtba kijutni, s tiszteletemet tenni **M. Basilea Schlink** *anya* sírjánál. Válasza az volt, hogy ők holnap utaznak oda. Döbbenetes volt ez számomra, hogy valójában már akkor mehettem volna, de annyira hirtelen jött ez a lehetőség, hogy talán fel sem bírtam fogni, s későbbi időpontot jelöltem meg erre. (Csathó Péterrel a telefonbeszélgetésünk 2008. október elején volt, tehát egy évvel ezelőtt).

Miután hazatért Darmstadtból, újra felhívott telefonon, s közölte, hogy a nővérek szeretettel várnak még októberben, mert 2008. novemberében elkezdik az anyaház felújítását, s így csak 2010-ben tudnak majd vendégeket fogadni.

Fájó szívvel, de először visszautasítottam ezt az időpontot, mivel október végén Medugorjéba készültem zarándokolni.

Ekkor megszólalt a lelkiismeretem:

Sister Firmita és Sister Josuanna nővérek templomunkban

hogyan lehet visszautasítani ilyen lehetőséget?

Szentmisére mentem, ahol János atya éppen az őrangyalainkról beszélt, a sugallatainkról, amit sokszor figyelmen kívül hagyunk, és saját akaratainkat akarjuk érvényesíteni. Hallva ezt, úgy éreztem, hogy ez nekem szól. Miután hazaértem, újra felhívtam Csathó Pétert, és közöltem vele, hogy mégis megyek Darmstadtba. Nagyon örült, s azt válaszolta: - Isten hívását nem szabad elutasítani.

A következő héten, egy kedd este már indultam is Budapestről autóbuszszal, s másnap 12 óra körül érkeztem

meg Darmstadtba, ahol nagy szeretettel fogadott **Firmita nővér**.

Három napot töltöttem el az anyaházban, ami felejthetetlen élmény volt számomra. A nővérek erős hite, a belőlük áradó szeretet, a békesség, a teljes Istenre hagyatkozásuk mély nyomot hagyott bennem. Öröm volt látni, milyen sugárzó lelkülettel adják vissza az Istentől kapott nagy szeretetet!

Közel kerültem az Úr Jézus szeretetéhez én is, amikor Jézus szenvedésének kertje előtt a szemeivel közölte Firmita nővér, hogy most magamra hagy, de nem voltam egyedül, mert szinte éreztem, hogy megérintettem az

Úr Jézust, hogy jelen van, hogy ott van velem. A szenvedések kertjébe többször visszamentem ottlétem alatt, hogy elmerüljek az Úr Jézus szeretetében.

A harmadik nap estéjén könnyes szemmel vettem búcsút a nővérektől, és Istentől közvetített nagy szeretetüktől.

Miután hazatértem, Csathó Péter megemlítette, hogy minél többen imádkozunk azért, hogy a nővérek mielőbb ellátogathassanak Magyarországra.

A jó Isten meghallgatta imáinkat, és 2009. szeptember 21-én – egy év elteltével – a Szent Család templomban vendégül láthattuk a közösség két tagját, **Sister Firmita és Sister Josuanna nővéreket.**

Tanúságtételük alkalmával megtudhattuk, hogy a nővérség több mint 60 éves múltra tekint vissza, s a közösség tagjai először jártak Magyarországon. 30 német márkával - mint összes tulajdonukkal - s Istenbe vetett erős hitüknek, áldozathozatalaiknak segítségével építették meg Kánaánukat, ahol Jézus földi útjának minden jelentős állomását kiépítették 9 hektáros területen.

A két alapító **M. Basilea Schlink-, és Martyria anya** már mindketten az Égi hazába költöztek, s onnan segítik nővértársaikat. A nővérek teljesen Isten atyai gondviselésére hagyatkozva élik napjaikat, naponkénti bűnbánatban, megbékélésben, Isten szeretetének továbbadásában.

Ezen az estén hallhattuk azt is, hogy már megalakulásuk után - 1947-

ben - a német **Cordula nővér** évtizedeken keresztül - egészen az Úrhoz költözéséig - naponta hűségesen hordozta imádságában a magyarországi hívőket. Isten talán az ő imádságának meghallgatásaként is hozta el számunkra a szabadságot 1989-ben.

Firmita nővér tanúságtételekor megemlítette, hogy ottlétemkor egy egészen különös találkozás volt a miénk, mivel közös nyelv nem volt, amivel érintkezhettünk volna. A közös bennünk Isten szeretete volt, s ennek segítségével mindent megértettünk. Előadásukkal, hitük megvallásával közel vittek bennünket az Úr Jézus szeretetéhez, ami szinte érintővé vált számunkra.

M. Basilea Schlink /1904-2001/ a közösség alapítója. Könyveivel hitünk naponkénti megéléséhez nyújt segítséget. Mély hite, annak hangsúlyozása, amely az egyes felekezetekben élő keresztyéneket összeköti, kedvelté és keresetté tette könyveit a magyar anyanyelvű olvasók körében is, felekezeti hovatartozástól függetlenül. A mai napig magyar nyelven 50 könyve, hitmélyítő füzetje jelent meg, mintegy 300 000 példányban.

Tavalyi ottlétemkor megkérdeztem Firmita nővért, hogy tudott ennyi mindent alkotni, megvalósítani M. Basilea Schlink anya? A válasza így hangzott: „*Alázatos volt.*” Ezt a mélységes alázatosságát, teljes Istenre hagyatkozását, erős hitét, Isten nagy szeretetét plántálta nővérei szívébe is.

Szeretettel: Farkas Katalin

Várják az önkéntes segítőket

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség Karitászcsoportja számára már hagyománnyá vált, hogy karácsony előtt meglátogatják a Városi Hajléktalan Szállót, és töltött káposztával, süteménnyel, apró ajándékokkal kedveskednek az ott lakóknak. Ebben az évben nemcsak az ünnep előtt, hanem egy októberi hétköznapon is felkerestük a szállót, hogy **István Zsoltot**, az intézmény vezetőjét megkérdezzük munkájáról, gondjairól:

- Kérem, mutassa be olvasóinknak az ön által vezetett Hajléktalan Szállót!

Kazincbarcikán a hajléktalan-ellátó intézmények két típusa működik a Szociális Szolgáltató Központ intézményrendszerén belül. Az Éjjeli Menedékhely, amely 50 fő (45 férfi, 5 nő) befogadására ad lehetőséget, illetve a Nappali Melegedő, mely 30 férőhellyel rendelkezik.

Az Éjjeli Menedékhely jelenleg is (ősz-szel) közel 100%-os, a Nappali Melegedő jóval kapacitását meghaladó kihasználtsággal üzemel egész évben. Folyamatosan tartjuk a kapcsolatot további 45-50 fővel, akik az utcán, nem lakás célú épületekben élnek, s akik elsősorban étkeztetés, ruhapótlás, tisztálkodás, ügyintézés, postacímadás szolgáltatásainkat veszik igénybe.

Az intézményekben történő maradás legfontosabb feltétele a házirend betartása, ami azokat az alapvető szabályokat tartalmazza, melyek a viszonylag nyugodt együttélés feltételeit biztosítják. A két intézményben összesen 10 fő szakmai személyzet végzi segítő tevékenységét.

- A munkanélküliek számának növekedésével párhuzamosan emelkednek az önkormányzatok kiadásai, és a szociálisan

nehéz helyzetbe kerülők száma. Önöket mennyiben érintik a finanszírozási gondok, és hogyan próbálnak megfelelni a megnövekedett elhelyezési igényeknek?

A gazdasági válság okozta elszegényedés sajnálatos folyamata térségünket sem kerülte el. Ezt a mi intézményeink is tapasztalják, hiszen folyamatosan jelennek meg az ellátásban olyan emberek, akik akár a munkanélküliség, az alacsony jövedelem, a családi kapcsolatok megromlása, a magas közüzemi díjak okozta eladósodás, (és sorolhatnám az egyéb okokat) vagy mindezek együttes megléte esetén hosszabb-rövidebb küzdelmek után hajléktalan létbe kényszerülnek. Hosszú ideje megfigyelhető, hogy évről-évre nő azoknak az embereknek a száma, akik rászorulnak intézményeink ellátására.

A szociális intézmények finanszírozásának változatlansága, illetve várható csökkenése természetesen a mi két intézményünket is érinti, amely takarékosagra, illetve egyes szolgáltatások átgondolására kényszerít minket. Különösen a folyamatos igénynövekedés tükrében nehezedik a helyzetünk, amelyet pályázati forrásból igyekszünk enyhíteni. Ezekből a forrásból vagyunk képesek biztosítani

ellátottjaink egyszerű étkeztetését, a betegszobák működtetését, az utcán élő hajléktalanok időszakos ellátását, illetve egyéb szezonális feladatainkat.

- Várható, hogy a bedőlt devizahitelek miatt egyre többen veszítik el otthonaikat. Családok, gyermekek fogadására is felkészültek?

Sajnos ez a folyamat már elindult, bár léteznek olyan központi, illetve helyi szabályozások, melyek a krízis időszakra felfüggesztik a kilakoltatás jellegű szankciókat. Kazincbarcikán is találkoztunk ilyen esettel, amikor is az apának nyújtottunk segítséget egy rövid ideig, míg családjának megtalálta a lakhatási lehetőséget egy alacsony rezsijű albérlet formájában.

A régióban (legközelebb Miskolcon) vannak családok, gyermekek ellátására specializálódott intézmények. Kazincbarcikán ez az ellátási forma nem áll rendelkezésre.

- A lakók közül hányan járnak rendszeresen dolgozni?

Az ellátottak mintegy $\frac{3}{4}$ -e végez kisebb-nagyobb rendszerességgel alkalmi munkát. Sajnos az a jellemző az ilyen típusú munkákra, hogy a „munkaadók” kihasználják a hajléktalan emberek kiszolgáltatott helyzetét, és jóval az elvégzett munka értékén alul fizetik meg őket, de rosszabb esetben a fizetség is elmarad. Ennek ellenére az ellátottak többsége elvállalja ezeket az alkalmi munkákat is.

Bejelentett munkahellyel jelenleg csupán három ellátottunk rendelkezik, ők is úgy tudtak elhelyezkedni, hogy titkolják hajléktalanságukat. Évente jellemző, hogy 2-3 kliens különböző tanfolyamokat végez. Jelenleg két ellátottunk jár képzésekre.

- Egy jó szándékú egyén milyen formában, az adakozás milyen módjával tud Önöknek segíteni?

A város lakossága folyamatosan segítséget nyújt számunkra, amiért ezúton is szeretném köszönetemet kifejezni minden ellátottunk nevében! Az adományok elsősorban ruhaneműre illetve bútorokra (sajnos utóbbiakat nem tudjuk raktározni) korlátozódnak, de a segíteni akarás egyértelműen tapasztalható a város lakossága felől.

A ruhaadományokat továbbra is köszönettel fogadjuk, mivel nagy szükség mutatkozik iránta, azonban az alábbi adományokat is nagyon várjuk, illetve köszönettel fogadjuk:

- fehérneműk,
- lábbelik (téli bakancs, cipő, papucs stb.)
- tartós élelmiszerek (konzervek, készételek, húsfélék, vaj, zsír, cukor, liszt, só stb.)

- Van lehetőség az önk munkájába karitatív (önkéntes) módon bekapcsolódni?

Természetesen van ilyen lehetőség. Az elmúlt évben különböző médiumok útján próbáltunk önkéntes alapon segítők toborozni – elsősorban az utcán élők segítése érdekében –, amire sokan jelentkeztek, de amikor kiderült, hogy az önkéntesség alapja az, hogy nem fizetésért történik a tevékenység, mindannyian visszakoztak. Csak egy önkéntesünk volt egy rövid ideig.

Tehát idén is várjuk azokat az önkéntes segítők, akik vagy szociális tanulmányaikat gyakorlati tapasztalatokkal szeretnék kiegészíteni, vagy egyszerűen

éreznek magukban annyi erőt, elhivatottságot, hogy segítsenek embertársaikon.

- Rendelkeznek alapítvánnyal, amelyen keresztül az adózók az 1%-ot felajánlhatják?

Immár ötödik éve működik a **Kazincbarcikai Hajléktalanokért Kiemelten Közhatalú Egyesület**, melyen keresztül az adományozók pénzügyi segítséget is nyújthatnak, illetve adójuk 1%-át felajánlhatják az intézmények működtetésére, a hajléktalan emberek ellátása érdekében az alábbi számlaszámra:

Takarékszövetkezet Hitelintézet
54900017-10013735

- Intézmények, vállalkozások milyen formában adnak vagy adhatnának segítséget önöknek?

Az elmúlt években a város számos intézményétől, kisebb vállalkozásától kaptunk kisebb-nagyobb segítséget. Az önkormányzat, nagyvállalatok, áruházláncok segítettek - elsősorban a krízis időszakban - az ellátás folyamatosságát biztosítani a rászorulóknak részére, de kaptunk adományt iskoláktól, kereskedőktől és természetesen - mint említettem - magánszemélyektől is.

Az egyházak részéről is folyamatos a segítségnyújtás. Legkiemelkedőbb segítőink önkéntesek, a kazincbarcikai Katolikus Karitásztól, mely - már hagyományra vált módon - minden karácsonykor meglátogatja intézményeinket, mely óriási segítség, amiért ezúton is szeretnék köszönetet mondani!

Az adományok elsősorban élelmiszer, bútort és ruhaadományok voltak, illetve az - Egyesületen keresztül befolyt - anyagi támogatások (elsősorban élelmiszerrel felhasználva).

Sajnos ezek a segítségek az elmúlt időszakban jelentősen megcsappantak.

- Mindennapi munkája során mi jelent önnek a legnagyobb gondot, és mi jelent a sikert?

Napjaink legnagyobb problémájának a szegénység terjedését, ezzel együtt a hajléktalan emberek számának folyamatos emelkedését látom. Sajnos, ezzel csak nagyon komoly erőfeszítések árán vagyunk képesek lépést tartani, mivel intézményi kapacitásaink korlátozottak.

A hajléktalan létből való kilépési lehetőségek ezzel párhuzamosan azonban szintén rendkívül korlátozottak (szociális ellátórendszer bedugulása, piacképtelenség, képzetlenség, alacsony iskolai végzettség, rossz egészségügyi állapot, családi, egyéb „külső” kapcsolatok, támogató rendszer teljes elvesztése stb.) ellátottjaink halmozottan hátrányos helyzete, illetve az intézményi lehetőségek hiánya miatt. Mi csak egyfajta „tűzoltást” tudunk végezni, ami az alapszükségletek kielégítésén túl ügyintézés, jobb esetben jóvédelemhez juttatást jelent.

Munkám során nagyon fontos, hogy minden pozitívumot megtanultam értékelni. Ugyanúgy feldob egy klienssel való pozitív kicsengésű beszélgetés, mint egy több hónapos - a kliensek élelmiszerét megoldó - sikeres pályázat, vagy egy hajléktalan ember visszasegítése a családjához. Ha ez nem így lenne, rendkívül nehéz volna - azt hiszem, munkatársaim nevében is mondhatom - végezni bármilyen szociális munkát, különösen a hajléktalan emberek segítségét.

- Köszönöm a beszélgetést.

Szentmiklóssy Lászlóné

Karácsonyi ünnep a kórházban

Karácsony a kórházi betegágynál

Ahogy ránk köszöntött a december, azonnal készülődni kezdtünk a kórházi betegek karácsonyi ünnepére. Hagymánnyá vált ugyanis hét éve, hogy minden karácsonykor egy délelőttöt vagy délutánt a súlyos, fekvő betegek között töltünk el a krónikus bel-, és az ápolási osztályon. Együtt ünnepeljük Jézus születésének örömnepét testvéreinkkel, akik a karácsonyt sajnos a kórházi ágyon töltik el.

A 2008-as év karácsonya is erről szólt. Amikor engedélyt kértem a fő-

orvosnőtől 6-8 fő csoportos belépéséhez, örömtől sugárzott az arca. „Soha nem örültem jobban látogatásuknak, mint most, mert a kórház több hónapos felújítása nagyon megviselte a betegeket és a dolgozókat egyaránt. Sok kritika ért bennünket, így szükség van együttérző szeretetre mindnyájunknak.”

2008. december 23-án, délután gyülekeztünk a kórház előtt. Vittünk a betegeknek ajándékot, édességet, gyümölcsöt és karácsonyi képeslapot, szép imával.

Beléptünk az első kórterembe, megkezdve: „Szabad-e az Isten dicsérni?”

Egyöntetű igennel válaszoltak a betegek. Majd felcsendült az ének: „Dicsőség, mennyben az Istennek!”

Ezután Jézus születésének hírül adása hangzott el az evangélium szerint. Majd elmondtuk a Miatyánkot, és kiosztottuk szerény ajándékunkat. A betegek bekapcsolódtak a közös imába, az énekekbe, de volt olyan beteg, aki átvette az örömnép hangulatát, és csatlakozva végigkísért bennünket a kórtermekben.

A szeretet mindig ajtót nyit, mert mindenkire volt kedves szavunk, mosolyunk, egy simogatás, egy együttérző ölelés. A betegek arcát és megnyilvánulásait figyelve láttuk, hogy a reménytelenségben is tud reményt, örömet nyújtani a **Szeretet Istene**, aki értünk leszállt a földre, és életét adta.

A kórtermeket betöltötte a régi, szép karácsonyok hangulata, s a betegek meséltek nekünk, hogy hogyan „kántáltak”, hogyan vitték a betlehemet ház-

ról házra. Csillogó szemmel idézték fiatal koruk emlékeit. Együtt énekeltek a „Pásztorok, pásztorok”, a „Mennyből az angyal” gyönyörű karácsonyi énekeinket. Meg is jegyezte Imre bácsi:

- Az angyalkórus nem szól szebben, mint ahogy ti énekeltek!

Mindnyájunkat boldoggá tett az, hogy örömet tudtunk nyújtani beteg testvéreinknek. Hosszasan búcsúztunk tőlük, hiszen nem akartak elengedni bennünket. Összeszorult a szívünk, mert arra gondoltunk, hogy akad olyan beteg, akinek ez lesz az utolsó karácsonya itt, e földön.

Minden este imádkozom értük és a nővérekért, hogy legyen bennük erő, és megértő szeretet a betegápoláshoz.

Köszönet mindnyájuknak a kedves fogadtatásért! Megköszönöm az „angyalkórus” tagjainak énekét, szeretetét a betegek nevében is: *Bata Imrének és Orsolyának, Pápai Marikának, Farkas Katalinnak, Huszák Józsefné Erzsikének, Lakatos Józsinak.*

Mizsei Sándorné
beteglátogató

Ajándék

Ha csak adsz valamit, az előbb-utóbb elromlik, elveszik, elmúlik. Ha ajándékozol, abból ott marad valami annak is, akinek adod, s magadnak is. Amikor ajándékozol, valójában egyetlen dolgot adsz más-más formában. Amit adsz, azt meg is tarthatnád. Amit megtarthatasz magadnak, az nem lehet ajándék. Az ajándék közös. Az ajándék szétszakíthatatlan kapocs. Az ajándék titok. Lesd meg a betlehemi jászolban, a kereszten, a tabernákulumban. Fogadd el! Ajándékozzál Te is!

Karitatív látogatások a civilek hetében

Istenem, köszönöm

*Istenem, köszönöm mindazt amit adtál,
Az éjt, a pihenést, a sok-sok szenvedést.
Köszönöm, amiért túrni tanítottál,
A szenvedéseket, amit a vállamra raktál.
Köszönöm az életet, ami eddig tartott,
Köszönöm a békét, a sok lelki harcot.
Köszönöm jó Atyám, hogy lelkem hozzád vágyik,
Add, hogy legyen erőm egészen hazáig.
Köszönöm a látást, a két szememet,
Melyet fogjon le egykor a Te szent kezed.
Köszönöm az értelmet, a szót, a hallást,
Köszönöm az Igét, Krisztust, a vallást.
Köszönöm azt is, hogy szerettek téged,
Köszönöm, hogy hívó fohászom megérted.
Köszönöm, hogy meghallod a jajkiáltást,
Köszönöm a sok-sok megbocsátást.
Sajnos bűnös vagyok, egyre csak vétkezem,
Add szent kegyelmedet, hogy csak a jót tegyem.
Ha Te nem vagy velem, én csak koldus vagyok,
De így, Veled, gazdag, nagyon gazdag vagyok.
Minden Tetőd van, és minden Teáltalad,
Csak egy legyen utam: a hit és az alázat.
Uram! Ezen úton vezesd a lelkemet.
Köszönöm, hogy szereted a megtért gyermekeket.
Atyám! Bár a földön nincsen rá érdemem,
Tedd meg Szent Fiad, Jézusom nevében.
Drága, jó Szűzanyám, szólj az érdekemben,
Hogy veled lehessen egykor a mennyekben. Amen*

(XII. Kelemen pápa 1730-ban jóváhagyta)

2009. október 12-16-a között szervezték meg az idén is a civilek egyhetes programjukat Kazincbarcikán a KEF (Kazincbarcikai Egyesületek Fóruma) vezetésével. A megnyitó a Szent Család templomban

szentmisével kezdődött. Egyházközségünk Karitás csoportja 14-én és 15-én kapcsolódott be a programba szeretetszolgálati tevékenységével.

Az első nap két idősek otthonában idős,

beteg embereket látogattunk meg hárman, karitásztagok. Nagy szeretettel fogadtak bennünket, hiszen látogatásunk egy kis színt, változatosságot hozott egyhangú életükbe. Ottjártunkkor a gondozók segítségével körbe ültünk a társalgóban, ismerkedtünk és beszélgettünk az otthon lakóival.

Csakhamar megkértek minket, hogy imádkozzunk, énekeljünk együtt. Megható ökumené valósult meg spontán, hisz felváltva imádkoztunk és énekeltek a katolikus és a református imákat, énekeket. Csodálatos volt látni az áthangelődést, ahogy a lelkek magasba emelkedtek. Ezek az idős emberek nagyon igénylik az együttléteket, a látogatást.

Az egyik házban éppen halottat gyászoltak. Lát szott, hogy igen megviselte a közösséget ez az esemény. A halottért elmondott Miatyánk – egymás kezét fogva – talán segített oldani a bentlakók gyászát. Búcsúzáskor kérték is, hogy gyakrabban jöjjünk.

Mi - karitásztagok - bár nehezen szakítottunk időt, mégis mindnyájan úgy éreztük, hogy ennél hasznosabban nem is tölthettük volna el ezt a pár órát.

Még aznap délután felkerestük a kórház ápolási

osztályán (elfekvőn) lévő krónikus betegeket. Mindnyájuk betegágynál kicsit időzve, a meghallgatás, a vigasztalás és a közös imádkozás után egy-egy banánnal kedveskedtünk a betegeknek. Bár fáradtan, de jóleső érzéssel fejeztük be a látogatást.

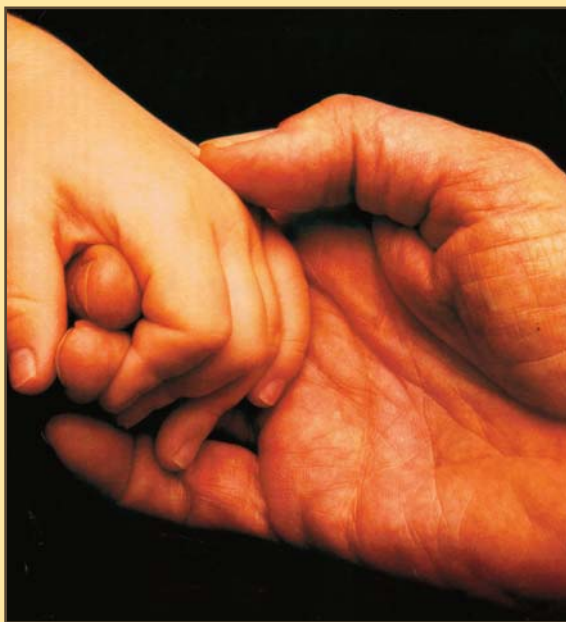
A következő napon otthonukban látogattunk meg 15 személyt vagy házaspárt, akik már nem tudnak lakásukból kimozdulni, vagy nagyon idősek. Mindenhol nagy szeretettel fogadtak bennünket.

Jólesett nekik, hogy eszünkbe jutottak, hogy rájuk nyitottuk az ajtót, egy kis kinti világot vív nekik, és elmondhatták gondjait, problémáikat. Az ajándékcsofagnak is örültek, amellyel kiegészíthették kevés nyugdíjukat. A mi örömünk mellett kicsit a szégyen is mardosott, hogy nem figyelünk eléggé rájuk, nem látogatjuk gyakrabban őket.

Összegezve: nagyon hasznos volt bekapcsolódní a civil hét programjába, mert sok idős embernek sikerült örömet szerezni látogatásunkkal. Köszönet a KEF-nek és elnökasszonyának, Dienes Máriának, aki 40.000 forinttal támogatta programunkat. Köszönet a karitásztagoknak, akik vállalták a fáradságot, de mindemellett elmondhatom, hogy mi is lelki kincsekkel gazdagodtunk.

*Begov Ferencné
Karitásztag csop. vez.*

Ne csak a negatívumokat vegyük észre

Köztéma a gazdasági válságról, s annak széleskörű következményeiről beszélni. Embertől meg érzi ezt meg létfenntartásánál, s minden napjainak sokszínű területén. „Akkumulátorunk” naponta telik meg csordultig negatív információkkal. Imitt-amott, elvétve akad közötté pozitív is, de mivel ez jóval kevesebb, elsiklunk mellette. Mint ahogy a sok mögött elvész a kevés, úgy a rossz is elnyomója a jónak. Ez életünk tapasztalata.

„Kihalt a szeretet az emberekből, különösen a fiatalokból!” - hallatszik jobb szándékú emberek megjegyzéseiből. Valóban így lenne? **Isten a Szeretetet**, örökké él, s általa minden ember bejegyeztetett az Életkönyvébe!

A szeretet csak szunynyad az emberekben. Majd jön egy szemet-szívet érintő szellő, s máris láthatóvá, s mások számára is érezhetővé lobban. Egy ilyen szeretetet sugárzó epizódnak én magam voltam tanúja, rövid, háromnegyed órás várakozásomban.

Egyik péntek délutáni ügyelet kezdéskor az ambulancián várakoztam a leletemre. Orvos még nem érkezett az osztályról. Egykét nővér sürgött, sietett egyik ajtón be, majd vissza a váróba, s újra egy következőt zárt be maga után. Fiatal, alig 20-25 év körüli

nővérke valahányszor tette az útját, mindig észrevette az újonnan érkezőt. Szólt hozzá, s valamiféle eligazítással látta el. A forgatagban mentősök is érkeztek. Leadták betegeik papírját, s máris elmentek, otthagya a szállítottat.

Ők ültettek le egy erősen szenvedő, bágyadt hangon nyöszörgő asszonykát. Nem bírt sokáig ülni, így három ülésnyi helyen - oldalt fekvésben - helyezkedett el. A dolgát szorgosan tevő - szívével is látó - nővér a következő kijövetelekor nyomban észrevette őt. Melléguggolt, fejét megsimítva, pár nyugtató szóval megajándékozta, majd elővette a telefonját. Betegszállítót hívott, s a beteg mellett maradt a segítség megérkezéséig. Aztán segített a tolókocsiba helyezni a nénit. Megfogta a tömött szatyorkát, másik kezével a beteg vállát, s biztató szavakkal kísérte az ambuláns fekvő helyre.

A „lepukkadtnak” nevezett és vélt egészségügyet ez a dolgozó rövid idő alatt magasabb szintre emelte. (De e halálra ítélt intézménynél sajnos magasak az emeletek, és picikék a lépcsőfokok...)

Ebből a dolgozóból - bizakodhatunk -, hogy nem lehet majd kioltani a *Szeretetet*. Őt cselekedetéről lehetett megismerni, hogy Hozzá tartozik. Jézus Krisztus halálának napján - pénteken - ez az epizód az életre emlékeztetett.

Egyben kegyelemnek is éreztem azt a rövid kis órácskát, hogy lássam és láttassam: nincs is úgy elveszve a világ!

A közelmúltban láttam másik hasonló esetet is. Egy ülve is botjára támaszkodó 80 év körüli bácsi mentőre várakozott. Büfé után érdeklődött szomszédjától, mert szomjas volt, de menésre képtelen. Valaki a tömegből fölkínálta neki a táskájából elővett félliteres ásványvizét. Mire a szomjazó: - De nincs poharam!

- Nem baj, tessék abból inni, majd jó lesz későbbre is! - hangzott szeretetteljesen.

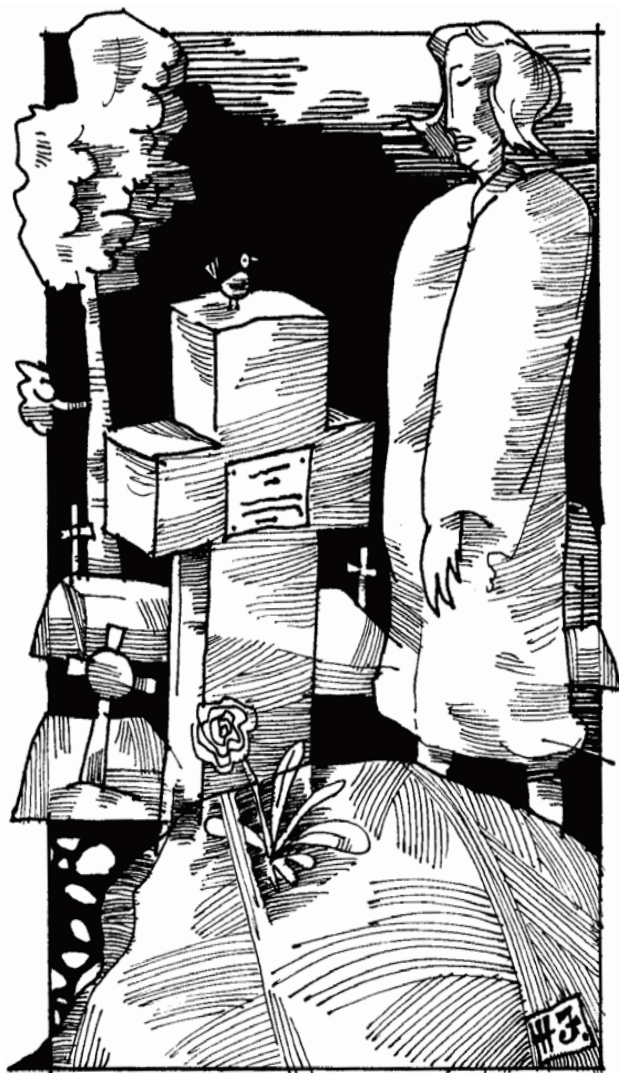
Az idős ember mohó kortyolgatással inni kezdett, majd fuldokló hangon, elégedetten mondta: - De jól esett! Az Isten áldja meg!

Isten teremtett világá összességében jó és szép. Lássuk be, hogy nem kell sok és nagy dolog az örömszerzéshez. Pici, jó szándékú cselekedetekből áll a *Szeretet* emberi kisugárzása. „*Amit a legkisebbel tesztek, velem tesztek.*” „*Szomjas voltam, és innom adtatok.*” - hangzik majd az utolsó ítéleten.

Ahogy egy csodálatos képalkotás mozaikokból, vonalakból, ecsethúzásokból áll össze, úgy a világ szépsége is, ha mindannyian teszünk hozzá egy picike jócselekedetet.

Szepsi Gyuláné

A kis hírhozó

Meleg, kora tavaszi nap köszöntött ránk. Mindenki végezte megszokott, ünnep előtti munkáját. Csend honolt az utcákon.

Az erkélyajtó véletlenül maradt nyitva, utat engedve így a beáramló, virágillatokkal telített levegőnek. Majd egy hirtelen koppanás, és egy kismadárka kifulladásra landolt a fényt is visszaverő parkettán álló szék támláján. Riadtan, félelmet tükröző szemmel tekingetett körbe-körbe az ismeretlen helyen. Tollazatán apró rezzenések futottak végig. Semmi nem mozdult. Valamitől mégis megrémülhetett, mert hirtelen felemelkedett a szék támlájáról, és kétségbeesetten röpködni kezdett. Néhány kör után a szekrény mögött talált újabb pihenőhelyet.

Elmélkedésembem újra s újra felidéződött és viszontért egy személy, és egy hozzá kapcsolódó emlékép. Nagyon kedves, hoz-

zánk közelálló ismerősünk kedvenc madarát véltem felfedezni a váratlan, riadt kis látogatóban.

Ő mindig szeretettel beszélt ezekről a piciny élőlényekről, pedig látványuk valamennyiszer szörnyűségekre emlékeztették: az orosz hadifogságban eltöltött esztendőkre. Rá, akkor, ott éltető erőként hatottak, tartották benne a reményt, a szabadulás reményét. Sokszor, nagyon sokszor gondolt rájuk. Ha ezek az ártatlan, védtelen apróságok így tűrik és kibírják a szörnyű hideget, éhezést, szomjúságot, neki is ki kell bírnia!

Akárhányszor megjelentek a barakok ablaktalan párkányain egy kis morzsácska reményében, mindig megerősítették hitében, azért is túléli, haza fog kerülni!

Így is történt! Élve jött meg a fogásból, de az ott eltöltött éveket soha nem tudta feledni. Az apró, kis madárkák látványa mindig felidéztek ezeket az inséges esztendőket. Mégsem gondolt rájuk haraggal, megmentőinek, hitét erősítőinek tartotta őket.

Apró neszezés, erőtlen szárnycsapások hangja zökkentett vissza a jelenbe, de egy gondolat nem hagyott nyugodni. A madárka valakire emlékeztetett, valakiről hírt hozott, akivel valami történhetett.

Kimentem a szobából, de még szélesebbre tártam az erkély ajtaját, s megtoldottam a szabadulás útját egy ablakszárny kinyitásával is. A madárka megérezhetett valamit jó szándékomról, mert óvatosan előmerészkedett a

szekrénysor mögül. Pihegett még egy keveset a szék támláján, aztán kiröppent a nyitva hagyott ablakon át, a szabadság felé.

Délután a temetőbe mentem. Egyedül. Imádságaim és elmélkedéseim közben férjem sírkövére piciny madárka szállott. Nem mozdultam. Félttem, a legapróbb rezzenés is elriaszthatja. Fejét félrebillentve, apró gombszemének tekintetét rám emelve ült mozdulatlan, s csak nézett. Ismerősnek tűnt, és meg mertem volna rá esküdni: ugyanaz a madárka volt, amelyik délelőtt az otthonunkba tévedt.

Nem tudom megmondani, mit éltem át, milyen hatást tett rám ez a felismerés. Kavargtak fejemben a gondolatok: biztos, hogy üzenetet hozott. A véletlen játékanak véltem az egészet, s mire eszméltem, a madárka már nem volt sehol.

Eltűnődve tettem meg az utat a temetőtől hazáig. Otthon üzenet várt. Kedves, madárszerető barátunk felesége telefonált, és tudatta a szomorú hírt a családdal: délelőtt meghalt a férje: csendesen elaludt.

Nem hívtam vissza rögtön. Úgyis képtelenségnek tűnt volna megmagyarázni és főleg elhithetni vele, én már sokkal hamarabb tudtam a hírt, hogy valami történt velük: hiszen a madárka maga volt az üzenet, gyorsabb volt a leggyorsabb postánál. Hírt hozott és vitt azoknak, akiket szeretett, és akik szerették.

*Lupsa Józsefné
kótaji ny. tanárnő*

IDŐSEK NAPJA - 2009

Ebben az évben, október 25-én immár 14. alkalommal rendezte meg Karitászs csoportunk az ***Idősek napját***. A szépkorúakat a fél 11-es szentmisén Darnos Kitti és Horváth Teréz verssel, az ifjúsági ének- és zenekar két zene számmal köszöntötte.

A betegeteket ill. a 65 év felettieket Iváncsy Balázs plébános úr részesítette a betegek kenetében.

Szentbeszédében az atya emlékeztetett Jézus gyógyító tevékenységére, és arra, hogy elsősorban hitünk tud meggyógyítani bennünket.

A szentségben részesülők a Karitászs csoporttól egy-egy leporellót kaptak ajándékba, mely a kazincbarcikai római katolikus templomok leírását tartalmazza.

Szentmise után a *HBH Bajor Sörházba* szállított minket a *Lovas Travel* autóbussza, ahol terített asztal várta a közel 110 résztvevőt. Itt is volt műsor: Hegedűs Ferenc *Reményik Sándor* versét mondta el, és Pápai Máriától a *Mosolyod* c. verset hallhattuk.

Majd egy kedves meglepetés következett, a sajtóvánkai csoport a „*Szegény Pista*” c. tréfás jelenetet adta elő. Nagy derűlttség kísérte a szegény Pistát megjelenítő Tompa István karagyunk előadását.

Bata Imre a „*Nyugdíjas mindig ráér*” c. írással, míg Mizseiné Inci a „*Nem tudom, a nyugdíjamat hogyan osszam én be*” c. énekszámával szórakoztatt bennünket.

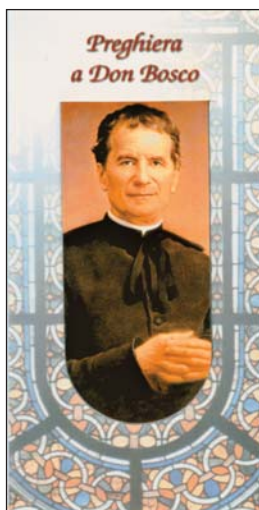
Egy kvízzjáték keretében négy csapat alakult, és kiosztásra került a Binó házaspár által felkínált 10.000 forint. A díjat a nyertesek az orgona javára ajánlották fel.

Ne feledkezzünk meg Tóth Sándorné szájharmonika játékaról sem, miközben elfogyasztottuk a finom és kiadós ebédet, amiért csak köszönetet mondhatunk vendéglátóinknak. Itt egy szép imádságot kaptunk ajándékba, mely hátlánkat fejezi ki ezért a szép napért:

Istenem, köszönöm!

Jné - Hné

Az öröm útja Don Bosco honában

Sok évvel ezelőtt történt. Egy távol élő kedves pap - hogy vonzóbbá tegye számomra a vallást - megajándékozott a *Fiúk Apostola* című könyvvel. Mivel olvasni mindig is szerettem - elmélyedve a sorok között - rádöbbenem, hogy **Bosco Szent János**, e könyv hőse, mennyivel sokoldalúbb az addig ismert szenteknél. Vidám, tudományokban, irodalomban jártas, kétkezi szakmák birtokosa, korának új vívmányai pl. a fotózás, a könyvnyomtatás kedvelője. Ő egy olyan ezerarcú "csodabogár", amit a mennyei szeretetközösségben eddig el sem tudtam képzelni.

Nemcsak szomorú arcú szentek vannak - szögeztem le az örömteli tény, miközben álmokkal és csodákkal teli fordulatos életútját rövid idő alatt befejeztem, máris sajnálva, hogy nem élhettem az ő korában (1815-1888).

Édesanyám bátorított: kezdj el hozzá kilencedet végezni, hátha kapsz valamilyen választ. Ezt meg is tettem. Pár hét múlva különöset álmodtam. Egy mosolygós, fehér ruhás pap széttárt karral jött felém, és ennyit mondott: *Gyermekeim!*

Édesanyám szerint ez Don Bosco volt. Azóta tudom, igaza lehetett, mert ekkor kezdődött tevékeny működése életünk veszni látszó eseményeiben, s azóta óriássá nőtt.

Egy kedves, borsodnádasdi szalézi szerzetes testvér Torinóból jövet megajándékozott egy róla készült képpel - barátságunkat öregbítve -, mely azóta is szobám faláról figyel. Szűcs Misi bácsi - remélem - kapott ezért jutalmat az égi honban. Gyakori vendégei voltunk házuknak, s az ottani templomnak is. (Azóta a kazincbarcikai közösséggel ünneplem a Szent Szalézi égi születésnapját.)

Hát így lettünk mi Don Boscoval barátok, sőt különleges "lakótársi kapcsolatban". Boldog vagyok, és béke van bennem, hisz Isten nemrégiben teljesítette régi vágyamat. Én is ellátogathattam otthonába és működési helyeire. Örök hála ezért *mindkettőjüknek!*

"Hol van a zsidók újszülött Királya? Láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy hódoljunk előtte."

A keresztény ember is, ha Istentől megszentelt helyre zárandokol, testét és lelkét ez ősi bibliai magatartásformának veti alá. Készül, megtisztul, elfo-

gad minden úti körülményt, és beékelődik a megszentelt környezetbe, melyekből modern világunkban is számos felfedezhető.

A Teremtő szakrális égboltján a Szűzanya mellett számos isteni vonásokat tükröző ember, szent foglal helyet. A szá-

momra legvonzóbb, sokrétű fénysugár Bosco Szent János, aki évtizedek óta belopta magát szívembe, és életem útmutatója, titokzatos barátja lett. Ez apró, csodás események töredékét már a 2004. évi karácsonyi Harangszóban is feltártam.

A kézzelfogható segítség sorozata azóta folyamán dagadt, csakúgy, mint a hála és a szeretet lelkemben Isten és az említett Szent iránt. Sajnos, az érintettek nem mindig ismerik fel a belsőben rejlő dolgok jelentőségét, ezért az Úr más barátokat és lelki társakat indított meg a szervezés irányába.

2009. augusztus 16-án - a megdicsőült születésnapján - végre elindult a szívek karavánja nyolc emberrel egy kis mikrobuszon. Torinói úticélunkat már ekkor jelezte a szélvédőre helyezett Bosco Szent János fénykép. Ő haladt kedves barátnőm férje előtt, láthatatlanul fogva Vele a kormányt.

1570 km-nyi szakasz viszontagságai: meleg és más törvényszerű nehézségek azzal a sorsszerű pontos irányítással, amit a hitetlen világ csak "véletlennek" nevez. Röpmáink lelkünket is összehangolták a sebességgel.

Átlépve a magyar határt, hívogattak Ausztria égre törő sziklás hegyei, az Alpok vonulata. A sztráda felé villantották lámpásaikat a nevezetes városok, mint Bécs, Graz, Klagenfurt. A 18 hosszabb-rövidebb alagút is életünk rejtélyes és már világosan átélt szakaszait szimbolizálta számomra. Átéreztem, hogy Isten a még sötétnek látszó helyzeteket

is apró fényekkel világítja meg, mint az alagutakat.

Egy óra felé végre Olaszország következett, s egyre vidámabbnak éreztem magam. Hajdani ifjúsági énekek csendültek lelkemben. Az olasz Tarvisió átlomáson se kértek útiokmányokat.

Egy-egy tankoló helyen, ahol megálltunk, próbáltam kamatoztatni babacipőben járó nyelvtudásomat. Aztán Udine, Padova, Verona, Milánó utelágazásai biztattak, hogy nemsokára égi Pártfogóm városába érkezünk. A táj itt nem sokat változott, hisz bizalommal szippantott be a hegyek gyomrán át haladó alagútrendszer egy-egy szakasza, a fent említett érzést erősítve.

Torinóba érkezve a kora esti órákban az utcák és a kaotikus forgalom körgyűrűiben vesztegelve úgy tűnt, sose érünk szálláshelyünkre. Minduntalan ugyanarra a helyre jutottunk. Csendes fohászkodtam, s égi Barátom most sem hagyott cserben. Váratlanul egy Don Bosco oratóriummal találtuk szembe magunkat az agyonkeresett Regina Margheritán, melyből lefoglalt szállásunk utcája, a Via Corio nyílt.

Még aznap este megbeszéltük, másnap a valdocói Szalézi Központba megyünk. Hálát adva a szerencsés megérkezésért, tértünk nyugovóra.

"Valdocco Saléziani" egy óriási, körbefogott udvar, különböző kápolnába, templomokba torkollva. Középen a jóságos Szent, Don Bosco bronzszobra, kitárt karral. Mindkét oldalán egy-egy csoport zászló - különféle nem-

zetekből -, ahol a rend megtalálható. Az első kápolnarész, ahová bementünk, a *Panardi kápolna*. Ő volt az a kántor, aki helyet adott a gyerekeknek, miután rosszindulatú emberek kitiltották őket a környékről elevenségük, vidámságuk miatt.

Valdocco ékessége a hatalmas, csodálatra méltó *Segítő Szent Szűz Mária Bazilika*. A főrészt Don Bosco építtette szinte a semmiből indulva, Isten által kirendelt adakozók révén. A két oldalhajót később a rend toldotta hozzá.

Főoltára a *Koronás Szent Mária a Koronás kis Jézussal*. Jellemző oltárai: *Mazzarello Mária*, akinek bebalzsamozott teste apácaruhában látható /Don Bosco női rendjének megalapítója/, *Savió Domonkos oltár*, *Don Bosco oltár*, s még több, más templomokban is fellelhető oltárok, falfestmények Bosco Szent János álmairól, melyek mind valóra váltak.

“Égi barátom” földi maradványa egy külön kápolnamélyedésben nyugszik. 73 évesen is áthatott, nyugodt, szelíd mosolya, mintha az öröklét lenyomatát tükrözné. Szívből, meghatottan ajánlottam oltalmába magunk és a pártfogását kérők életét, majd lélekben beszélgettünk. Kértem tanácsot, és hálát adtam. Ritka, feledhetetlen pillanat volt ez.

Jobb felkarja /mint ereklje/ világköri útra indult, ahol a szaléziak megtalálhatók. Öt év leforgása alatt Magyarországra is eljut. A bebalzsamozott test addig művétagot kapott.

A bazilikából kijövet a szögletes ud-

varon a falakat mozaikképek, domborművek díszítik, a Szent életről kiragadva egy-egy életképet a régmúltból.

Az ott élő papok, szerzetesek is igen barátságosak. Szóba elegyedtek velünk, s megígérték, hogy az itthonról vitt kis hálataláblámnak is méltó helyet keresnek. Itt ugyanis más a hála kifejezési módja.

Liften felkísértek az emeleti helyiségekbe, ahol láthattuk Don Bosco személyes használati tárgyait és szobáit, a róla készült fotókkal, a Pinardi ház általa készített makettjét, miseöltözékét, gyóntató és prédikáló székét.

Büszke vagyok, hogy mindezt láthattam, és megengedte Isten, hogy közvetítője e helyre hívjon engem, hiszen eddig csak Ő lakott nálunk láthatatlanul.

A második nap szülőhelyére, **Becchibe** - mai nevén **Colle Don Boscoba** - látogattunk. A szülőházára épült bazilika is hatalmas, belülről minden tiszta fából van. Az Ő tiszteletére szentelték fel, s itt “*Az Úr angyalát*” végzi a kis Bernadett harangjátékkal. Az oltár alatt egy tábla hirdeti: *A mi békességünk az Úr adománya*. Itt található még Savió Domonkos - a ministránsok védőszentjének - bebalzsamozott teste üvegkoporsóban.

A középső testvér - József háza múzeum gyanánt szolgál. Benne vannak az Ő használati tárgyai, a ház udvarán egykor élő állatok kitömött mása, földműves szerszámok, Margit mama konyhája, és egy külön teremben a múltat idéző Becchi fotói, valamint Margit mama bölcs, bekeretezett mondásainak gyűjte-

Nóri és segítői Don Bosco szobra előtt

ménye. A háztól nem mesze van egy pici *Rózsafüzér Királynője kápolna*, amit József öccsének építtetett, ha a gyerekekkel erre látogat.

Visszafelé menve Torinóba, **Chieri** kis városban is megálltunk, hisz égi pártfogómat ide kötötték diák- és szeminarista évei. Csak kívülről láhattuk a *Néri Szent Fülöp templomot*, ahová naponta átszökött szentmisét hallgatni, mivel az akkori előírás még nem engedte meg a naponkénti áldozást. Beleképzeltük magunkat a *Vidámság Társaságába* a *Szent Antal templom* előtt.

Diáktársaival együtt alapította az egyesületet. A szeminárium falai között élhette meg hű barátja, Commolo

Alajos visszajelzését az Örökkévalóságból. Ezen épületek érkezésünkkor zárva voltak.

Láttuk azt a kávéházat is, ahová szabadidejében járt pénzt keresni tanulmányaihoz. Mint felszolgáló dolgozott itt, számos szakmájának egyikeként. Ma e helyiség arcképével van fémjelezve.

Ekkorra tényleg úgy éreztük, élő történelem lapjai vagyunk. A történet velünk és bennünk is folytatódik, ami megvalósította vágyaimat az íratlan apró csodák és imameghallgatások hátlájának lelkemben írott könyvében. Ez valóság, hisz mozgássérülésem ellenére is mozgalmas, tevékeny, változatos életet élhetek szeretett édesanyám segítségével.

Tovább fokozta örömeimet, hogy templomunk számára is sikerült képet vennem, így Don Bosco a következő nemzedékeknek sem lesz ismeretlen, s tovább írhatja - mint Isten aranybetétes tolla - a kegyelem áradásának történetét.

Másnap reggeltől éjszakán át utazva tértünk otthonainkba, barátnőm férjének gondos vezetése, a megtapasztalt kegyelmek ébersége, és az átélt derű segítségével. Köszönet érte Istennek és nekik!

Végül kívánom minden kedves olvasónak, hogy a Megdicsőült Egyház valamennyi tagja hasonlóképpen vezesse és pártfogolja életét, hisz a Napkeleti bölcsek egyszerű hitével mindannyiunknak könnyebb a célbaérés.

Farkas Eleonóra

Férfi zarándokút - 2009

Férfi zarándokok

Az eget kémelve - fohászkodva jó időért - indult kis csoportunk a már hagyományosnak mondható zarándokújtjára. Idén egy másik Pálos-rendi kolostorrom volt úticélunk: **Szentlélek**. Késő ősszel is gyönyörű helyeken mentünk keresztül, mint Lillafüred, a Hámori-tó, a Garadna patak mellett a pisztrángos telep, Ómasán az őskohó.

Megérkezvén, részt vettünk a Balázs atya által bemutatott szentmisén, az Úrtól erőt, segítséget kérve az út megtételéhez. A zarándoklat célja valójában a lelki megtisztulás, a lelki „átöblítődés”, felfrissülés, egyben a testvéri közösség keresése volt hittestvéreinkkel.

Egy ilyen úton a mélységes csöndben van idő elgondolkozni Isten végtelen nagyságáról, szeretetéről, miközben szemünk szinte issza az ezernyi színben pompázó természet élénk táruló képeit.

No, nemcsak a tájban gyönyörködünk, hanem meg-megállva keresztutat is végeztünk, imádkoztunk otthon maradt

szeretteinkért is. Végre felértünk, és szemünk előtt ott álltak a 13. században remték lakta helyen épült kolostor romjai. Pici remény csillant fel bennünk - mint tavaly, a Martonyiban lévő kolostor romjait látva -, hogy elkezdődött itt is a romok mentése és helyreállítása. Bízunk ebben és imádkozunk a megvalósulásért.

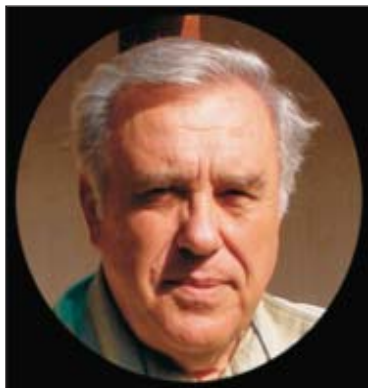
Lefelé jövet arról is beszélünk, hogy miért nem tudjuk mi megmenteni, rendbe hozni, gondozni nemzeti értékeinket úgy, mint a környező országokban ezt teszik?

Elég fáradtan érkeztünk vissza kiindulási helyünkre, ahol koccintottunk születésnapjukat ünneplő barátaink egészségére, és új élményekkel gazdagodva indultunk haza.

Szentlélekre indultunk, és úgy érzem, a Szentlélek kegyelmével hitünkben megerősödve - személyesen még társaim segítő szeretetét is megtapasztalva - tértem, tértünk meg otthonainkba.

Béres László

Parancsnokváltás a 165. sz. Jókai Mór Cserkészcsapatban.

Binó Imre - a leköszönt cserkészvezető

Oly gyorsan eltelt ez az idő a fiatalok körében, hogy nehezen lehet kiválasztani a sok-sok élmény közül azt, amire a legszívesebben emlékszem vissza a 20 év aktív cserkészmunkájában.

Talán az alakulás éve, 1989. szeptember 22-e az, amikor a rendszerváltás számomra egyik legkedvesebb ideálja valósult meg, hogy szocialista városunkban egy valláserkölcsi alapokon nyugvó ifjúsági szervezet alapjait rakhattuk le. Vagy az a sok emlék, élmény, amit a megalakult, és azóta is működő, élő cserkészcsapatban cserkészeinkkel megéltünk?

Emlékezzek e húsz évre, arra a sok fiatalra, akiknek életre szóló élményt szerzett a cserkészélet, ahol megtanulták ennek alapjait, a tíz cserkésztvényt, illetve megpróbáltak cserkészként élni és dolgozni? Túl hosszú lenne a sor.

Az idő eltelt, szükség van arra, hogy jó szívvel adjuk át egy új, erős - a mozgalomban tudásukat, rátermettségüket bizonyító fiatal - korosztálynak a vezetést. Adjuk át azt a szellemet, amit töretlenül több mint 100 éve a cserkészletünket alapító BI-PI, vagy a Magyar Cserkészletet felemelő Sík Sándor és a mozgalom nagyjai megfogalmaztak, és életük példájával bizonyítottak.

Bízom benne, hogy városunk első cserkészcsapatában - az eltelt 20 évben - felnőtt cserkészek soha nem felejtik el azt a sok vidám, sokszor verejtékezve teljesített - feladat közben szerzett - élményt, amit csoportosan éltünk meg kint a természetben, vagy díszelve szegényes, de szép egyenruhánkban.

Nem lehetne felsorolni akár hazánkban, akár külföldön szerzett élményeinket e fórumon, de tudom és hiszem, hogy a cserkészélet szép eszméi szükségesek, mert felemelőek, élményszerzők. Ezen eszmék megélése szükséges fiataljainknak és a cserkészeken keresztül magyar hazánknak is.

Segítsük és támogassuk ezt a valláserkölcson alapuló ifjúsági szervezetet, ahol

fiataljaink megedződhetnek napjaink kemény, sokszor embertelen nehézségeinek leküzdésére.

Segítsük azokat, akik fogadalmat tettek és tesznek, és igyekeznek napi munkájukban és életükben is megélni azt, mert vallják, hogy;

„Aki cserkész, az becsületes, az kötelesség teljesítő, az segítőkész, az testvéries más cserkészekkel, emberekkel, az lovagias, az természet és állatszerető, az engedelmes, az vidám, de meggondolt, az takarékos, az test-

ben és lélekben tiszta.”

E tíz cserkésztvényt megélni embert próbáló, de nagyon szép és vonzó idea. Nagy szükség van rátok, fiatalokra, most e hazában.

Jó szívvel kívánom a csapat által demokratikusan megválasztott új vezetőnek, **Józsa Istvánnak** és minden cserkésztestvéremnek, hogy vigyék tovább e felemelt zászlót hazánkban, városunkban, öregbítve a cserkészet eszméit.

Binó Imre

Józsa István és cserkészeink

Büszkeségünk: a vegyeskar

Nemrégiben - gyerekkori naplóm lapozgatva - egy bejegyzés ragadta meg a figyelmemet. Budapesten nyaraltunk, és szálláshelyünk a várban volt. Vasárnap lévén, a Mátyás templomba mentünk misét hallgatni. Így írtam akkor erről:

„11-kor voltunk a koronázási templomban misén. Szívbemarkolóan gyönyörű mise volt, álmosszép zenekarral, szólistával és kórossal. A templom is lenyűgöző, remek akusztikával. Az itt lakók nem is tudják, milyen szerencsések, hogy minden héten ilyen élményben lehet részük.”

Akkoriban arról ábrándoztam, hogy egyszer talán én is énekelhetek egy ilyen templomi kórusban. Fél évszadnak kellett eltelténie, mire ez az álom megvalósult. Itt a gyönyörű templom, csodálatos az akusztika, megalakult a kórus, amelyben szebbnél szebb kórusműveket énekelhetünk, és vannak jó hangú szólistáink is.

Még a kilencvenes évek elején megkíséreltem egy templomi énekkart szervezni, de ez akkor nem sikerült. Úgy tartották a hívek és az akkori kántorunk, hogy népénekeket kell énekelni, amelyeket mindenki ismer.

Akkor valóban nem voltak meg hozzá a feltételek. Ezért vállalkoztam

arra, hogy a református kórusban fogok énekelni, hiszen azzal is Istent szolgálom. Az élmény, hogy megszólaltathatjuk nagy zeneszerzők többszólamú egyházi műveit, boldoggá tett. A kórus pedig szereteteli közösséggé kovácsolódott, ahová – több mint 10 éven át – jólesett tartozni.

2007-ben azonban új katolikus templomot szenteltek Kazincbarcán. Új kántorunk, **Kálmán András** örömmel vállalkozott egy vegyeskar betanítására, vezetésére. Toborzásunk eredményeképp létrejött egy kórus, melynek felállásakor az volt a hivatása, hogy a templomszentelés ünnepét még szebbé és emlékezetesebbé tegye.

A bemutatkozás remekül sikerült, számtalan elismerést, dicsőítést kaptunk. Így aztán nem oszlott fel az alkalmi együttes, hanem továbbra is együtt maradt. Bár néhányan elmentek, de jöttek helyettük újak, jó hallású és hangú, énekelni szerető emberek.

A két és fél év alatt közel ötven művet szólaltattunk meg különböző alkalmakkor: Kodály Zoltán, Halmos László, Josquin des Prés, Dvořák, Bárdos Lajos, Ottó Fischer, Farkas Ferenc, Menegali, Praetorius, Bach kórusműveit, gregoriánt és ortodox dallamokat is.

A Szent Család kórus

Voltak koncertjeink, részt vettünk tavaly a városi dalostalálkozón, és legfőképp ünnepeinket tettük szebbé, változatosabbá, ahol minden alkalommal méltó elismerésben volt részünk.

Úgy tudom, Kazincbarcikán mi vagyunk az egyetlen vegyeskar, ami azt jelenti, hogy férfi és női szólamok is vannak benne. De valóban vegyes a kórus összetétele, mert vannak ott fiatalok és idősek, dolgozók és nyugdíjasok, egyedülálló és családosok. Mindenkit befogadunk, aki tud és szeret énekelni, és hajlandó vállalni a próbákkal járó fáradságot. Mert bizony ahhoz, hogy a végeredmény szép legyen, áldozatos munkára van szükség.

Már a próbák időpontjának kijelölése sem könnyű feladat, hogy az mindenkinek megfeleljen. És itt van a

helyszín kérdése. Az új templomban sok helyiség van, de ha próbálunk, és kieresztjük a hangunkat, az bizony mindenhol hallatszik. Igaz, mindig hétköznapi tartjuk a próbát, de akkor is vannak csendben imádkozni vágyó hívek a szentmisék előtt, akiket ez zavar. Pedig mi ugyanazért énekelünk, amiért ők imádkoznak, s mint tudjuk, aki Isten dicsőségére énekel, kétszeresen imádkozik!

Ezúton kérem az imacsoportok türelmét és megértését. Talán – ha a mi áldozatvállalásunkat látják – ők is képesek lesznek egy kis áldozatot hozni. Mert nemcsak egyházközségünknek, hanem egész városunknak büszkesége lehet vegyeskarunk, a **Szent Család kórus**.

Hajagos Béláné

„Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni.”

Kátó Árpád gitárművész

2009. november 13-án este a Családi Esték a Szent Család templomban rendezvénysorozat keretein belül **Kátó Árpád klasszikus gitárművészt** láttuk vendégül templomunkban. Az erdélyi származású előadóművész több, mint egyórás szólóestje nyomot hagyott a hallgatóság lelkében, hiszen ilyen gyönyörűen gitár még nem szólt a Szent Család templomban.

A csíkszeredai születésű művész zenei tanulmányait kisgyermekként kezdte a helyi zeneiskolában hegedűsként,

majd kisebb kihagyás után gitárral a kezében tért vissza. Arra a kérdésre, hogy miért pont a gitárt választotta, viccesen csak ezt válaszolja: „*Nem lehetett más hangszer kapni a boltban.*”

Játékát hallgatva azonban megállapíthatjuk, hogy igenis a gitározás az élete. Egyetlen szó nélkül, a székekre jellemző hallgatagsággal, zenéjével kápráztatott el minket. Saját bevallása szerint neki a színpadon nem az a feladata, hogy beszéljen, nem azért van ott, hanem azért, hogy zenéljen.

Tehetsége mellett kitartása és akaratereje segítette, hogy művész váljon belőle. Számos mesterkurzuson vett részt, ahol a szakma legnagyobb alakjaitól tanulhatott. 2002-ben a kolozsvári zeneakadémián szerzett okleveles hangszeres előadóművész, gitártanár diplomát. Több városban megfordult koncertezni. Játszott szólóban, duóban és trióban, valamint a debreceni Lira Filharmonikusok vendégművészeként.

„Szeretem, ha az embereknek tetszik a zeném, jólesik látni, hogy örömet tudok szerezni a közönségnek.” - mondja a művész úr, aki azt is hozzáteszi, hogy amikor közönség elé lép, teljesen más ember lesz. Olyankor megszűnik minden és mindenki. Nem létezik más, csak a gitár és ő. „Ha tehetném, egész nap csak játszanék.” - vallja.

Amikor épp nem koncertezik vagy gyakorol, akkor tanít. 2005-ig a csík-

szeredai Nagy István Művészeti Szakközépiskola tanára volt, majd Magyarországra költözött, és Hajdúdorogon ill. Nyíregyházán folytatta a tanítást. Jelenleg az ország egyik legelismertebb intézményének, a budapesti Weiner Leo Zene- és Művészeti Szakközépiskolának a gitártanára. Munkájáról így vélekedik:

- *Sajnos egyre kevesebb embert érint meg ez a fajta zene, de ha van egy-két tehetséges gyermek, akik akar-nak tanulni tőlem, akkor szívesen foglalkozom velük.*

Reméljük, hogy az elértéktelenedő világban azért maradnak még olyanok, akik értékelik Kató Árpád és zenésztársai munkáját, művészetét.

Köszönjük, hogy részesei lehettünk e felemelő koncertnek, a művész úrnak pedig további szép sikereket kívánunk!

Barna Réka

A ZENE

A zene a mennyországot a földre hozza, s aki azt tiszta szívvel és lélekkel hallgatja, elérhetetlen magasságok felé szárnyal.

- - -

A zene a nád sóhaja, a patak csörgedezése. Mindenütt van zene, ha az emberek meg tudják hallani. A föld nem más, mint a csillagok visszhangja. (Lord Byron)

- - -

A zenében megvan a báj, hogy elbűvölje a vadat, meglágyítsa a sziklát, és megfiatalítsa a vén tölgyet. (W. Congrève)

ACR-hírek

Röviden, ismétlésképpen pár mondat az ACR-ről. Az „*Ancillae Christi Regis*” (ACR), magyarul a „*Krisztus Király Szolgálóleányai*” közösséget Leopold Engelhart kanonok alapította 1926-ban, Bécsben. Ekkor hat tagja volt a közösségnek, akik aktív munkatársai voltak a lelkeszi munkában. A közösség tagjai a világi életben teljesítenek szolgálatot, s napjainkban már öt országban vannak jelen.

Magyarországra 1997-ben került a közösség híre, amikor a Nyíregyházán szolgáló **P. Dr. Anton Gots** kamillianus szerzetes mellé **Mathilde Weidinger** osztrák ACR nővért kérték fel szolgálatra.

Ekkor kezdődött Magyarországon a közösség építése, és ma már tizenegy fogadalmas nővér tartozik hozzá. Mi 2004-ben ismerkedtünk meg velük, és

2006-ban tettünk először fogadalmat az Evangéliumi Tanácsok Szabályainak megfelelően.

Ausztriában több ACR kollégium működik az ország különböző részeiben. Minden év augusztusában képzési héten vesznek részt a nővérek, melyre meghívják a magyar kollégium tagjait is.

Az idén mi már harmadszor kaptunk meghívást a nyári lelkigyakorlatra. Nyolcan utaztunk nővérek, és velünk tartott a kollégium lelkivezetője, **Dr. Lengyel Gyula atya**, valamint a közösség iránt érdeklődő testvérünk, aki mint tolmács is segítségünkre volt.

2009. augusztus 17-én, reggel hét órakor találkoztunk Egerben, és három autóval indultunk a nagy útra. Nagy izgalmat jelentett a Budapesten való átkelés, mert a sok útlezárás és elterelés

ACR - tagok

teljesen eltérített minket a már ismert útvonaltól. Gyula atya és az autójában lévő navigáció segítségével azonban szerencsésen kijutottunk a városból. Mosonmagyaróváron rövid pihenőt tartottunk és innen megállás nélkül hajtottunk a Linz-től kb. 30 km-re fekvő **Vöcklabruckba**, ahol a Ferences-rendi nővérek **Szent Klára lelkigyakorlatos háza** adott otthont az idei képzési hétnek.

Osztrák nővértársaink mosolygó arca feledtette velünk a hosszú út fáradalmait. Közös szentmisén vettünk részt, majd vacsora és az első elmélkedés következett.

Másnap reggel egész napos kirándulásra indultunk Felső-Ausztria déli részére, a jól ismert Salzkammergut területére. A csodálatos kilátás és a jó levegő minden évszakban sok turistát csábít e vidékre. A kristálytisztá folyók, patakok és tavak képeskönyvbe illő, változatos tájai mindannyiunkat lenyűgöztek. Az üde alpesi legelők és az impozáns völgyek látványa felejthetetlen élményt jelentett.

A lelkigyakorlat témája, az ACR közösségi imánk - melyet Paul Burtscher

plébános tárt fel újra előttünk mély gondolataival - azt a célt szolgálta, hogy a küldetésünk és hivatásunk fölötti örömet újra megerősítse, és személyes ACR-életünkre nézve is megfogalmazzon pár új kérdést.

Reggelente a közösen végzett zsolozsma és szentmise indított bennünket a napi elmélkedésekhez, az esti közös szentségimádás pedig erősítette együvé tartozásunkat.

A hét lezárása - mint mindig - a tarka péntek este volt, ami nagyon vidám hangulatban telt el. Rövid, tréfás kis jelenetek csaltak mosolyt mindenki arcára. A magyar népdalokat és nótákat szívesen hallgatták és dúdolták velünk osztrák testvéreink, és alig várták, hogy a csárdást velünk együtt táncolhassák.

Újra bebizonyosodott, hogy a jézusi szeretet képes legyőzni minden akadályt. A nyelvi nehézségek ellenére sikerült közelebb kerülnünk egymáshoz, hiszen a közös öröm összekapcsolt bennünket. A viszontlátás reményében búcsúztunk egymástól.

Babik Katalin

Magyarnak lenni

Cursillós hétvége volt október 11-én Egerben, méghozzá kemény férfiak adták be „derekukat” Jézus-Krisztus szeretetének. Külön szokott lenni a férfi és a női kurzus. Talán azért, hogy jobban, illetve könnyebben tudjuk megnyitni szívünket Krisztus és egymás előtt.

Nagyon sok érdekes megnyilvánulás és a változás nagyságát ecsetelő mondat hangzik el az egymástól való búcsúzás előtt. Ez a kurzus azért volt külön érdekes, mert a munkatársak /segítők/ vegyesen voltak felvidéki és anyaországi testvérek. Tamás, a rektor – mi így hívjuk a főszervezőt – is a Felvidék szülötte.

Nagyon nagy dolgot művel a Cursilló, hogy a határon kívül élő magyarokat bevonja, és együtt végezzük az apostolkodás nehéz, de gyönyörű feladatát. Úgy dolgozunk együtt, mint ha még mindig egy hazában élnénk. Anyanyelvünkben és Krisztusban egyek is vagyunk mind, akik keresztényeknek valljuk magunkat. Törődünk egymással, és érdeklődünk egymás sorsa felől.

A Cursillón három dolog van, amit nem szoktunk szóba hozni. Ez a „3P”: *pénz, politika, pletyka*. De azért - vagy

ennek ellenére - csak kíváncsiak voltunk/vagyunk, hogyan is élük meg, illetve fogadják ők a „nyelvtörvényt”. Milyen nehéz most magyarnak lenni Szlovákiában?

Nagyon megható és szinte döbbenetes volt az együvé tartozás kinyilvánítása.

- Nem számít, hogyan néznek rám, ha magyarul szólok, amíg van a háttérben Eger és van Cursilló.

Amíg ki nem mondta Karcsi e szívébe markoló szavakat, talán csak sejtettük, hogy mennyire fontos az összetartozás, mennyire fontos az anyaországiak szeretete.

Még ma is könnybe lábad a szemem, ha a 2004-es szavazás eredményére gondolok. Nekik sem adtuk vissza a hitet, hogy hozzánk tartoznak, hogy nemzetünk részei, hogy ők is **magyarok!**

Mégis azok maradtak, mégis fontosak vagyunk számukra, ragaszkodnak hozzánk, még akkor is, ha véreik egy része nem érezte át ennek a döntésnek a szörnyűségét.

A Cursillóban a szeretetet adjuk nekik, és persze kapjuk is tőlük, és ez a legfontosabb, amivel összetartozásunkat ki tudjuk fejezni.

Kolta Gergő verséből kiragadott néhány mondat csodálatosan fejezi ki tennivalónkat ez ügyben:

..... *És ne hagyjuk, hogy csuklyát húzzanak szavainkra,
És ne hagyjuk, hogy gyalázzák hőseinket,
És ne hagyjuk, hogy ne szólhassunk magyarul,
És ne hagyjuk, hogy nevessenek azon, ami bennünk valahol nagyon fáj.*

- farkas -

Az Avilai Szent Teréz templom körüli rend

Egyházközségünknek két temploma van, és persze két környezete, ami dupla feladatot jelent, azokat rendben tartani. Az isteni Gondviselés csodálatosan oldotta meg a dolgot, hogy ne legyen elhanyagolt, és ne is legyen megoldhatatlan azok megfelelő karbantartása.

Akkoriban ment nyugdíjba Bata Imre, amikor a Szomolya házaspár a Szent Család templomban szolgálatot vállalt. A két templomot egyformán ellátni – a környékét rendben tartani – nem tudták vállalni, ezért jól jött a segítség, a munkából „kikopott” Imre részéről. Ő cursillós feladatként vállalta a Szent Teréz templom körüli teendők ellátását.

A Gondviselés ezt kevesellte – mivel Imrére egy idős beteg gondozását is rábízta –, ezért Barna Istvánnak is teremtett szabadidőt, akinek a gyári munkalehetősége megszűnt, és a kert-

jét is elvették. Így aztán a munka szeretetét ő itt éli ki.

Két cursillós végzi egy ideje a külső munkákat. De mégsem, mert Mihaleczkuné Etelka is hetente egy napot rááldoz a rend kialakítására. Ha nagyobb segítség kell, akkor egy sajkázai cursillós is részt vesz ebben. A Szent Teréz templom környezete megújult, ami szemmel látható.

A cursillós mozgalom nem kérészkedésre lett kitalálva, de Istent dicsőíteni minden jóra való és jószándékú munkával lehet, és kell is.

Mint leköszönő templomgondnok, hálásan megköszönöm sokat érő látványos munkájukat, és kívánom, hogy sokáig legyen örömük az Isten „szőlőskertjében” végzett szorgoskodásban. A jó Isten százszorosán fizesse meg munkájukat!

Farkas Gábor

GYALOGOS ZARÁNDOKLAT

KAZINCBARCIKA - MÁTRAVEREBÉLY - SZENTKÚT

2009. augusztus 10-én reggel 1/2 8-kor gyülekeztünk az Avilai Szent Teréz templom előtt, mi, a gyalogos zarándoklaton résztvevők és a kísérők. Balázs atya nemcsak egy áldással, hanem szentmise bemutatásával indította útjára a lelkes csapatot.

A zarándoklaton Szabó Ede, Pirkóné Évike, Farkas Katalin, Barna István, Pus-kás Gizike, Kiss Dezső és Horváth Teréz vettek részt, s 5. alkalommal indult útjára csoportunk. Ede és Évike nagy vára-kozással készült és indult, mivel ők most először tették meg ezt az utat.

Hálások voltunk, hogy a szentmise kegyelmeivel megerősítve, Krisztussal a szívünkben kelhettünk útra.

A kazincbarcika táblánál búcsúztunk el kísérőinktől. Babik Kati arcán látszott, hogy szívesen köztünk lenne, de munká-ja és egészségi állapota ezt nem engedte meg. Hosszasan integettünk vissza, míg a kanyar elzárta őket a látóterünkől.

Első alkalom, hogy a 30 kg-os hátizsákot nem kellett végigcipelni az úton, mert Dezső (az előfutár, szakács, be-szerző...stb) személyautójával előttünk haladt, és vitte minden terhünket. Mint minden alkalommal, most is a rózsafűzér volt, amit az úton megszámálhatatlan-szor elmondtunk. A beszélgetések, az önmagunkra figyelés, és minden egyéb helyett, amit útközben tettünk vagy

mondtunk volna, a rózsafűzér vezetett. A Szűzanya oltalmába helyeztük magun-kat, hogy a nehézségek és az esetleges fájdalmak ne akadályozzák, hogy testben és lélekben egészségesen érkezzünk meg Szentkútra.

Az első állomás: Szilvásvárads. 30 km után kimerülve, de most is nagy örömmel fogyasztottuk el az elmarad-hatatlan és nagyon finom lecsót, ami minden alkalommal ott várt a szálláshe-lyünkön. Az idei gyaloglás alkalmával Pista testvér már itt elkezdte "gyógyító" működését, és a feltört lábakat lekezelte utilapuvál.

Második állomás: Balaton. Itt min-den alkalommal szalonnát sütöttünk. Idén Fejes János atya nem volt köztünk, mert az ifjúsággal jurta táborba ment, így a reggeli szentmise nélkül kellett folytat-ni utunkat.

Harmadik állomás: Pétervására. Sajnos, ami megtörténhet, az meg is tör-ténik. Katinak kificamodott a bokája. A Dezső szakács készítette finom csirke-pörkölt nagyon finom és kiadós vacsora volt, amin Kati nem vett részt, mert pi-hentetnie kellett a lábát.

Negyedik és egyben utolsó pihenő-hely: Bátornyerenye. Az ide vezető út már próbára teszi az emberfiát. Ez tűnik

a leghosszabbnak és a legfárasztóbbnak. Már Ede is érzi a lábában a kilométereket.

Béla atya szeretettel fogad bennünket, s szentségimádásra hív. Jó egy kicsit megpihenni a Szentségi Jézus előtt, letenni az egész napi fáradtságot és bocsánatot kérni a zsörtölődésért. A lélek ajándéka után Dezső szakács remek kolbászos paprikáskrumplija üdíti fel a testet.

Másnap reggel Béla atya szentmisével engedett útra bennünket. Az egyházközség tagjai kis csodáséremmel ajándékoztak meg, és imáikkal kísérték. Béla atya megcsendítette a harangokat, amikor elindultunk. Ekkor mindegyikünknek összeszorult a torka, a szemünk elhomályosult, és sokáig nehezen hallottuk egymás imáját.

Innen már repültünk a városból kivezető úton. Már nem fájt semmi, csak a cél lebegett előttünk.

Szentkút táblánál megálltunk, megbeszéltük az énekeket, és elindultunk a bejáratig. Remegő térdekkel, könnyben úszó szemekkel hallottuk meg a harangok hívó szavát, amely minden zarándokcsoporthoz érkezéskor felcsendült. Nagy szeretettel köszöntöttek bennünket, és a Szűzanya elé vezettek. Mind a heten könnyek között tettük a Szűzanya lábai elé mindazokat, akiket a szívünkben elé hoztunk, szeretteinket, egyházközségünket, gondjainkat, felajánlásainkat, hálánkat és szeretetünket.

Az ünnepi szentmisét és a gyertyás körmenetet leírni nem lehet, oda el kell menni s megtapasztalni.

h.t.

A megfáradt zarándokok

Ismeretlen ismerősök

A jelen cikkben bemutatott **Bratu Sándor** évtizedek óta aktív tagja egyházközségünknek. Sokan emlékezünk arra, amikor még nehezebb idők jártak az egyházra, ő akkor is bátran vitte a keresztet a körmenetekre. Sándor a most leköszönt képviselő-testületben az elnöki teendőket látta el. Aki nem ismeri, most megismerheti személyét és munkásságát.

A feladatok jöttek és tornyosultak

• *Sándor, Barcikán szinte mindenki valahonnan jött, Te honnan származol?*

Encsről jöttem. Ez egy általános iskolával és római katolikus templommal rendelkező Hernád-völgyi falunak számított az 50-es években.

• *Bizonyára katolikus családban születtél. Mit hoztál a szülői házból, szülővárosodból?*

Encsen születtem, 1946. június 16-án. Munkás-keresztény családból származom. Nálunk természetesnek számított a keresztény életmód. Annál is inkább, mert az én általános iskolai bizonyítványom felsorolása úgy kezdődik, hogy „Hit és erkölcstan: jeles”.

Az első keresztényi benyomásokat Kocsis Sándor plébános ültette el bennem, s biztos vagyok benne, hogy eredményesen.

• *Ritka szerencsésnek mondhatod magad, hiszen feleséged is buzgó katolikus. Ő szorgalmazta pl. a havonta tartott 24 órás szentségimádást a Szent Teréz templomban. Kérlek, oszd meg velünk egy jó keresztény házasság titkát!*

A gyermek és ifjú éveimet szülőfalumban éltem meg és itt ért utol a szerelem is. A jelölt leányzó szintén római katolikus vallású – hitét gyakorló – így akadály nem volt az elhatáro-

zásnak. Tehát a jó keresztény házasság titkát már elárultam. Emellé még kell, hogy a feleség megértő, néha elnéző, netán megbocsátó és az ígéretéhez híven, kitartó legyen. Hiszünk az egy igaz Istenben és valljuk, hogy Jézus az Út, az Igazság és az Élet, kinek irgalmas szeretete összetart minket immáron 41 éve. Örök hála érte.

• *Két fiatok született. Hogyan és mennyire tudtátok őket Isten közelében tartani ebben a korszakban?*

40 éve élünk Barcikán. Az albérlet, a munkahely keresése mellett fontos volt számunkra a gyermekvállalás és az egyházi közösség megkeresése is.

Már az első gyermekünk is itt részesült a keresztség szentségében. Ugyanez ismétlődött meg a másodiknál 1975-ben, mire az első már az oltár körül mocorgott.

Iskolás koruktól hittanra jártak, majd elsőáldozók lettek és a bérmlás szentségéhez járultak. Ugyanis nálunk, a családban, abban az időben sem jelentett problémát a templomba járás és az Úr szolgálata.

Az évek során plébánosunk, Juhász István atya – nyugodjon békében – mindig ellátott feladatokkal, és én igyekeztem ezeknek az elvárásoknak eleget tenni, olykor a fiúkat is bevonva, amikor már nagyobbak voltak.

Tehát ezt látták a szülőktől a gyerekek, és így ez természetes volt számukra is, annak ellenére, hogy ez

„pofonokkal” is járt. Nem fizikai értelemben, hanem a közvéleménytől. Be kell vallanom, hogy ez a nevelés ma már nem teljesen érvényesül.

• *Oszd meg velünk családotod bővülését. Úgy tudom, kétszeres büszke nagyapa vagy!*

Igen. Boldog nagyapa vagyok! A család kibővült két fiúunokával, és úgy gondolom, nem kell bemutatni őket, mert a templomba járók tudják, hogy 3-4 hetente megjelenik két izgő-mozgó fiúgyermek – Péter és Benedek – ők a Bratu unokák. Ők az én szemem fényei! És úgy érzem, ők is szeretik papót!

• *Beszélg munkádról, mit csinálsz a Borsodchemben, merre jártál-dolgoztál az évek során?*

Nem vagyok egy vándormadár típus. 1968-tól 1994-ig voltam a BVK dolgozója géplakatos, csoportvezető, művezető beosztásokban. Közben több alkalommal vállaltam külföldi munkákat, hosszabb-rövidebb időre. Egy visszatérésem alkalmával történt meg a váltás egy belső céghez, ahonnan a nyugdíjazásom következett.

• *Úgy tudom, az egyházközségükben már korábban is szolgáltál a képviselő-testületben. Hallhatnánk erről bővebben?*

Egy kissé visszaforgatom az emlékeket. A 80-as években már komolyan

és aktívan részt vettem az egyházközség munkájában. Olyannyira, hogy Juhász atya javaslatára - a testülettel egyetemben - tiszteletbeli testületi taggá fogadtak. Ez időben gyakran ültünk le a saját kezűleg gyártott előtető alá, vagy abba a bizonyos gerendás szobába, meghányi-vetni a tennivalóinkat.

Majd a külföldi munka miatt egy kis szünet következett. Hazatérve újból beálltam a sorba, és folytattam ott, ahol abbahagytam. Bevásárlottak a testületbe – mint gazdasági vezetőt – majd templomgondnok lettem, az utóbbi ciklusban pedig világi elnök.

• *2004-ben a „testület” világi elnökének választott, mit jelentett ez számodra?*

2004. június a volt. Hogy is mondanám: boldog voltam!

Érsek úr megbízólevele, testületi ülés, világi elnök választás. A végeredmény már tudott.

Nem mondanék igazat, ha azt mondanám, hogy nem reménykedtem! Az Úr velem volt, bízom benne, hogy Ő is ezt akarta, s a testület többsége is így gondolta.

Madarat lehetett volna velem fogatni, annak ellenére, hogy nagy fába vágtam a fejszémet, mivel a feladatok jöttek és tornyosultak. De ott, és akkor duzzadtam az energiától, és dübörgött bennem a tenniakarás egyházközségünkért, a város keresztény szellemiségeért! Hiszen azokért is tenni

szerettem volna, akik még nem tudják azt, mit jelent kereszténynek lenni.

• *Kevesek számára adatik meg, hogy új templom épüljön a szolgálat alatt. A te elnöki ciklusodban épült fel a Szent Család templom. Milyen feladatokat jelentett ez számodra?*

Visszakérdezek: kinek számára nem jelentene boldogságot, ne hozna örömet, hogy Istennek házat építhet, amely az Úr Jézus Krisztus otthona lesz?

Ezen motiváció dolgozott bennem, és osztottam meg egyik kedves testvéremmel, hogy ez most a mi legfőbb feladatunk, templomot adni ennek a más „színekben” munkálkodó, alvó városnak. Ezért a célért érdemes és kell munkálkodnunk.

2003. október 11. Alapkövetétel. Ekkor már ízlelgettem a felelősség súlyát. Megpróbáltam kiépíteni egy kapcsolatrendszert, Baksa Pista bácsival, Juhász Lászlóval és Bodnár Ferencsel. Ami azt eredményezte, hogy az egyházközség megbízásából havi rendszerességgel betekinthessem a munkafolyamatokba, amit meg is tettem. Szépen, sorjában jöttek a rész-munkák befejezései, majd a nevezetes örömteli dátum: **2007. augusztus 25.**

Gondolom, a részleteket nem kell kommentálnom. Annyit azért szeretnék hozzáfűzni, hogy ezt a 3 évet egymagam nem tudtam volna eredmé-

nyesen - legalábbis elfogadhatóan - végigcsinálni, ha nincs háttér. Ott állt mellettem a plébános, az egyházközség, a testület, és ami a legfontosabb, hogy éreztem az Úr jelenlétét, a Szentháromság segítségét és a Szűzanya szeretetét. Én csak egy láncszem voltam ebben az óriási munkálkodásban, Isten kegyelméből.

• *Melyik feladatra emlékszel, ami a legnehezebb, és a legkedvesebb volt az 5 év alatt?*

Nehéz ezt megválaszolni! Az a véleményem, hogy a feladatok azért vannak, hogy megoldjuk. Ha ez nem is 100 %-ban sikerül, de teszünk érte, akkor már nem nehéz, mivel a célért tenni kell.

Voltak nehéz pillanataink, de ezeket közösen kezeltük és túlléptünk rajta.

A kérdés második felére szívesen válaszolok, hiszen ebből is jutott azért mindnyájunknak.

Mindenkor nagy öröm volt számomra, amikor a templom kivitelezés során találkoztam azzal a személlyel, aki ezt a csodálatos létesítményt megálmodta, kivitelezte és persze mindehhez biztosította az anyagiakat. Nem árulok el titkot, ha nevéen nevezem: **Dr. Seregély István érsek úr**, az Egri Egyházmegye volt főpásztora.

Végeztünk együtt szemrevételezést, részt vettünk kihelyezett testületi ülésen, egyeztettünk az építkezés lépéseiről, és volt, mikor kihallgatásra

rendelt minket az Érseki Hivatalba. Nem sokaknak adatik meg, hogy ilyen megtisztelő feladatba bevonja a főpásztor. Mindennek a megkoronázása, hogy azon a bizonyos napon ott állhattam a szentély egyik sarkában. Kell ettől nagyobb öröm? Hála érte a mi Urunknak, Istenünknek.

• *Miután felépült az új templom, ott is beindult a hitélet. Egy sor egyéb feladatot kellett megoldani a ciklus során. Kérlek, tömondatokban mondd el nekünk a legfontosabbakat!*

A nehezen ugyan túl, de még mindig nem volt sima és zökkenőmentes az út. Meg kellett oldani, hogy mindkét templomban folyamatos legyen a hitélet. Mit is takar ez? Legfőbb feladat volt először is a szentmise beosztása. Ennek legnagyobb része Balázs atyára hárult. Csak a mi egyházközségünkben a heti 8-10 szentmise helyett 14-et iktattunk be, és még akkor nem szóltam a filiákról. Végül ezt is megoldotta az atya, hiszen nagyon jó segítőre talált a jelenlegi káplán úrban.

Maradt még némi utómunkálat is: pl. altemplom, a templom környezete, garanciális bejárás, tabernákulum és sok-sok apróság.

Ezzel párhuzamosan akadtak tenivalók a Szent Teréz templomban is: aljzatburkolás, fűtés, tetőfelújítás, orgona karbantartás, külső-belső festés, és nagy eseményt jelentett számunk-

ra az új harang elkészítése és felszentelése.

Nem szabad elmenni szó nélkül a szervezeti problémák mellett sem, mint a kántor- vagy a sekrestyészváltás.

Ezzel szemben a kellemesebb tény az, hogy kaptunk egy világi diakónust, Emri Attila személyében, aki nagyban megkönnyíti az atyák tenni-valóit a hitéleten belül.

• *A jövő ciklusban már nem váltaltál hivatalosan szolgálatot. Téged ismerve azonban remélem, ezután is részt veszel majd tevékenyen az egyházközség életében. Milyen tanácsot adnál a leendő világi elnöknek?*

Az elmúlt fél-egy évben, amely úgymond kissé megengedett némi lazítást, volt idő átgondolni a helyzetemet. Mérlegre tenni az elmúlt tizenegy néhány évet. Így arra az elhatározásra jutottam – megjegyzem, nem volt könnyű –, hogy váltani kell.

Manapság sokat hallani, hogy meg kell újulni az egyháznak, vissza kell állítani az ország keresztény szellemiségét, mi több, jó lenne, ha Európa újra elismerné a katolikus anyaszentegyház szükségességét, mert Isten országa nélkül nem lett volna múlt, nincs tisztességes jelenünk, és nélküle nem tekinthetünk a jövőbe. Meg kell újulni az egyházközségeknek, újra Mária országának kell, hogy valljuk nemzetünket.

Jómagam az alulról építkezés híve

vagyok, ezért kell vérfrissítés. Fiatal, mélyebb hitű, elszánt, munkálkodni akaró, keresztény szellemiségű testvérekre van szükség. Bízom benne, hogy így is lesz.

Végezetül: nem tagadom meg önmagam, és főleg nem a kereszténységemet. Ezután is hívő katolikusként szolgálom majd egyházközségünket, csak az a pár betű fog hiányozni a nevem mellől.

A tanácsadással kapcsolatban: egyéni véleményem, hogy tanácsot adni csak annak szabad, akinek erre igénye van. Nem fogok tolakodni, de ha valakinek szüksége van az eltelt tizenöt éves tapasztalatomra, szívesen megosztom vele.

Most már csak annyi a feladatom, hogy sok-sok eredményt, sikert, jó munkát kívánjak a következő egyházközségi testületnek.

Ehhez kérem a jó Isten áldását. Adjon mindnyájuknak jó egészséget, kitartást, mély hitet, kegyelmet munkájukhoz, és legyenek öntudatos keresztények egyházközségünket, városunkat és hazánkat illetően.

• *Miközben a hívek nevében is megköszönöm odaadott szolgálatodat, annak a reménynek is hangot adok, hogy sokáig tevékenykedj még a közösségért. Kívánok sok erőt, egészséget és Isten áldását további életedre és egész családodra.*

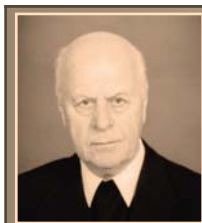
Govka

A papság éve

2009. június 19. - 2010. június 11.

Szerkesztő lelkiatyák vallomásai
a **papi hivatás** szépségéről

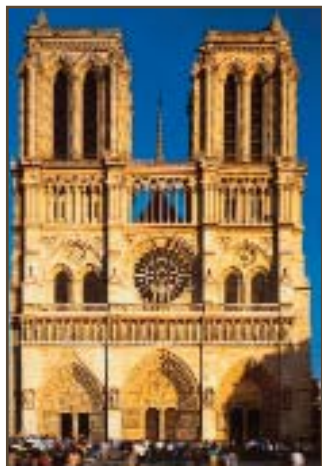

Czakó István

pápai prelátus

Pappá szentelés éve: 1951.

Nagyboldogasszony ünnepe a párizsi Notre Dame-ban

Baráti meghívásra Franciaországban voltam. Francia barátaim két héten át a Bretagne-félsziget csodáit mutatták be nekem. Visszatérőben Párizsban szálltam meg. Augusztus 15-e volt. Misézni szerettem volna, és úgy gondoltam, nagyon stílszerű, ha Nagyboldogasszony napján a Notre Dame-ban, ebben a világhírű Mária templomban koncelebrálok.

Elmentem tehát az esti mise

idejére a templomba. Mikor beléptem, meglepetve láttam, hogy a hatalmas templom szinte zsúfolásig megtelt hívekkel. A tömegben keresztül bementem a sekrestyébe. Ott több pap tartózkodott már. Egyesek vették a kukullát, készültek a misére. Odafordultam az egyikhez, hogy a plébánost keresem. Megmutatták, hogy ki ő. Odaléptem hozzá és bejelentettem, hogy szeretnék koncelebrálni. Ő azt mondta: - Ott vannak a kukullák, s vegye fel az egyiket. A kánonból pedig mondja a második részt. A második részben említjük a püspök keresztnévét.

- Mondja meg, legyen szíves a bíboros úr keresztnévét, mert nem tudom.

- Hogy-hogy nem tudja? – kérdezte.

- Magyar pap vagyok, most megyek hazafelé. Úgy tértem be misézni.

- Nagyon jó. – mondta. Akkor mondja a kánon szövegét magyarul.

- Nem érti azt itt senki – válaszoltam.

- Nem baj. – mondta. A mise elején majd én bemondom, hogy a kánon egy részét magyarul halljuk. Ezzel bemutatjuk, hogy ez a templom a világegyháznak egy jelentős temploma.

Folyt a szentmise, mondtam a kánon szövegét magyarul, s a bíboros nevét is. Aztán áldoztattunk. Négyen. Jöttek az áldozók. Némelyik áldozónak fülig ért a szája a mosolytól. Te is hazánkfia vagy – gondoltam. És így is volt. Sok magyar volt a misén.

A szentmise után teleszaladt a sekrestye magyarral.

- Atya, a hideg szaladgált a hátamon, amikor meghallottam, hogy magyarul mondják a kánon egy részét. Nagyon köszönjük – szóltak a hála szavával.

Itt szeretném még megemlíteni, hogy a mise után felsorakoztunk mi, papok, a szentély és a hajó találkozásánál levő Mária szobor elé, és elénekeltük a Salve Reginát, a középkori énekes Mária fohászt. Míg énekeltünk, megállapítottam, hogy a Mária szobor rendkívül szép.

Később, amikor valami okból a budavári Nagyboldogasszony templomban jár-

tam, (amit általában Mátyás templomnak neveznek, de nem tudom, miért) meglepődve állapítottam meg, hogy a Mária szobor ugyanaz, mint a Notre Dame Mária szobra.

Ez az egyik maradandó papi emlékem, ami az Egyház egységéről és a magyarságról szerzett csodálatos élményemről szól. Drága kincsként őrzöm. Gondolom, a kedves olvasók egyetérteneek ebben velem.

*Czakó István
ny. pápai prelátus*

Iváncsy Balázs

plébános

Pappá szentelés éve: 1979.

Meghatározó élmények papi életemben

Az első legnagyobb élmény, hogy Isten hívását meghallottam. Szerettem volna rögtön a gimnázium elvégzése után a szemináriumba jelentkezni, de amikor tudomásomra jutott, hogy felvettek a villamosmérnöki karra, és azt javasolták, hogy az egyetem után is elvégezhetem a teológiát, akkor először az egyetemet választottam.

Tanulmányaimat végig úgy végeztem, hogy később pap szeretnék lenni. Már a diplomavédés előtt elmentem a szemináriumba, mérnökként nem is dolgoztam. Hálás vagyok a teremő Istennek, hogy elvégeztem a teológiát, és pap lehettem.

Második élményem az volt, amikor

személyesen találkozhattam II. János Pál pápával, és együtt misézhettem vele. A szentmise után fogadott és belém karolt, ami felejthetetlen emlék ma is számomra.

A harmadik igen nagy élményem, amikor eljutottam a Szentföldre. Leírhatatlan az az érzés, amit az ember átél, végigjárva azokat a helyeket, ahol Jézus élt, csodákat tett, és hirdette az Isten országát.

Kérem a Jóistent, adjon kegyelmet továbbra is, hogy életem végéig kitartsak szeretetében, és munkálkodhassak az emberek javára.

*Iváncsy Balázs
plébános*

Dr. Medvegy János

c. apát

Pappá szentelés éve: 1979.

Egy szentlelkes tapasztalat

Egyes pillanatok örökre bevésődnek tudatunkba. Olyan másodpercek, amik csak nekem jelentenek sokat, másoknak meg semmit. Így egy szempár, az erdő hűvöse, egy táj, a tenger, édesanyám önkéntelen mozdulata...

S kérdezem: mi más lenne a legjellemzőbb pillanat egy pap életében, mint az, hogy felemelheti a kenyeret és a kehelyben lévő bort... az átváltoztatás pillanata. Elnézem sokszor magunkat ebben a pillanatban, hisz ez életünk sűrítménye, legtisztább cselekvése, hitvátságunk lényege...

Olykor látok átszellemült arcokat, magasra emelt karokat... igen, ebben a mozdulatban le lehet mérni, kibeen mennyi a hit, a megélt hit, az áhítat, az odaadás, a Krisztus iránti szeretet... mert ebben az egy mozdulatban nem lehet hazudni... úgy tenni, mintha...

Most elmondom, sokszor megadatik, hogy túllássak a fehér ostyán és a kehelyen. S ilyenkor megpillantom Őt. Felmagasuló alakja eléri a csillagokat, széttárt karja átéri a megmérhetetlent... és ilyenkor úgy érzem, elveszek. Én

emelem Őt – de nem, már Ő emel engem... egyre gyorsuló mozgással... s egyszer csak ott van előttem a torinói halotti lepelről ismert arc, a Jézusé... és nem az áruló csókját adom neki, hanem a szeretett tanítványét...

Miközben nézem, mondatok szakadnak fel szívemből: ugye felemelsz majd, akkor is... ugye elérlek egyszer, megszűnik ez a végtelen távolság... s egyszer majd arcom vonásai is kisimulnak...?

Igen, mert amikor a borral teli kehelyet engedem le, mindig megpillantom a kehely görbületén torzuló vonásaimat. Fájon érzékelem, hogy visszaérkeztem a földre, és hogy micsoda különbség van a megtapasztalt tiszta szépség, s az én földi valóm között.

Ilyenkor szégyenkezem. Megfogadom, hogy ma jobb leszek... Egyre inkább nem szeretem torz vonásaimat látni, hanem... egyre inkább csak Téged akarlak szemlélni, édes Megváltóm!

*Dr. Medvegy János
plébános*

Szarvas Péter

plébános

Pappá szentelés éve: 1989.

A fiatalok közt én is fiatalnak érzem magam.

Arra a kérésre próbálok választ adni, hogy mi az én papi életemnek, papi hivatásomnak egyik mozgató eleme, amiért szívesen végzem hivatásomat?

Gimnazista voltam, amikor megértettem, hogy az Úr a fiatalokhoz hív. 20 év után is jól érzem körükben magam, fontossá váltak számomra. Bennük látom a jövőt, akiket még lehet formálni a jóra, akikben a megtérést, és az Istenre való rátalálás örömét nagyon jó felfedezni.

A fiatalok őszinték, és nyitottak. Keresik az Istent, vágyódnak utána. Csodálatos megtapasztalni élő hitüket. Boldog vagyok, ha érzem bennük a nyitott szívet és a kitárulkozó lelket. Ugyanakkor segíteni szeretnék mindazokon, akik valamilyen oknál fogva elfordulnak Istentől.

Ezért próbáltam mindig megszólítani őket, talán néha rámenősen is. Igyekeztem sokféle alkalmat biztosítani számukra az Isten felé vezető úton. Nemcsak az ifi hittanok, hanem

a közös kirándulások, a nyári táborok, a külföldi és az itthoni zárandokutak, a közös biciklizés, az éjszakába nyúló imádságok, a közös virrasztások sok-sok alkalmat adtak arra, hogy közösen, értékesen lehessünk együtt Istennel.

De talán a közös zenélés a legmeghatározóbb. Mindenütt, ahol megfordultam, igyekeztem magam köré gyűjteni a gyerekeket, a fiatalokat egy közös éneklésre.

Magam is gitározom, dalokat írok. Volt, ahol csak néhányan énekeltünk, furulyáztunk, s volt, hogy 25 – 30 fős ének- és zenekarral próbáltunk rendszerezni. Nemcsak a közös zenélés, a vidám együttlét örömét tapasztaltuk meg, hanem ahol Istent dicsértük, másoknak is tudtunk hitünkben ajánlódzkodni.

Talán ez az egyik legjellemzőbb vonása papi életemnek, amit most is boldogan végzek Isten dicsőségére.

Szarvas Péter

Miskolc - Szent Anna plébánia plébánosa

Árvai Zoltán

plébános

Pappá szentelés éve: 1997.

Jézus iskoláját választottam

Megtérésem és hivatásom története

Gyermekkoromban nem jártam templomba és hitoktatásban sem részesültem. Nem tudtam, hogyan kell megszólítani Istent. Életem első szentmiséjén 15 évesen vettem részt. Hogyan jutottam el mégis idáig? A zene vezetett el Istenhez.

Az ének-zenét hamar megszerettem. 1981-től tíz éven át tanultam hangszeres zenét. Szívesen kezdtem el járni az általános iskola furulya-szakkörébe. A következő tanévben az egri zeneiskola növendéke lettem. Két év furulyázás után áttértem a fagott szakra.

Akkoriban úgy éreztem, egyedül a muzsika világa az, amely örömmel tölt el, és amiben otthon érzem magam. Azt gondoltam, fagott tanár leszek, mellette pedig majd egy szimfonikus zenekarban játszom. Ezért a továbbtanulásnál nem is lehetett kétség afelől, hogy a zenei pályán haladok tovább.

Így kerültem Miskolcra, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolába. A következő négy év döntően meghatározta életem további alakulását. Az Istenhez térés élménye, a keresztény hitben való növekedésem, és a papi hivatásom felismerése fűződnek ezen időszakhoz.

1987 őszén egyik kollégista társam-

mal vettem részt először szentmisén. A templom csupán pár lépésnyire volt a kollégiumunktól Miskolc-Selyemréten. Valójában csak az idős kántor bácsi orgonajátékára voltunk kíváncsiak, és egy kicsit szerettünk volna megismerkedni vele. A Gondviselés azonban ennél többet akart nyújtani.

A kántor invitálására ott maradtunk, és végighallgattunk egy bibliaórát, amit az akkori plébános, Váradi József atya tartott felnőtteknek. Emlékszem, akkor nem nagyon nyerte meg a tetszésemet. Jobban vonzottak a templomi kóruspróbák. Ezekre rendszerint el is jártam. Nagy hatást tett rám a hívek példás magaviselete. Jó volt tapasztalni, mennyire törekszenek az Isten iránti és a felebaráti szeretetre. Megragadt, hogy ajkukról egy káromkodó vagy sértő szót sem hallottam.

Egyre többet kezdtem Istennel és a vallással foglalkozni. Tanítás után betértem egy-egy templomba. Vonzott a csend, mert benne megéreztem Isten jelenlétét és békéjét.

Egy vasárnap megjelentem az otthoni, eger-lajosvárosi templomunkban is. A zene kapcsán itt is a kántorral ismerkedtem meg először, akit Cecília nővér-

nek hívtak. Ő a ferences szegénygondozó nővérek rendjéhez tartozott. Szentmisék alatt mellette álltam az orgonaasztalnál, és segítségére voltam az éneklésben.

Egy alkalommal aztán bemutatott Deli János plébánosnak. Az atya szeretettel fogadott, és két hittan csoportot is figyelmembe ajánlott (az elsőáldozásra felkészítőt és az ifjúságit). Lelkesen jártam mindkettőre. A hittankönyvek kedvenc olvasmányaim lettek.

A zenei pálya gondolata már nem tudott lelkesíteni. Isten ügye került előtérbe. Tizenhét évesen járultam először szentáldozáshoz, két évre rá pedig megbérmálkoztam. Az érettségre készülve tisztázódott bennem: **hivatásom a lelkipásztor-kodás.**

Már nem elégedtem meg a zenéléssel, Krisztust akartam adni az embereknek. Persze a papi hivatás felismerése sem volt egyszerű. Úgy gondoltam, hogy szolgálhatom a jó Istent és az Egyházat úgy is, ha zenei tanulmányaimat kántorként kamatoztatom. Ezért a középiskola 4. osztályával párhuzamosan elvégeztem az egri kántorképző első évét. Arra is gondoltam, hogy az érettségit követően az Egeri Tanárképző Főiskola történelem-ének vagy történelem-hittan szakán folytatom a tanulmányaimat.

Idővel beláttam, hogy amivel eddig próbálkoztam, az nem az Isten akarata volt. Valamilyen jelle, megerősítésre volt szükségem, hogy felismerjem igazi hivatásomat.

Nagypám időnként mondogatta: „*Kisfiam, te papnak lennél jó.*” Ez nyomot hagyott bennem, ráadásul én magam is egyre jobban vágytam arra, hogy pap lehessek.

A Szentírás is segítségemre sietett. Kis imaközösségeknél láttam: amikor kérték Istent, hogy szóljon hozzájuk, imádság közben találomra kinyitották a Bibliát, és ahová elsőként vetődött a pillantás, azt a rövid részt olvasták fel.

Jónak láttam, hogy ilyen módon kerjem én is Istentől akaratának felismerését. Többször is, amikor imádság közben nyitottam ki a Bibliámat, csodálkozásomra egy-egy prófétának (Izajás, Jeremiás, Ezeiel) vagy az apostoloknak meghívástörténete került a szemem elé. Ebből már egészen biztosan tudtam: Isten akarata az, hogy vállaljam a papi hivatást.

1991-ben felvételt nyertem az Egri Hittudományi Főiskolára. Úgy léptem be a kapun, hogy bensőmben tudtam: **Jézus iskolájába jövök.** Ezért, kezdettől fogva komolyan vettem a hatéves készülétem. Dr. Seregély István érsek atya 1997. június 21-én szentelt fel áldozópappá három társammal együtt.

Papi életem eddigi állomáshelyei röviden: káplánként Tiszaújváros (1997-1999), Miskolc Szent Anna plébánia (1999-2002), Kazincbarcika (2002-2004); plébánosként Ragály (2004-2007) és ahol 2007-től jelenleg is szolgálok, Vizsoly.

A papság évében hálát mondok Istennek, hogy az eltelt 12 és fél év alatt mindig megsegített, és folyamatosan érezhettem szerető jelenlétét. Egyben kérem is, hogy a hívek papjaikkal együtt a Szentlélek ajándékaival gazdagodjanak és üdvözljenek!

A Harangszó valamennyi olvasójának kegyelemteljes, és a kis Jézustól megáldott szent karácsonyt kívánok!

Árvai Zoltán vizsolyi plébános

Kalóczkai Gábor

plébános

Pappá szentelés éve: 1999.

Találkozás

A Harangszó kedves szerkesztőjének felkérése volt, hogy fogalmazzak meg egy számomra nagyon maradandó emléket papi életemből. Ahelyett, hogy - dönteni nem tudván, rangsorolni nem akarva - vég nélküli felsorolásba kezdenék, egy, már korábban papírra vetett találkozást osztanék meg a kedves Olvasóval.

Pilinszky János: Bölcső és nem koporsó

*Elnézlek, mint egy gyermek és
te megjedsz e pillantástól.*

*Fenyegetők
egy gyermek szemei, kivált lámpaoltáskor, amikor
Isten esendő fényeit kioltják.*

*Ilyenkor csönd van, éjszaka,
neked azonban nem kellene félned,
gyermekkorom teneked bölcső
és nem koporsó.*

Ülök.

Idegen helyen.

Ő távolabb áll.

Néz. Nem figyel, csak néz. Nem okosan, nem bután. Csak néz.

Egymást nézzük.

Még mindig.

Furcsa érzés. Először csak részvét...

talán mégse.

Vagy ő szán engem... minket?

Elindul. Istenem, felém indul.

Megáll előttem. Alig egy lépésre. Kezét, vagy inkább az egész karját ráteszi a vállamra.

Átölel.

Közel hajol. Szemei az enyémekek ma-

gasságában. Orrom szinte érinti az övét. Arcomon érzem a leheletét.

A szemembe néz. Vagy talán mögém? Azon is túl?

Rosszul érzem magam. Meztelen vagyok. Minden kiderült.

Vajon meddig lát? Tiszta szemei ártatlanságával mered rám. Óráknak tűnő pillanatok telnek el.

- Szia - köszönök. - Te ki vagy?

- Nem válaszol - gondoltam.

Csak néz. Csend. Hiába várom a választ.

Később mondták:

- Válaszolt!

Akkor még nem értettem. A tartózkodás érzésében. Semmit se értettem. Csak a találkozás újdonságát egy Rett-szindrómás kislánnyal.

Azóta, amikor néz, érzem a szavait. Tiszta, gyermeki, őszinte szavait.

Fáj valahol. Sokszor kér valamit. Máskor örömét beszéli el.

S van, amikor csak néz. De a tekintete egész. Átad valamit, amit szavakkal egyébként sem lehet elmondani:

- Nézz a szemembe! Mosolyog rám!

Szeress! És boldog leszel.

Mert szavak nélkül beszélsz - vagy, ami talán fontosabb -, szavak nélkül értesz!

Lipcsák János

káplán

Pappá szentelés éve: 2004.

A papság életem legmeghatározóbb élménye

Hosszas gondolkodás is kevés ahhoz, hogy végiggondoljam, mennyi szép és meghatározó élményem volt 2004. június 19. óta abból kifolyólag, hogy azon a szép szombati napon áldozópappá szenteltek. A mindennapi teendők közben olyan közelinek tűnik az a nap, mintha tegnap lett volna. Amikor azonban az elmúlt több mint öt esztendő eseményeire gondolok, akkor hihetetlen távolinak tűnik, hiszen annyi minden történt azóta.

Rengeteg csodálatos élménnyel ajándékozott meg a Mindenható, melyek emléke elevenen él a lelkemben, szívemben. Annyi szép zárandoklat, melyeket sosem fogok elfelejteni, hiszen élmény volt mindegyik. Csodák és megtérések a gyónatószékekben, beszélgetések egy-egy haladoklóval, és annak az élménye, milyen az utolsó pillanatban kibékülni az Istennel.

Igen, a halál előtti pillanatok is emlékezetesek maradnak, hiszen én tudtam ne-

kik Útravalót adni, amit magukkal vihetnek a nagy útra. Illetve dehogy én, az Isten ajándékozta meg őket. Én csak a különc voltam.

Aztán ott vannak a diákmisék, mennyi vidámság és kacaj a gyerekekkel, s a szentmisék sokasága. Sokszor bemutatam már az áldozatot, naponta többször is. Mindegyik egy külön élmény, mindig átéli az ember ugyanazt a csodát, Isten és ember találkozását, mégis minden szentmise valami újjal ajándékoz meg.

Nagyon szeretek misézni. Csúcsa és forrása a szentmise a keresztény ember életének, különösképpen az áldozópap életének.

Az volt a kérés, hogy egy meghatározó, vagy legszebb papi élményemről írjak. Elnézést, de nem tudok. **Nekem maga a papság életem legnagyobb és legmeghatározóbb élménye.** Úgy egészében, mint részleteiben. Nincs a papi életem-

nek egyetlen pillanata sem, amikor ne hálával gondolnék az Istenre a meghívásomért. Hálával tartozom Neki, szüleimnek, nagyszüleimnek, tanárainknak és nevelőimnek, hiszen nekik is köszönhetem életem e legnagyobb élményét

Köszönet a Szentatyának is a Papság évéért. Engem hálaadásra indít és arra, hogy soha el ne feledjem, miért is lettem pap.

Kívánom, hogy minél több fiatal átélhesse ezt - a semmivel össze nem keverhető - életérzést és csodát, amit a papság élménye jelent számomra.

„*Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya.*” Ez volt a szentelési jelmondatom, és én azóta is a meghívottak ezen boldogságát élem át papi életem minden napján.

Lipcsák János
káplán

Emri Attila

diakónus

Diakónussá szentelés éve: 2005.

„Szentségimádás” és a csillagos éj

Az embert élete folyamán sok olyan élmény érheti, amely mögött Isten léte felismerhető – netán későbbi életére nézve is meghatározó lehet – és úgy érzi, bárcsak soha el ne múlna

ez az óra, ahogy azt Péter apostol is kifejezi Urunk színeváltozása alkalmával. Bizonyára akad alkalom, amikor hasonlóan sóhajtunk fel mi is: „*Uram jó nekiünk (nekem) itt lenni!*”

Az igazi lelki hatású élmények nem ismétlődnek napról-napra, ezért is marad kitörölhetetlenül az emberi lélek mélyén.

Számomra ilyen élmény a csillagos égbolt látványa (puszta szemmel vagy éppen valamilyen optikai segédeszközzel, mindegy).

Amikor az ember ott áll az éjszakai égbolt kupolája, mint valami természetes szentély, templom alatt, érzi, hogy az eléje táruló látványban van valami természetfeletti, amely megmagyarázhatatlan, leírhatatlan, megérinthetetlen.

Az emberben ilyenkor kérdések fogalmazódnak meg – születésről, életéről, annak végcéljáról, halálról, világról, teremtésről, Teremtőről, napi dolgokról egyaránt. S bizony, sokszor kapunk választ mindezekre, bár lehet, hogy nem azonnal, mert a csillagos égbolttal együtt jár valami olyan, amittől a jelenkor embere szinte menekül, és amit úgy hívunk: *csend*.

A választott nép és a régi kor embere is jól tudta ezt, hiszen nekik a csillagos ég Isten mindent átható jelenlétének szimbóluma. Jelképezi Isten nagyságát, mindenhatóságát (szavának teremtő erejét), bölcsességét, felfoghatatlanságát, elérhetetlenségét, de szellemi valóságát, vagyis tér és idő fölötti lényét, és a jelenlétét is: mint a mindenütt látható ég, úgy Ő is mindenütt jelen van.

A csillagos égbolt alatt eltöltött idő

nekem alkalmat jelent az imádságba való elmélyülésre, Isten szemlélésére. (Nézzünk csak utána az evangéliumokban, hogy a Megváltó Jézus mikor és hová is vonult el az Atyát imádni?) Mert a keresztes ember a teremtett dolgokon keresztül is imádja Istent, és nem a teremtett dolgokat isteníti.

Az éjszakai égbolt olyan, mint Isten „szeme és keze”, mely által szüntelen figyel bennünket, és nem fordul el tőlünk akkor sem, amikor mi ezt tesszük. Jele az Ő gondoskodó szeretetének és az emberrel kötött, az egész világegyetemet átfogó „kozmosz szövetségnek”, amely Jézus Krisztusban valósult meg. Mert a teremtés művének egyenes folytatása a megváltás, amely átfogja az egész természetet.

Pál apostol ebben a fényben világítja meg az ember helyét a világrendben: mivel az ember vétke megzavarta a természet rendjét, az isteni igazságosság helyreállítja azt Jézus által, aki – mint Isten Fia és Emberfia – vállalja a sorsközösséget a bukott Ádám leszármazottaival, és önfeláldozása megszerzi a kibékülést az egész világnak. Így talán már világos a tisztelt Olvasó számára is, hogyan értendő a címbeli szentségimádás kifejezés.

Sajnálatos, hogy ez a csoda egyre kevesebb embernek adatik meg, mert a mindennapok zaja, és hamis fényei közepette talán nem él már benne a vágy, hogy feltekintsen a csillagos égre.

Nem úgy elődeinkben, akiknek még a települést sem kellett elhagyniuk, hiszen semmiféle mesterséges fény nem zavarta őket a szemlélődésben. Így tettek az ősatyák, a próféták, a zsidó nép, a napkeleti bölcsek - maga Jézus is, amikor az éjszaka csendjében imádkozott -, a szerzetesek ezrei, és még lehetne sorolni. Ma is vannak még - igaz egyre keveseb-

ben -, akik részesülhetnek ebben az élményben, mert tudják, lelki szemekkel látják, amit a zsoltáros így fogalmaz meg: „*Isten dicsőségét beszél az égek, kezének művét hirdeti az égbolt*”.

Igen, a csillagos égbolt, a mi közös örökségünk, mert az égbolt mindenkié!

- ea -

Barkóczi István

káplán

Pappá szentelés éve: 2009.

Nekem már megérte...

Az elmúlt néhány évben kispapként az egyházmegye több plébániáján megfordultam abból a célból, hogy ott a fiataloknak beszéljek hivatásomról, ezzel is segítve azokat, akik talán érzik Isten hívó szavát, de nem mernek igent mondani.

Amikor az első ilyen találkozóra mentem, nagyon izgultam, mert azt éreztem, hogy órákig beszélhetnék arról, milyen jelekben véltem felfedezni Isten hívását, de arra a kérdésre, hogy „*Miért pont pap akarok lenni?*” - nem tudnék értelmes választ adni. Márpedig biztos voltam benne, hogy ez lesz az

első, amit megkérdeznek majd tőlem.

Akkor azt hittem, hogy a második találkozó már könnyebb lesz, de nem volt az. Minden egyes alkalommal kerestem a szavakat, hogy megfogalmazzam azt, amit lehetetlen megfogalmazni, mert csak én érzem és én tudom, hogy mit mondott nekem az Isten. Így talán ezért meséltem mindig egy kicsit másképp hivatásomról, mert mindig kerültek elő újabb mozzanatok, melyekre korábban nem figyeltem fel, mégis segítettek ezen az úton.

S így vagyok ezzel most is. Keresem a szavakat, hogy az olvasó számá-

ra érhetővé tegyek valami olyat, ami a lelkemben ment végbe. Az érzéseket leírni nem tudom, de azt meg tudom tenni, hogy bepillantást engedek azokba az eseményekbe, melyek körülöttem történtek, és melyek elősegítették a döntést.

Ilyen meghatározó élmény volt az, amikor a Duna tv-ben láttam egy műsort, melyben fiatalokat mutattak be, akik valamilyen kutatásban vettek részt, vagy éppen egy új találmányt szabadalmaztattak. Megragadott elkötelezettségük. Azt láttam, hogy 13-14 évesen van, aki már egy nemzetközi kutatócsoport tagja. Mindezt pedig csak úgy tudja megtenni, ha a tanulás mellett a szabadidejét feláldozza. Ugyanakkor azt is éreztem, hogy számukra ez nem áldozat, mert hisznek benne, hogy jó célt szolgál tevékenységük.

Saját környezetemben is találtam olyanokat, akik a zene, a kézművesség, a sport, az irodalom terültén letettek valamit az asztalra. Mindezekből a tapasztalatokból megszületett bennem az a vágy, hogy valami olyat csináljak én is, amire azt mondhatom életem végén, hogy ezért érdemes volt élni.

Azt éreztem, hogy amit csinálok és amire készülök - bár jó dolog - de nem tesz teljessé, nem az, amire hivatva vagyok. Ezért elkezdtem imádkozni, hogy Isten mutassa meg, mi az én feladatom ebben az életben.

Hosszú éveken keresztül imádkoztam, hogy segítsen dönteni, mit kell csinálnom ahhoz, hogy életem végén

én is elmondhassam: nem volt hiábavaló ez az élet. Isten pedig meghallgatta imámat, és küldött embereket, akik számomra az Ő elgondolását közvetítették, ami számomra sokáig egyáltalán nem volt vonzó.

Megszólítottak atyák és hívek egyaránt, hogy menjek papnak, de én nem akartam, mert nem tudtam elképzelni az életem papként. S a jelek ellenére tovább imádkoztam, mert nem akartam elfogadni azokat Istentől jövő segítségként. De ilyenkor az Úr mindig küldött valakit, hogy figyelmeztessen és ébren tartsa bennem a gondolatot, mely ellen én annyit hadakoztam.

Hosszú évek múltán aztán beláttam, hogyha Isten ennyire ezt kívánja tőlem, akkor én nem ellenkezhetem Vele. Ő tudja, mi a jó nekem. Alkalmatlannak érezhetem magam és méltatlannak erre a hivatásra, de ha én Neki így kellek, akkor miért állok ellen? S amikor kimondtam az **igent**, akkor megkönnyebbültem, és boldog voltam, s vagyok ma is.

Sokszor éreztem az elmúlt hat év alatt, hogy az emberek bolondnak tartottak, hogy papnak megyek. Azt mondták, hogy ma nem értékelik az emberek a pap munkáját, nem adják meg neki a tiszteletet. Ez így van, de nekem az a fontos, hogy Isten tartsa értékesnek azt, amit végzek, és akkor **nekem már megérte**.

Barkóczi István
Jászapáti káplánja

Lelki és fizikai élmény a Papok éve alkalmából

Megható és felemelő, amikor közös imáink alkalmával az előimádkozó felszólítja az imába bekapcsolódókat, hogy „*Imádkozzunk papi és szerzetesi hivatásokért!*”

Igen, mikor, ha nem most, a meghirdetett Papok évében tegyük azt, hogy lelki vezetőinkért és papi, szerzetesi hivatásokért könyörögjünk a Boldogságos Szűzanyához.

Egyik - általunk nagyra becsült építő és híveit lelkiismeretesen gondozó - plébános keresett meg a napokban, hogy engedélyt kapott érsek úrtól egy rendhagyó könyv megírására és szerkesztésére, mely azt kívánja többek között összegyűjteni, hogy egyházunk hívő népe hogyan is segíti, gondozza azok hivatását, a hivatásban megmaradását, nehézségeik áthidalását, akik értünk, hívekért élnek, tesznek és dolgoznak.

Gondoljuk csak meg - mi, civilek - milyen szeretettel készülünk, lótnak-futunk, hogy a szeretet ünnepeit családkban ünnepelhessük meg, lehetőleg a család minden tagjának bevonásával.

Mily szomorú kép az, amikor a szentmise végeztével hazafutunk az ünnepi vacsorához, a tv elé, és nem gondolunk arra, hogy Urunkon kívül ki marad templomunk közelében? Egye-

dül, sokszor minden társaság nélkül.

Igen, csak ők, a lelki vezetőink: papjaink, szerzeteseink. Maradnak, mert mindannyian számítunk arra, hogy a holnapi napon is ott legyenek a templomban, bemutatni a legszentebb áldozatot.

Elhatároztuk - és tovább is szeretni kívánjuk -, hogy mindazon lelkiatyáinkat, (plébánosokat, káplánokat, diakónusokat), akik hosszabb-rövidebb ideig itt szolgáltak Kazincbarcikán, szervezeten meglátogatjuk. Felkeresük őket jelenlegi állomáshelyükön, kifejezve hálánkat és feléjük irányuló szeretetünket.

E látogatásokkal ismeretséget köthetünk más egyházközségek tagjaival, példát mutatva a még közösségünkhöz nem tartozóknak is, hogy elmondhasák, lám, vannak, akik megélik a tanítást, szeretik egymást, hisz elzarándokolnak volt szeretett papjukhoz, érdeklődve jelen élete iránt.

E látogatások alkalmával az egyházközségek tagjainak együtt imádkozása – hitünk szerint – mindannyiunk lelki felemelkedését szolgálja. Az eddigi találkozásaink összegzésül elmondhatjuk - akár Vizsolyra, Pácínra, Sárospatakra is gondolunk -, hogy az

atyák és egyházközségük tagjai is, nagy - nagy szeretettel készültek fogadásunkra. Az együtt töltött szent óra, majd a rövid együttlét alatt egymással ismerkedett a két település, beszélgetve egymás gondjairól, örömről és terveiről.

Élmény volt hallgatni Árvai Zoltán, Matyi Péter, Kecskés Attila plébánosok beszámolóit templomaikról, egyházi építményeikről, terveikről és törekvéseikről. Jó volt azt is látni, hogy otthon vannak egyházközségeikben. Büszkélkedve mutatták be csoportunknak településük nevezetességeit, látnivalóit. A megtekintett, felújított egyházi és települési építmények mind azt sugallják, hogy atyáink a jövőt kívánják építeni, és sopánkodás helyett lelkesen tevékenykednek.

Amikor megláttuk Pácín szépen felújított templomát, plébániáját, Vizsoly fejlődő hitéletét, Sárospatak bazilikáját, éreztük azt a szeretetet, amit a vendéglátók felénk sugároztak.

Úgy vélem, emlékezetes marad - és jó irányba formálódik - a meglátogatott települések lakóinak rólunk és papjukról alkotott eddigi véleménye, amikor közel 50 fővel végigvonultunk egy-egy helység utcáján. Látni kellett volna azt a lelkesedést, amikor „szépkorú” zárandokcsoportunk a nehéz terhevviszonyok ellenére elindult szervesen és fegyelmezetten Sátoraljaúj helyen a „*Magyar Kálvária*” stációinak megtekintésére!

Nem fájt rögtön semmi, nehezen adták át még a nehéz vezérkeresztet is idősebbjeink a fiatalabb korosztálynak. Nehéz volt, de megtették az utat, és eközben át is élték énekelve, imádkozva a gyönyörűen megfogalmazott - a stációkhoz írt gondolatébresztő - szövegeket. Átérezve azok mondanivalóját, mindenki tudatosult, hogy Szűzanyánk, a Magyarok Nagyasszonya velünk van, és gondol ránk ínségünkben.

Hiszem, hogy e lélekemelő ima és ének odahullt Égi Édesanyánk lábai elé, s nem volt hiábavaló. A Himnusz, a Szózat és a Székely Himnusz éneklése közben sokak könnye kicsordult hátairunkon kívül rekedt hazánkfiáiért.

Hazaérkezve kértük Urunkat, segítsen egyházközségünk hívő népét, hogy a hozzánk - hasonló céllal - érkezőket mi is szeretettel fogadhassuk. Mutassuk be nekik lelki közösségeinket, templomainkat, s kérjünk tanácsot tőlük a náluk jól működő, de nálunk nehezen elérhető dolgok megvalósításához.

Javaslom minden hívő társamnak, hogy figyelje plébánosunk felhívását, ha jelzi, hogy hozzánk vendégek érkeznek. Jelenjünk meg fogadásukra minél többen, és jó gazda módjára lássuk őket vendégül. Viszonozzuk szeretetüket, hisz ők is ezt tették minden meglátogatott egyházközségben. Figyeljük a hirdetéseket, mert van még jó pár atya, akinek egyházközségét a jövőben szeretnénk meglátogatni.

Binó Imréné

A sajtóapostol elkészönt

Kormos Gyula atya emlékezetére (1915–2009)

Kormos Gyula pápai prelátus, c. apát, nyugalmazott plébános, az Egri Főegyházmegye neszтора, életének 95., pappá szentelése 70. évében, szeptember 15-én, Fájdalmas Anya ünnepén a hejőcsabai Árpád-házi Szent Erzsébet Szeretetotthonban elhunyt. Szülőfalujában, Balaton községben temette el szeptember 21-én dr. Seregély István ny. egri érsek a rokonság, a helyi hívek, a paptársak és tisztelői részvéte mellett.

Kormos Gyula atya

Kormos atya 1915. július 18-án született. Szülei a Hangya Szövetkezet tagjaként vezették a falu vegyesboltját és kocsmáját. Abban az időben természetes volt, hogy a gyermekek minden munkában segítettek a szülőknek, ki-

szolgáltak, takarítottak a boltban, csinalták, amivel megbízták őket.

Néhány évig magántanuló volt, majd szülei Egerbe küldték. A ciszter gimnáziumban érettségizett. A szülők szándéka az volt, hogy tanító vagy pap legyen belőle, kerüljön el a falusi környezetből. Így a gimnázium utolsó két évét már küsszeminaristaként töltötte. Az érettségi után automatikusan lépett át a szemináriumba. 1940. június 16-án szentelte pappá Kriston Endre egri segédpüspök.

Első kápláni éveiben még megvolt a lehetősége az ifjúság nevelésére, a Szívgyárda, a Mária-légió szervezésére minden állomáshelyén. 1945-ben került először Miskolcra hitoktatóként, többek között a katolikus gimnázium hittanáráként, ahol tanítványa volt Seregély István is, aki később egri érsekként főpásztor lett.

Tanított ipariskolákban is, Kolping-egylet, cserkészcsapat és leányegylet vezetője is lehetett, amíg a kommunista hatalomátvétel után ezeket a szervezeteket be nem tiltották.

Kilencéves hittanárság után kapta meg első plébánosi kinevezését, majd ismét Miskolcra került, a karmelita templom plébánosaként. Ahogy az ötvenes években gyakorlat volt, a hatóságok őt is zaklatták, házkutatást tartottak nála a rendszer megdöntésére felszólító rölapokat keresve és „megtalálva”. Mint kiderült, egy olyan fiú jelentette fel őt, aki később pap lett, jelenleg Svájcban plébános...

A következő állomáshelye Ózd volt, a sajóvárkonyi plébániát kapta meg, ahol 17 éven át működött. Ezután került ismét Miskolcra, a martinlepi plébániára, ahol 13 évig, az 1996-os nyugdíjazásáig dolgozott. Ezután a miskolci származású Miklós-házy Attila püspök kérésére – aki szintén tanítványa volt a gimnáziumban – három évre elvállalta a gráci magyar lelkészség vezetését. Itt nemcsak a magyarok lelki gondozását végezte, hanem besegített az osztrák pasztorációba is.

A három év elteltével hazaköltözött Miskolcra és az Árpád-házi Szent Erzsébet Szeretetotthonban vett lakást magának. Azonnal megindította az *Üzenet* című havilapot, amely máig a miskolci esperesi kerület lapja, és már

a IX. évfolyamnál tart. Az ő gondolata volt, hogy össze kellene hívni az ország minden tájáról azokat a papokat és világiakat, akik saját településükön vagy körzetükben hasonló kiadványt, értesítőt szerkesztenek.

87 évesen meghirdette az Új Emberben és a Keresztény Életben is az első találkozót Egerbe, 2002. szeptember 27-28-ára. Az előadások megtartására Papp Tamást, az Új Ember, Czoborczy Bencét, a Keresztény Élet főszerkesztőjét és Czakóné Bulla Magdolnát, a kazincbarcikai Harangszó szerkesztőjét kérte fel.

Az első találkozó után a résztvevők kérésére minden évben rendeztek más-más helyszínen hasonló összejöveteleket, mindig Kormos apát úr aktív közreműködésével. A tavalyi volt az első találkozó, amelyre Kormos atya betegsége, gyengesége miatt már nem tudott elutazni Mohácsra.

Ebben az évben Szombathelyen rendezték meg a nyolcadik találkozót, szeptember 25–27-e között. Azon a héten, melynek hétfőjén eltemették őt. Természetes volt, hogy a szombathelyi találkozó kezdetén megemlékeztek róla a szervezők, és a Magyar Katolikus Újságírók Szövetsége jelenlévő vezetői is, hiszen Kormos atya tagja volt a MAKÚSZ-nak, ő volt az egyházközségi lapok szekciójának vezetője.

(gróf)

SZÓL AZ ARSI SZENT

Részletek Vianney Szent János gondolataiból és elmélkedéseiből – II. rész

Az arsi plébános bőségesen megkapta a hit ajándékát. A Szentlélek olyan világosságot gyújtott benne, hogy szinte látta az Isten dolgait. Teljes bizonyossága volt az igazságokban. Ízlelte édességüket; tüzes lelkesedést, elragadtatást váltottak ki belőle; könnyeket csaltak szemébe. Istennel való benső egyesülése szinte érzékelhetővé, tapinthatóvá tette számára a természetfölöttit. Amit mi messziről, homályosan, zavartan, ködön át, talányban látunk, azt ő biztos tekintettel önmagában fedezte föl.

„Ha szeretnénk Krisztus Urunkat, mindig lelki szemünk előtt volna a szentégház, az Isten háza. Amikor úton vagyunk, és a templomtornyot vesszük észre, meg kellene dobbanni a szívünknek, mint ahogy a hazatérő családtagja szíve megdobbán otthona láttára, ahol szerettei laknak. Bár ne tudnánk levenni róla tekintetünket!

— — —

„Akiknek hitük nincs, vakoskodóbbak, mint akiknek a szemük hiányzik. Úgy vagyunk itt a világon, mintha ködben volnánk; de a hit olyan, mint a szél, amely eloszlatja a ködöt, és látni engedi lelkünk fölött a szép napot...”

— — —

„Valaha Krisztus Urunk járókká tette a sántákat, meggyógyította a betegeket, föltámasztotta a halottakat. Sokan voltak ott, akik tulajdon szemükkel látták a csodákat, és mégsem hittek. Az emberek mindig, mindenütt egyformák. Hatalmas az Isten, de a sátánnak is megvan a hatalma, és arra használja, hogy vakká tegye a szegény világot.”

Az arsi plébános, bár a test köteléke fogva tartotta, mindig Istennél időzött, akárcsak a tiszta szellemek, akik az örök szeretet fényességében laknak. Igaz ugyan, hogy uralkodó gondolata volt az Isten ítéletének félelme, mégis kívánta a halált, mert amint mondta: „Ez a lélek egyesülése a legfőbb Jóval.” Míg másoknak egész erejüket össze kell szedniük, hogy belenyugodjanak a halálba, Vianney-nek ahhoz kellett erő, hogy belenyugodjék az életbe. Legszemből hasonlatait a mennyország utáni vágynak szentelte.

„Az ember a mennyországnak volt szánva; a sátán eltörte az odavezető létrát. Krisztus Urunk szenvedése által másikat készített és megnyitotta az ajtót. A Boldogságos Szűz ott van a létra végénél, kezével tartja, és felénk kiáltja: „Jöjjetek, jöjjetek!” Milyen szép jövő vár ránk! Látni, szeretni, áldani az Istent, és nézni őt örökké!”

— — —

„A jó keresztény nem szenvedheti a földet, mert elsorvad itt. Ha itt volna a templomban egy kis csöppség, és anyja a szószéken állna, a kicsi biztosan kitárná feléje kezecskéit, s ha nem tudna felmenni a lépcsőn, segítséget kérne, és nem volna nyugta, csak az anyja karjaiban.”

— — —

„Ó, mily nagy dolog megszerezni a mennyországot! Mi kell hozzá? Szív-tisztaság, a világ megvetése, Isten szeretete.”

— — —

Egy elragadó mennyország-beszéd után megkérdezte valaki a szent plébánost:

- Mi kell, hogy kiérdemeljük ezt a jutalmat, amelyről oly nagyszerű képet tárt elénk?
- Barátom – felelte – kegyelem és kereszt.

Az arsi plébánosnak Krisztus volt az élete, mennyországa, jelene és jövője. Csak az Oltáriszentség enyhítette kínzó szomjúságát. Nem tudott Krisztus Urunkra nem gondolni, Krisztus után nem vágyódni, Krisztusról nem beszélni. Szavai ilyenkor már nem is szavak voltak, hanem szívéből előtörő lángok. Jézus nevét és ezt a két szót: „Krisztus Urunk” úgy hangsúlyozta, hogy lehetetlen volt hidegnek maradni.

„Ha tudnánk, hogy Krisztus Urunk mennyire szeret bennünket, meghalnánk az örömtől! Nem hiszem, hogy volna kemény szív, amely ilyen szeretet láttára sem szeretne..”

— — —

„Milyen jó is a szeretet! Nem más ez, mint Jézus Szívének kiáradása. Egyetlen örömünk legyen a földön: szeretni Istent, és tudni, hogy Isten szeret minket..”

— — —

Egy napon, hogy a madarakat hallgatta udvarában, fölsóhajtott: „Szegény kis madárkám! Azért vagytok, hogy énekeljetek, és ti énekeltek.” Az ember azért van, hogy szeresse Istent, és nem szereti!”

sz. é.

Pap és a szexualitás

(Egy jászberényi eset kapcsán)

Csiklandós egy téma. Bulvárba való. Csupa öles betűkkel az újságok címlapjára: *Szex a templomban, plébánián*, stb.

Ezt éltem meg két héten keresztül. Egy pár hevenyészett gondolat felmerült bennem az ügy kapcsán. Most megosztom azzal, aki elolvassa.

Minden közéről érintett, hiszen paptársam volt, jó kolléga az illető, személyes jó kapcsolatban álltunk. Beszélgetéseink során, papi együttléteinkben soha nem tapasztaltam ilyen irányú, még csak kétértelmű célzást sem, nemhogy viselkedést. De látni kell, hogy a természet rendje óriási erővel bír.

A mennyei Atya a szexualitáson keresztül akar gondoskodni az emberi nem fennmaradásáról. Bőségesen elvagyunk látva ilyen irányú képességekkel. Ez tény. Ezzel szemben a pap lemondó életet él, hivatásánál fogva. Elfogadja a hiányt, mely kínozza nap mint nap, mert tudja azt, hogy az emberi élet több a szexualitásnál, ahogy a test a ruhánál, stb.

A világ egyre gyakrabban úgy teszi a fel a kérdést: ni, itt vannak a görög katolikus papok és a református lelkészek. Milyen szép családi életet élnek, s mellette szolgálnak az Istennek. Meg van oldva a kérdés.

De nincs. Nem ilyen egyszerű a képlet. A mi hitünk nem ezt állítja. Krisztus óta értéke van a szenvedésnek, a hiány megélésének. Úgy bizony. Mert ez a világ elmúlik, minden percnyi gyönyörével, szexualitásával együtt. Ez biztos. Ez az Írás üzenete. Ez szól minden paráznának, házasságtörőnek, nemi eltévelyedettnek. A házasoknak is. Mert a házasság mérhetetlenül több, mint szexualitás. Ez is igazság.

Annál szebb képem nincs is a házasságról, mint amikor két megtört ember 50 év hűség után megjelenik az oltár előtt. Vagy, amikor a kórházi ágyon fekvő feleség mellett ott imádkozott a férje. Ebben annyi tisztaság, mondhatni ártatlanság van, hogy nehezen tudom kifejezni.

Értjük-e már mélyebben ez életet? És ne rontson ezek után nekem senki azzal, hogy az egyiknek szabad, és a másiknak nem. Mert az élet több mint szexualitás. A szennynek, a vérnek és a mocsoknak át kell menni szívünk kohóján, hogy minden átalakuljon Istendicséretté. Ez az egyetlen nagy feladat. Nem az, hogy az egyiknek szabad, a másiknak meg nem. És ezért ne sajnáljuk meg/le őket. Vagy legyintsek úgy az egészre: humbug, bort iszik, és vizet prédikál.

Szent Pál olyan életet élt, mint mi (katolikus papok, szerzetesek). Meg is jegyzi egyik helyen, hogy Péter feleségével él. De őt Krisztus szeretete sürgette. Úton volt. Küldetést teljesített. Ez nem nyugodt családi életet tétélez fel. Itt nyugalanság van, a Szentlélek viharzó jelenléte, minden napnak feladata, mely teljes embert kíván. Hisz Isten követségében járunk.

Mert mit is tesz minden igazi sportoló? Sanyargatja testét, hogy eredményt érjen el. Ebben legfőképpen az önmegtartóztatást kell érteni, szexuálisan is, de ételek, italok tekintetében is. Egy csomó mindenről lemond azért,

hogy a győztesnek kijáró babérkoszorú a fejére kerülhessen. Valami ilyesmiről van szó minden pap életében, még akkor is, ha százszor elesik.

Kedves hívő, aki eljutottál idáig, így tekints a te papjaidra, ne szűnj meg imádkozni értük! Meríts erőt életükből, mert az élet mérhetetlenül több, mint a szex(ualitás). Még akkor is, ha gyarlóságot tapasztalsz valamelyikünk életében. Mert a küzdelem alól senki sincs felmentve: se a pap, se a házas és se senki.

*Dr. Medvegy János
jászberényi plébános*

Ima a lelkipásztorért

Uram, Jézus, legfőbb papunk és pásztorunk. Azt ígérted, hogy nem hagysz árván bennünket. Ez azt is jelenti, hogy nem hagyod nyájadat jó pásztor nélkül. Ne engedd nyájad elszéledni. Köszönjük, hogy egyházközségünkbe lelkipásztort ajándékoztál. Áldd meg szüleit, akik nevelték, mindazokat, akik tanították és gondozták, jó példát adtak neki. Segíts bennünket, hogy örömet találja szolgálatában. Szívesen hallgassuk szájából igédet, s arra tevékenyen válaszoljunk. Segítsük egyházközségünket minden lelki és anyagi gondjában. Mutasd meg lelkiismeretünknek, mit tehetünk a magunk helyén a lelkek érdekében. Hallgasd meg pásztorunk minden imádságát, vedd szívesen kezéből bemutatott közös áldozatunkat, a Te örök áldozatodat. Hullasd bőségesen közreműködésével a szentségek kegyelmét híveid lelkébe. Adj neki megértést, türelmet, szomorúságában vigasztalást. Teljék öröme gyermekeink fejlődésében, a hívek hűségében, egyházközségünk tagjainak tanúságtételében. Segítsd, hogy szívesen menjen azok után, akik Tőled elszakadtak. Készségesen gyakorolja a megbocsátást. Támogasd, hogy együtt érezzon betegeinkkel, vigasztalást nyújtson a gyászolóknak. Szenteld meg őt szeretettedben, és ajándékozd meg a végső kitartás kegyelmével. Köszönjük, hogy lelkipásztorunk személyében közöttünk vagy. Maradj velünk Uram! Amen.

Angyali történet

Az alábbi vagy egy hasonló történet sok fiatal kispap vagy káplán számára ismerős lehet, de mi - a rábízottak - is okulhatunk belőle.

Ez volt az első szomorú karácsonyom. Az ünnepek miatt nem mehettem haza, és nem bíztam sem magamban, sem pedig abban, hogy a híveim ügyei jóra fordulnának. A parókiáról gyalogoltam a templomba, hogy megtartsam a karácsonyi misét, de egyáltalán nem éreztem, hogy „karácsony szelleme” megérintette volna a lelkem. Úgy elmerültem borongós gondolataimban, észre sem vettem, hogy alig pár lépésre tölem egy férfi és egy nő parkol egy autóban. Az utasülés ablaka lassan lecsúszott, és a nő kihajolt.

- Bocsásson meg, atyám, csak boldog karácsonyt szeretnénk kívánni!

Kipréltem magamból valami mosolyfélé, és viszonztam a köszönetét.

- Boldog Karácsonyt!

A nő azonban folytatta.

- Atyám, a férjem és én tudjuk, hogy ön nem bízik magában eléggé. Pedig ön ritka tehetséges és áldott ember, és Isten számtalan ajándékkal látta el, hogy segítse övét.

Ön nem méri fel, hogy milyen áldott keze van, és hogy mennyire meg tudja érinteni az embereket egy-egy szavával vagy cselekedetével. Pedig atyám, ön Isten ajándéka! Még egyszer, boldog karácsonyt!

A mai napig nem tudom, hogy kik lehettek. Számomra már csak keresztény angyalok maradnak, akiket azért küldött le az Úr, hogy lelket öntsenek egy elkeseredett fiatal papba, egy különösen nehéz karácsony éjjel.

Megmelengették és felvidították a szívemet éppúgy, ahogy az angyalok beragyogták a jászlát kétezer évvel ezelőtt. Tudom, hogy soha nem fogom elfelejteni azt az ajándékot, amit tőlük kaptam.

Ráakadt: Szerafi Éva

Gyerekeknek karácsonyra

Karácsony legszebb éneke

A „Csendes éj” kápolna

Egy kis osztrák faluban, Oberndorfban egy fiatal pap, Mohr atya a fiatalokkal még el akarta próbálni az éjféli mise énekeit. A templom csendjében elterjedt egy vidám nevetés visszhangja.

- Jók legyetek! Kezdhethük! Amikor Mohr atya lenyomta az orgona játszó asztalának egyik billentyűjét, csak nyöszörgő hangok jöttek ki belőle.

- Nem tudom, mi történt - mondta.

Felnyitotta az orgona oldalát, és egy tucatnyi egér rohat ki belőle. Egy

macska is zavarta őket. Szegény atya nagy bajban volt. Az egerek minden vezetéket átrágtak, s ezért nem működött az orgona. Az énekesek az egerek láttán - mintha mindegyik macska lett volna - elkezdték a vadászatot. Nem maradt a helyén egy sem közülük. Az egerek megjelenése és a megrongálódott orgona veszélyeztette a karácsony megünneplését.

Mohr atya Istentől kért segítséget. Eszébe jutott a falu tanítója, Franz Gruber, aki jól tudott orgonálni és kiválóan gitározott is. Amikor Mohr atya felkereste Grubert a gyengén megvilágított szobában, a gyermekek dolgozatait javította éppen.

Valami új dolgot kell okvetlen kitalálni az éjféli misére... Egy egyszerű éneket, amit gitárral is lehet kísérni. Már meg is írtam a szöveget, a dallamot neked kell kitalálnod hozzá.

Amikor Mohr atya magára hagyta Grubert, azonnal elővette a gitárt. Átolvasta a kapott szöveget, pengette a gitárját, és kereste a legegyszerűbb hangokat. A hideg és csendes éjszakában a hópelyhek megálltak, és ámulva hallgatták a levegőben tovaszálló hangokat.

Pontosan éjféltkor, 1918. december 24-én a templom tele volt hívek-

kel. Az oltáron gyertyák ragyogtak és Mohr atya misézett. Az evangélium után elmondta a szentbeszédét a Megváltó születéséről. Utána oda-ment Gruberhez, és remegő hangon elkezdte a „*Stille Nacht*” című éneket. A templom hajójában mintha elveszett volna az ének utolsó dallama.

Pár pillanattal később az egész falu megismételte a dallamot, úgy mint az

angyalok. Ettől kezdve az ének ismerté vált, s nemcsak a faluban, hanem az egész világon. Egy kedves karácsonyi ének lett belőle.

Mi történt Mohr atyával és Gruber tanító úrral? Senki nem észlelt semmi újat az életükben. Nem is kaptak ezért semmilyen elismerést. De a világ nem felejtette el a „*Csendes éj*” gyönyörű dallamát és szövegét.

Kedves gyerekek és felnőttek! Zene nélkül a világ lélek nélküli lenne. Ez a dal is bizonyítja, hogy amikor a dallam egy nemes szívben megfogamzik, a jóság, a szeretet és az öröm kifejezője lesz. A karácsonyi énekek egyszerűek és nagyon szépek, szívet melengetőek. Énekeljük azokat, de ne csak a templomokban, hanem otthon, az ünnepi asztalnál is.

Ráakadt és lejegyezte Aranka néni

Oberndorf

A MAGYALTÜNDÉR

A magyaltündér egy ágon ücsörgött, bánatosan bámulva maga elé. Egyáltalán nem örült az életének. Senki nem akart vele játszani vagy beszélgetni, hiába voltak gyönyörű, piros bogyói. Csak a madarak jöttek el hozzá, de ők is csak bogyót enni.

Azért tartotta tőle távol magát, mert szúrós volt. Tulajdonképpen értette ő, de mégis rosszul esett neki. De jól van, ha mindenki szúrósnak hiszi, majd ő megmutatja, hogy még annál is szúrósabb tud lenni.

A magyaltündér még több tüskét növesztett leveleire. Most már a madarak sem mertek a közelébe menni. Hetek teltek így el. A magyaltündér már nem bánatosan nézelődött, hanem mérges pillantásokat lövellt. Egyre dühösebb lett, mert a magány nem tett jót a természetének.

Már csak néhány nap volt hátra karácsonyig, az emberek gallyakat vágtak a fenyőfákról és fenyőtobozt gyűjtöttek.

- Ugyan minek az nekik? – tűnődött hangosan a kis tündér.

- Hogy feldíszítsék a házaikat. Hamarosan fenyőfát állítanak a szobájukba, és karácsonyfadíszeket aggatnak rá – szólalt meg egy hangocska mellette.

Döbbsen fordult oda, és pillantása egy apró manóra esett.

- Te ki vagy?

- A karácsonyi manó. Talán már hallottál rólam, vagy mégsem? Nem számít. De áruld el, miért vagy ennyire mérges? Nemsokára itt van karácsony, akkor senkinek sem szabad mérgelednie – intette a karácsonymanó.

- Te is mérges lennél, ha senki nem szeretne. És tudod, miért nem szeretnek? Azért, mert szúrós vagyok – panaszkodott a kis tündér.

- Érthető, hogy nem szeretnek. Csak magadnak köszönheted. Szúrósak a leveleid? Na és? Rengeteg növény, virág és rovar él a földön, amelyik szúrós. Mind jól boldogulnak. Cseppet sem mérgesek vagy szomorúak. Boldogok, hogy olyanok, amilyenek. De te nem szeretsz az lenni, aki vagy, ezért vagy magányos. Békülj meg magaddal! Magaddal és a tüskéiddel! – tanácsolta a karácsonymanó.

A magyaltündér elgondolkodott azon, amit a karácsonymanó mondott. Azután úgy döntött, hogy bohócnak öltözik. Sapkát készített piros bogyóiból, és a fejére tette. Nagy piros orrot is készített, és miután felerősítette, elkezdett körbeugrandozni vidám dalokat énekelve, és hívogatva az arra járókat.

A tündérek és az állatok hamarosan rádöbbsentek, hogy a magyaltündér nem is olyan szúrós, hanem bájos és vidám teremtes. És milyen szépen mutatnak a piros bogyói a cakkos szélű, fényes, zöld levelek között!

Az emberek is ezt gondolták, ezért vágta a magyal piros bogyós ágaikból, és vitték haza, hogy házaikat díszítsék vele. Azóta is minden karácsonykor ezt teszik, a magyaltündér nagy-nagy örömeire. *(Christl Vogl)*

Ájánlja: Bóna Judit

A lényeg

Újra itthon vagyok, a jó öreg Kazincbarcikán. Odakint esik az eső, csöndesen kuporgok a szobámban. Körülöttem a sokat megélt négy fal, most éppen őszibarack-színűek. Nyugodtak, mint mindig, és a szokottnál is szótlanabbak. De azt érzem, hogy rettentően figyelnek.

Arra gondolok, hogy mostanság milyen sok különböző fal figyelhet ki titkos egyedüllétem perceit. Kalandos pesti életünkhöz hozzátartozik a sok albérlet és kollégiumi szoba emléke, na meg természetesen hősies

költözködéseink megindító percei, amikor kis esélyeinkkel mit sem törődve, bátran és kitartóan kíséreljük meg belepréselni drága otthonunkat az elegáns, ám méretre igencsak szegényes lakásokba. A jó Isten fizessen meg segítőkész hordárainknak! Százszorosán.

Úgy látszik hát, hogy az ide-oda ingázás életünk része, sőt, életformánk lett. Lassanként beláttam, hogy egy jó darabig szabadidős tevékenységeim egyike a nagybetűs PAKOLÁS lesz: dobozból dobozba, bőröndből

bőröndbe, ki és be, be és ki, végső esetben akár az ablakon is, csak KI. Szerencse, hogy mi azért mindig befértünk, és sikerült többé-kevésbé otthonossá tenni az aktuális lakást.

Ez a „*vándor*” életmód, amelyre eleinte azért nem volt könnyű ráhangolódni, sok mindenre megtanított. Visszatekintve, rengeteget köszönhetek neki, hogy így alakult az életünk. Mert kivétel nélkül minden rosszban ott van valami jó is. Hát mik is ezek a tanulságok?

Először is, **a ragaszkodás**. Elkezdtem nem túlságosan ragaszkodni bizonyos dolgokhoz. Ha a lila ruha már nem fért be a zöld kabát és a piros táska mellé, akkor nem volt mit tenni, ott kellett hagyni. Nehéz szívvel - kezdetben. De aztán kezdett nem érdekelni a dolog.

Azt vettem észre, hogy egyre kevésbé igyekszem minden szeretett tárgyat magammal vinni. Mert rájöttem, hogy ez nemcsak fárasztó, de szinte lehetetlen is. Hiszen valami úgymint kimarad. Valahol mindig ott lesz az a hiányzó, kedves, vágyott lila ruha. Csak legközelebb fehér színe lesz, és selyem bélése.

És milyen érdekes! Nélkülözhetők az emberi holmik! Sőt! Néha bizony könnyedebb, szabadabb az ember, hogyha kevéssel kell bánnia. Ősi igazság, nekem mégis hosszú út vezetett el hozzá. Sebaj, ez is megvan.

Lássuk, mi jön még. **Rugalmaság**. Amikor az ember gyakran vált lakhelyet, akaratlanul is rugalmasabbá válik. Megtanulja, hogy az élet bizony nem állóvíz. A helyek, az események, az emberek úgy peregnek szemünk előtt, mintha utaznánk egy vonaton, és nem marad belőlük más, csak az érzések, amiket keltettek bennünk.

Nem könnyű otthagyni valamit, ami tetszett. Valami véget ér. És tudod, hogy két lehetőség van: az egyik, hogy közöd lesz még hozzá az életben, a másik, hogy nem látod többé soha. Az életed része lesz, vagy csak egy fejezetként szerepel majd sorsod könyvében. Egy biztos: legtöbbször nem maradhatsz. Mert ez az élet még nem az *'örökké'* -ről szól. Legalábbis látszólag nem. Mert ami benned van, az más. Az lehet örök. Hogy mit rak tározzol el a szívedben, az egyedül rajtad múlik. És itt jön a lényeg. **„A lényeg az sohasem látható.”** Az oda-bent van, a szívedben. És azt nem veheti el tőled senki.

Tudom, hogy olyankor, amikor mennem kell, többé már nem az vagyok, aki voltam. Sokkal több vagyok. Mindig több, egyre több.

Elhagyhatod a tájakat, az embereket, az eseményeket, de a szívedet mindig magaddal viszed, bárhová mész és bármi is történik veled. Magadban hordozod őket tovább, és leg-

közelebb, amikor új tájakon jársz, új embereket ismersz meg, és új eseményeket élsz át, ők fognak belőled ki-sugározni, ők formálják majd szavaid, érzéseid, és talán tetteidet is meghatározzák majd.

Mikor erre rájöttem (rájövök lassan), különös, mély boldogság fog el. Azért, mert arra gondolok, hogyha mindenemet elveszítem is, nem tudok megtörni, mert végtelen erők lakoznak énbennem. A pillanatok, amiket megélek, az emberek, akiket megszeretek, szívembe vetítik egy öröklétezés képét, amin nem fog tér és idő...

A jó Isten kegyelme, hogy megajándékoz bennünket olyan dolgokkal is, amelyek már itt e földön velünk maradnak. Boldog az az ember, akinek otthona van, hazája van ebben a világban.

Boldog az az ember, aki szeret, s kit viszont szeretnek. Barátságok, szerelmek kötnek össze minket, és ezek felbecsülhetetlen kincsek, hiszen lényegük túlszárnyalja a földi kereteket, s kinyitja szívünket a végtelenség felé.

De nem ezektől leszünk boldogok. Vagyis: boldogságunk nem függvénye e dolgok maradandóságának, körülményeinek. Mert minden, amire szükségünk van, a szívünkbe van írva, ősidőktől fogva, kitörölhetetlenül magunkban hordozzuk. Tájak varázsát, emberek arcát, a tökéletes létezés szilánkjait.

A szív, ha szeretni képes, sohasem magányos. Akkor sem, ha szeretett dologaitól, vagy szeretteitől elszakad. Mert valójában nem is szakadhat el soha.

„Félünk az egyedüllétől, pedig soha, senki, egyetlen pillanatra sem volt a világban egyedül. Akik érzik, hogy a közösség, amelyhez tartozni érdemes, kezdettől megvan, a múlt időn csak mosolyognak.”

*Kevesebb holmi: több hely.
Kevesebb ragaszkodás: több birtoklás.
Kevesebb félelem: szabadság.*

Ha egyszer úgy hozná a sors, hogy az Északi-sarkra kellene utaznom egyes egyedül – mindent és mindenkit itt hagyva –, két dolgot mindenképp magammal vinnék. A hangomat és a gitáromat.

De ha nem tehetem, mert valami okból nem lehet az Északi-sarkra gitárt vinnem, akkor is elmegyek. Fókahalászás közben különben is kényelmetlen gitározni. Végül is, nem olyan elengedhetetlen a gitárkíséret. A pusztai énekhang is megteszi. Talán nem bánják majd nagyon az eszkimók, hogy csak úgy a capella, kíséret nélkül énekelek nekik. De abban a dalban ott lesz minden és mindenki. Tájak, emberek, örömek, bánatok, Élet és Halál játsszák majd szólamaikat magas és mély hangokon.

Módis Dóra

BEPPPO

Minden gyermek iskolában volt már, csak a nyolcéves Beppo állt magányosan egy domb tetején, és mereven bámulta az ég egy pontját. Egy aprócska piros pont volt ott látható, amiatt lógott Beppo az iskolából. Egy piros luftballon. 20 lírájába került, és ez rengeteg pénz volt Beppo számára. Mégis megvette a lufit, és a domb tetejéről a levegőbe eresztette.

Senkinek nem beszélt arról, amit tervezett. Titokban írta meg azt a levelet is, amelyet a lufi zsinórjára kötött. Aztán, amikor már minden gyermek az iskolában volt, kilopakodott, és felsietett a dombra, hogy a lufit szélnek eressze.

“Kedves Isten” – állt nagybetűkkel a papíron – “Néhány hét múlva kistestvérkém születik. Már most is hatan vagyunk testvérek, és szüleimnek kevés pénze van. A picinek majd Pedróval és velem kell aludnia, mert nincs elég ág. Kérlek, kedves Isten, küldj nekünk egy szalmazsákot, lehet használt

is! Arcoleban lakom, Olaszországban. Beppo Sala."

Ezt írta Beppo, és abban reménykedett, hogy akinek a levelet szánta, el fogja olvasni, és amikor a kis piros pontocska eltűnt a magasban, nagy nyugalommal hazaballagott. Isten segíteni fog! - gondolta.

A következő napokat nehezen viselte Beppo. Tele volt várákozással és feszültséggel. Semmi sem történt. Mintha soha nem is létezett volna a piros lufi. Az egyetlen, ami mégis történt, az az volt, hogy büntetést kellett letöltenie a lógás miatt.

Aztán mégiscsak volt valami. Négy nap telt el a levél elküldése óta. Hazafelé menet már messziről meglátta házuk előtt a postáskocsit. Izgatottan rontott be a lakásba. Az egész család a konyhában gyűlt össze.

Az asztal közepén ott feküdt egy csomag. Sala papa a postással vitatkozott. Beppo a nagy hangzavarban is tisztán hallotta édesapja basszushangját.

- Postás létedre, Antonio, nem érted meg, hogy lehetetlen, hogy ez a csomag nekünk jött?

A postás az égre emelte a szemét.

- Jaj, de buta vagy! - kiáltotta - Nem tudsz olvasni? Sala. A Sala család részére. Itt áll, ni!

- Hát nyissátok már ki a csomagot! - kiáltotta izgatottan - Akkor majd kiderül, nekünk szól, vagy sem.

A zaj elhalkult. Vastag szemöldö-

ke mögül szigorúan nézett az apa a fiára, és gondolkodott.

- Tényleg ez a nevünk. De senkit nem ismerünk Rovigóban. Ajándékot pedig nem fogadok el, ezt nagyon jól tudod. Fogd ezt a pakkot, és vidd vissza!

Azzal akkorát csapott a csomagra, hogy a földön üldögélő kisebb gyerekek az asztal alá menekültek. Beppo nem bírta tovább.

-Nos - fordult a postáshoz - hallottad, nyisd ki!

Sietve bontotta a férfi a zsinórkat. Amikor a doboz tetejét leemelte, néma csönd lett a konyhában. Mindenki látta annak hófehér tartalmát: pelenkák, ágynemű és apró gyermekruhácskák! Nem volt ugyan minden vadonatúj, de tiszta és vasalt volt. Valóságos kincs a Sala család számára! A mama szeme nedvesen csillogott.

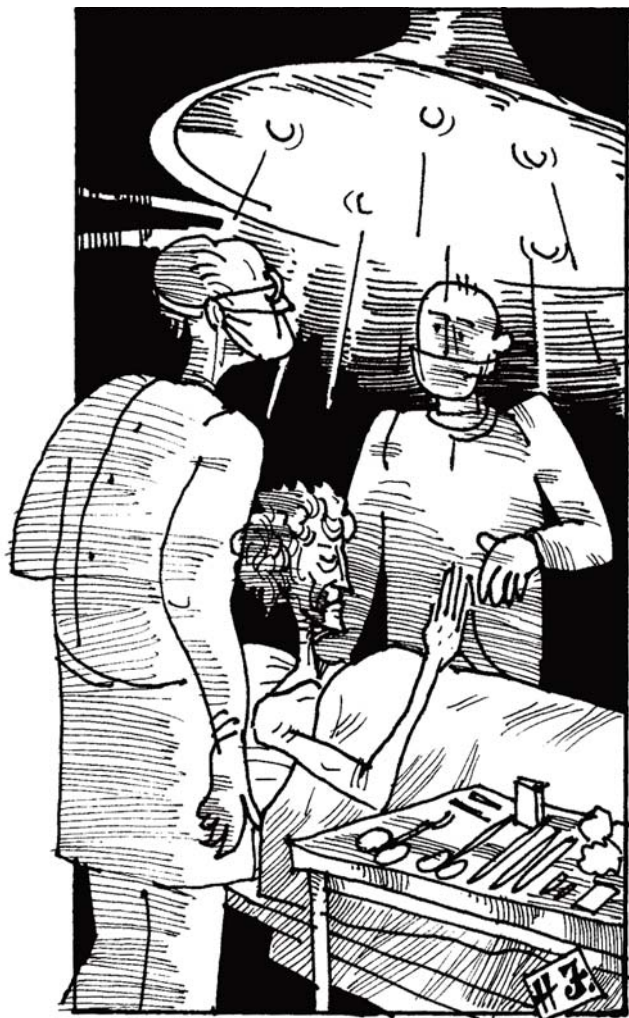
- Nem csoda, hogy Isten éppen Rovigóban, Arcolétól majdnem 100 km-re távol adott postára egy csomagot a Sala család részére?

- Szerencse, hogy nincs feladó! - gondolta Beppo - így legalább a papa nem tudja visszküldeni a csomagot.

Mialatt a csomag tartalma kézzől kézre járt, Beppo észrevétlenül kilopakodott az ajtón. Telve volt a szíve. Lélekszakadva rohant a dombra, ahol négy nappal azelőtt a piros lufit útjára bocsátotta, és megköszönte az ajándékot a jóságos adakozónak.

Ajánlja: Mihaleczku Etelka

A legrövidebb ima

A beteg előkészítve a beavatkozáshoz. A műtő üvegablakán át látom, éppen felfektetik a műtőasztalra. Egy idős, súlyosan beteg asszony a mai első eset. A műtét nem ígérkezik nehéznek, de aprólékos munkát igényel, ezért fárasztó.

Egy órája sincs, hogy újból átnyálaztam a tájanatómiát, a Littmann-féle sebészeti műtéttant. Memorizáltam a régió képleteit, hogy mit szabad és mit nem. Érdekesekek a tájanatómia atlaszok. Az artériák pirosak, a vénák kékek, az idegek sárgák, az inak fehérek. Ráadásul mind-egyikhez egy parányi fekete nyílvevő tart, a képlet pontos anatómiai nevével.

- Hát? Persze, így könnyű! – s majdnem nevetek.

A valóság egészen más, az állandó szívás és törlés ellenére alig látunk a vérmaszattól, s semmi sem emlékeztet az atlaszban látottakra. A kendők által szabadon hagyott kis négyzet semmilyen tájékozódási pontot sem nyújt. Egyedül az anesthesiológus kolléga helye biztos, többnyire a beteg feji végénél ül vagy áll. Isten kezében vagyunk, a beteg és a személyzet egyaránt.

A bevonuláskor nem szólnak fanfárok, csak néhány készülék zümmögése jelzi, hogy működésre kész. Kölcsönösen köszöntjük egymást. A beteg 75 felletti, az elképzelhető összes betegség birtokában. Váratlanul megszólalt.

- Mielőtt elaludnék, szeretnék imádkozni! Lehet?

- Persze, csak tessék! - mondom bosszúsan.

- Köszönöm, fiam. - s belekezd csendesen.

- **Domine!.....Ámen!** - mondja e két szót.

- Csak ennyi? - kérdezem meglepetten.

- Csak ennyi.

- **Uram!.....Úgy legyen!**

- Igen, fiam. Ez minden. E két szó közöttieket az Úr úgyis tudja. Tudja, mit mondanék, mit kérnék. Én nem kérek magamnak semmit, de elfogadom, amit Tőle kapok. Tudom, ma Ő vezeti a doktor urak kezét, így nem hibázhatnak.

Mereven állunk, feltartott kézzel. Talán csak a maszkok mögötti szemüvegek csillognak fényesebben, mint korábban.

- Lehet még egy kérésem?

- Igen, természetesen - de már nem vagyok bosszús a késés miatt. Életem legrövidebb, és leginkább hit-tel teli imáját hallottam egy perce. Gondolatban még kitöltöttem a két szó közötti helyet.

- Szeretném elénekelni a legszebb énekünket, ha még tudom, mert nagyon álmosodom. S ekkor remegő, halk hangon belekezd **a 42. zsoltár első sorába.**

- *Mint a szép híves patakra, a szarvas kívánczik...*

A következő sortól az egyik műtősnő csatlakozik:

- *Lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkodik.....*

A versszakot már öten fejezzük be a capella:

- *Tehozzád én Istenem, szomjúhozik én lelkem. Vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten?*

Egy mély sóhajjal álomba merül a néni.

- Törlést kérek! A szemüvegemre.

Még várok egy percet, hogy összeszedjem magam.

- Ha Isten velünk... Kezdhetjük!...

Kérem intubálni!

Dr. Arbanász Zoltán

Karácsonyi történet

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy 10 éves kislány, aki két testvérével, apukájával és anyukájával élt együtt egy nagyon boldog, nagy családban. Egy szép, hóeséses téli estén együtt ülték körül a nagy ebédlőasztalt, hogy közös erővel levelet írjanak a közelgő Jézuskának.

A kislány szomorúan ült a papír felett, miközben testvére játékok névének százait vetette a fehér lapra. A kislány szomorkás arcára édesanyja is felfigyelt, aki megkérdezte a csöppséget, miért nem írt még egyetlen sort sem. A kislány válasz helyett

a könnyeivel küszködött, de azért nagy nehezen elárulta, hogy azért pityereg, mert ő egy nagyon nagy dolgot szeretne kérni karácsonyra. Egy olyat, amit még talán a Jézuska sem teljesíthet.

Anyukája megnyugtatta a pityergő kislányt, és elmesélte neki, hogy egyetlen egy olyan személy létezik a világon, aki a Földön élő összes gyermek kívánságát teljesíteni tudja. Ez pedig pont az a személy, akinek a levelet kellene írnia. A gyermek - miután kisé megnyugodott - a következő betűket kanyarította a papírra:

Kedves Jézuska!

Én most először írok levelet neked, mert anyukám azt mondta, hogy te minden kívánságomat teljesíteni tudod. Én egy nagy ajándékot szeretnék kérni tőled. Nagyon szeretem a nagypapámat, aki nagyon nagy beteg, és már a doktor bácsik sem tudják meggyógyítani. Amióta beteg, már nem játszik velünk, és mosolyogni sem mosolyog. Én azt szeretném karácsonyra, hogy a nagypapa legalább még egyszer mosolyogjon rám.

Teltek múltak a hetek, és elérkezett a szenteste. Mindnyájan együtt álltak körül a karácsonyfát, a nagypapa pedig a karosszékében ülve, épp hogy csak látta a karácsonyi gyertyák lobogó fényét. Érzéseit kimondani, a

tüdejében elhatalmasodó daganatoktól már nem tudta.

A rengeteg játék, ruhanemű és csokoládé mellett persze a nagypapának is jutott egy masnival átkötött kis doboz. Az egész család odagyűlt a fotelja

mellé, és mindenki kíváncsian várta, őt vajon mivel lepte meg a Jézuska.

A nagypapa kinyitotta a dobozt, amelyben egy boríték volt. Minden-

ki türelmetlenül várta, mit tartalmaz a borítékba rejtett papír. A következő sorokat kezdte felolvasni a nagymama, segítve a nagypapának:

Kedves Jézuska!

Én most először írok levelet neked, mert anyukám azt mondta, hogy te minden kívánságomat teljesíteni tudod...

A kislány egyből megismerte a Jézuskának írt levelét. Felnézett a nagypapára, aki most őt nézte, szájának szegletében egy apró piciny mosollyal. Ez volt a nagypapa életének utolsó mosolya, ami csak a kislánynak szólt.

Ez a kislány, azóta minden évben levelet ír a Jézuskának, mert ő már tudja, hogy az igazán fontos kívánságok az év legfontosabb napján valóra válnak.

Ráakadt: Bóna Judit

A KIS GYUFAÁRUS LÁNY

Kegyetlen hideg volt, hullott a hó és már sötétedett; az esztendő utolsó napját mutatta a naptár. A kemény hidegben egy szegény kislány járta a sötétedő utcákat, hajadonfőtt és mezítláb. Amikor elindult hazulról, még volt papucs a lábán, de annak nem sok hasznát vette, mert a papucs nagy volt, igen nagy – az édesanyja hordta valamikor –, s ahogy két arra vágtató kocsí elől a járdára ugrott, egyszerre maradt le a lábáról mind a kettő. Az egyikkel egy suhanc szaladt el – azt mondta, majd bölcsőnek használja, ha megházasodik,

a másikat pedig meg se találta a szegény kislány.

Mezítláb járta hát az utcákat, és kicsi lábát kékre-vörösre csípte a kegyetlen hideg. Rongyos kis kötényét összefogta: egy halom kénés gyufa zörgött benne, egy skatulyát meg a kezében szorongatott. Egész álló nap hiába kínálta portékáját, egy szál gyufát se vettek tőle, és alalmaznát se adott neki senki. Éhesen és a hidegtől reszketve vánszorgott tovább.

Szívszakasztó látvány volt szegény. Csillogó hópelyhek tapadtak szépen gondördő, hosszú szőke hajára, de nem is gondolt vele. Az ablakokból ragyogó világosság és sült liba pompás jó illata áradt ki az utcára, hiszen ünnep volt, szilvesztereste. A szegény kis teremtésnek folyton csak ez járt az eszében.

Behúzódott egy zugba, egy kiszögelő ház sarka mögé, s maga alá húzta csupasz lábát. Ott még jobban didergett, de hazamenni nem mert, hiszen egész nap egy garast sem keresett, s az apja biztosan veréssel fogadná. Különben otthon se jobb, padlásszobájukban farkasordító hideg van, a tető hasadékein besüvít a szél, hiába tömték be szalmával meg ronggyal a nagyobb réseket.

Már egészen meggémberedtek a kis ujjai. De jó lenne egy szál gyufa, csak egyetlenegy szál! Ha kihúzna egyet a skatulyából, odadörzsölné a falhoz, s meggyújtana, a lángjánál megmelegíthetné a kezét!

Végre rászánta magát, s meggyújtott egy szálát. Milyen vidáman sercent, s

hogy lobogott a lángja! Fényes volt és meleg, mint a gyertyaláng, s a kislány boldogan tartotta fölébe a kezét.

Csodálatos láng volt az! A szegény kis gyufaárus lány úgy érezte, mintha szép réztetejű, rézcsövű vaskályha előtt ülne – olyan jó volt nézni a tüzet, olyan jólesett melegedni mellette! Már a lábát is kinyújtotta, hogy átjárja a meleg, de abban a pillanatban kilobbant a gyufaláng, eltűnt a vaskályha, s a kislány ott ült a hideg faszögletben egy gyufacsonkkal a kezében.

Elővett egy másik gyufát, meggyújtotta. Odahullt a fény a falra, tenyérynyi világosságot vetett rá, s azon a helyen átlátó szó lett a fal, mint a tiszta üveg: a kis gyufaárus lány beláthatott a szobába.

Hőfőhérré terítővel letakart nagy asztal állt odabenn, finom porcelán edények csillogtak rajta, s a közepén aszalt szilvával meg almával töltött sült liba illatozott. S ami a legcsodálatosabb volt: a sült liba egyszer csak kiugrott a tálból, s késsel-villával a hátában, bukdácsolva indult a kislány felé. De jaj, megint ellobbant a gyufa lángja, s nem látszott más, csak a pusztá, hideg fal.

Újabb gyufát gyújtott: fényénél gyönyörű szép karácsonyfát látott. Még szebbet, ragyogóbbat, mint amit karácsony este a gazdag kereskedő szobájában, amikor belesett az üvegajtón.

Ott ült a fa alatt, s nézte a száz meg száz gyertyát az ágak hegyén, a tarka díszecskéket, amiket eddig csak kirakatokban láthatott. Már nyújtotta a kezét, hogy levegyen egyet, de akkor megint kihunyott a csepp láng, és a sok karácsonyi gyertya lassan a magasba emelkedett, föl egészen az égig, s ott csupa tündöklő csillag lett belőle. Egyszer csak kivált közülük egy,

s lehullott. Ragyogó fénycsíkot hasított a sötét égen.

– Valaki meghalt! – mondta a kislány. Emlékezett rá, hogy a nagyanyja, az egyetlen, aki jó volt hozzá, s aki már rég meghalt, egyszer azt mondta “Valahányszor lehull egy csillag, egy lélek áll az Isten színe elé.”

Megint odadörzsölt egy szál gyufát a falhoz, s egyszerre nagy világosság támadt körülötte. A tiszta fényben ott állt rég halott nagyanyja, és szelíden, hívogatóan nézett le kis unokájára.

– Nagyanyó! – kiáltott föl a kislány. – Nagyanyó, vigyél magaddal! Tudom, hogy itt hagysz, ha a gyufa végigég, eltűnsz, mint a meleg kályha, meg a sült liba, meg a gyönyörűséges szép karácsonyfa! Ne hagyj itt, nagyanyó!

És gyorsan a falhoz dörzsölt egy egész csomag gyufát, hogy marassza a kedves nagyanyót. A sok gyufa olyan fényességet árasztott, mintha a nap süttött volna. A nagyanyó sohasem volt ilyen szép, ilyen erős. Karjára emelte a kislányt, s felemelkedett vele. Magasra, igen magasra, ahol nincs hideg, éhség, félelem, ahol csak öröm van és fényesség.

A hideg reggelen ott találták a kis gyufaárus lányt a házsögletben: kipirult arca mosolygott, de élet már nem volt benne; megfagyott a csodákkal teli éjszakán. Ott feküdt a halott gyermek az új esztendő reggelén, s körülötte egy halom gyufáscsont és sok-sok elégett gyufaszál.

– Melegedni akart szegényke! – mondták az emberek. Nem tudta senki, mennyi gyönyörűséget látott, s milyen fényesség vette körül, amikor nagyanyja karján mindörökké elhagyta ezt a sötét világot.

(H. C. Andersen)

Gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Újra itt a Karácsony. Szeretnék nektek egy kis kifestővel és egy rejtvénnel kedveskedni.

*A megfejtéseket és a gyönyörűen kiszínezett rajzot küldjétek el levélben
a Római Katolikus Egyházközség*

*3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. vagy e-mailben
a rkkazincbarcika@freemail.hu, petroka2@citromail.hu címre,
de leadhatjátok a sekrestyében is.*

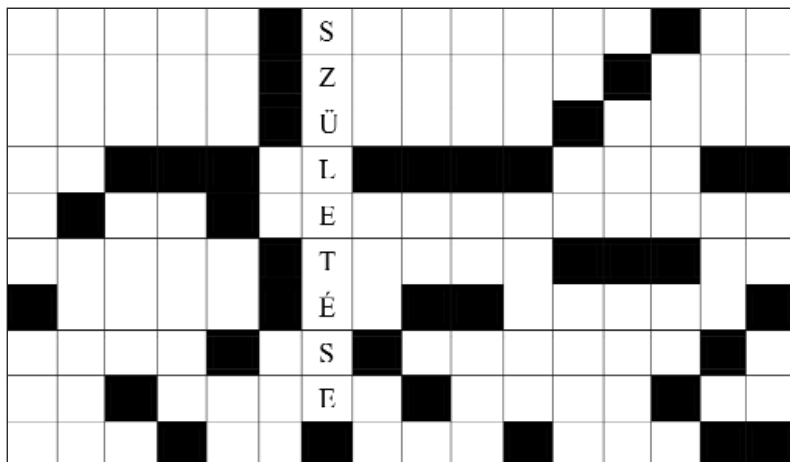
Kisebbeknek

1. Színezzétek ki a rajzot. Remélem tudjátok, hogy kiket ábrázol!

Nagyobbaknak

Mivel már bizonyára sokat forgattátok a Bibliát, nem lesz nehéz azt az idézetet megtalálni, amit az angyalok vittek hírül a pásztoroknak. De ezt az idézetet - egy kis fűfanggal - elrejtettem. Ha jól használjátok fel a megadott szavakat, és a fennmaradókat helyes sorrendbe teszitek, rábukkantok az idézetre. Segítségül egy szót beírtam nektek. Még jobban örülnék, ha kitalálnátok, hogy ez az idézet, melyik evangéliumból való!

Kétbetűs szavak: ÁR, AM, AZ, EB, EL, ÉL, EM,ÉR, GY, LK, LR, LS, MA, MT, NY, OR, RY, SM, ST, TE, TÓ, TT, ÚR, US, ZL

Hárombetűs szavak: ÁNE, DAL, ERA, LÁM, LSM, ODO, ÓMA, ÓSS, RÓD, SLJ, TÁG, TOL, TSA, UEA, ULT, YSZ, VIS, ZKB ZUZ

Négybetűs szavak: AVAS, ÉTEL, LIAB, LIGA, ODOM, ORNO, OSSÓ, RIAD, SAJT, URNA

Ötbetűs szavak: ÁTKEL, DÁVID, HATÁR, JÉZUS, LOVAS, MAJOM, MELEG, OSSKA, SEBAJ, TORMA, TORTA, ÜSSED

Hatbetűs szavak: JÁSZOL, NEKTEK, SZÁRÍT, ZSINÓR,

Hétbetűs szó: SÓVÁROG

Nyolcbetűs szó: KRISZTUS, ÜDVÖZÍTŐ

Kilencbetűs szavak: SZÜLETÉSE, SZÜLETETT, VÁROSÁBAN

Tizenegybetűs szó: BETLEHEMBEN

Jó megfejtést és kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánok.

Aranka néni

A jó Isten fizesse meg!

Pár nap, és az óra elüti a tizenketett, jelezve, hogy az esztendő véget ért, és egy új év hajnalára ébredünk. A Harangszó újság életében az elkövetkezendő 2010-es év a 15. születésnapot jelenti majd, ami egy – szerény anyagi háttérrel rendelkező – egyházközség életében azt hiszem, nem kis dolog akkor, amikor országos lapok szünnek meg egyik napról a másikra, anyagi fedezet híján.

Az elmúlt év bennünket is próbára tett. A „*lenni vagy nem lenni*” pallosa ott volt a fejünk fölött, de végül is **Valaki** fogta a kezünket, s egy-egy szám megjelenésekor újabb esélyt adott a folytatásra.

Az összefogás soha nem tapasztalt csodáját élhettem át szerkesztőként hétről hétre, amikor az adományként befizetett csekkek könyvelését végez-

tem. Gyűltek a forintok, és lett belőlük húsvéti, Teréz-napi és karácsonyi Harangszó. Sikerült életben tartani az újságot ebben az évben is! - Lélegeztünk fel sokan. De hogyan tovább? Mit hoz az új év? Mi nem tudhatjuk, **de Ő igen!**

Egy biztos: a jelenlegi oldalszám /128/ is azt bizonyítja, sokan vannak, akik nem akarják és nem is tudják letenni a tollat, mert úgy érzik, szükség van arra, hogy gondolataikat papírra vessék. A karácsonyi szám megjelenése előtt is szinte naponta érkeztek a kedvesebbnél kedvesebb írások – sokszor kérés nélkül is – amiknek nem lehetett „nem”-et mondani. Lelkipásztorok és világiak első megkeresésre készek voltak, hogy a betűk varázslatos ereje által hirdessék az Úr szeretetét azoknak, akik ezt szomjúhozzák.

Két momentumot szeretnék kiemelni a sok közül, melyek meghatározó élményként hatottak rám, s általuk megerősítést kaptam, hogy igenis érdemes minden követ megmozgatni az újság fennmaradása érdekében.

Az utcánkban él egy idős néni, aki 90-es éveit tapossa. Nem hiszem, hogy lett volna valaki is az életében, akin ne segített volna önzetlenül. Ő volt az utca „mindenki nagymamája”, a kutyusok, cicák könyörületes etetője.

Szeretetét többen próbáltuk visznózni, de a legnagyobb örömet számára a Harangszó jelentette.

- Az utolsó betűt is elolvasom belőle – mondta mindig. Ugye nem baj, hogy református vagyok?

Pár héttel ezelőtt legyengült, a mentő vitte el. Amikor meglátogattam a kórházban, örült nekem, de az aján-

dékba vitt Harangszó volt az, ami csillogóvá varázsolta megfáradt tekintetét.

Mindenki környezetében van pár kedves, idős ismerős, aki szívünkhöz nőtt. Így van ez nálam is. A sors úgy hozta, hogy ő otthonba került, s minden egyes vendég ünnepet jelent számára. Talán május eleje volt. Nem emlékszem pontosan a dátumra, de az ott szerzett élményt nemigen fogom elfelejteni.

A kopogásra halk, rekedtes „Tessék bejönni!” válasz érkezett. Éreztem, itt valami baj lehet, hiszen nem így fogadja ő a látogatót, mégha hivatalan vendég is az.

Bezártam magam mögött az ajtót, s ő ott feküdt falfehéren az ágyban, erőtlenül, elhagyatottan. Odanyúltam megfáradt kezéhez, amikor észrevettem, hogy valamit szorongat a takaró alatt.

- A Harangszót olvasgatom – mondta – ez ad erőt, feledteti velem legalább egy kis időre a fájdalmat. Fel-

adtam a portással a csekket, hátha segít az a kis összeg – kapkodta a levegőt.

Nem igazán tudom leírni azt az érzést, ami ott, akkor hatalmába kerített. Hirtelen a szegény asszony két fillérje jutott az eszembe, aki mindezt adta oda az Úrnak, hálája jeléül. A nyugdíj megmaradt pár forintkája nála most Istennek tetsző adománnyá változott. Itt tudatosult bennem sokadszorra, hogy az igazi gazdagság nem pénzben mérhető, hanem a szív önzetlen szeretete által.

Csodálatos, értékes embertársakkal vagyunk körülvéve mindannyian, akiktől emberséget, hálát, becsületet, mély hitet és kiapadhatatlan szeretetet tanulhatunk. Nem véletlenül találkozunk velük úton-útfélen – vallom egyre gyakrabban, ahogy az évek felettem is eljárnak.

Köszönöm a Teremtőnek, hogy 14 olyan évet kaptam Tőle ajándékba az újság szerkesztőjeként, melyet kitörölni nem lehet az életemből. Köszönöm a társakat, a sajtóapostolokat, a háttérben meghúzódó névtelen segítőket, akik tevékeny közreműködése nélkül nem reménykedhetnénk a Harangszó XV. évfolyamának elindításában.

A jó Isten fizesse meg százszorosan munkátokat, önzetlen segítőkészségeket!

*Köszönettel: Czakóné Bulla Magdolna
szerkesztő*

Hírek, közérdekű információk

Miserend

Helység	December 24. csütörtök	December 25. péntek karácsony	December 26. szombat	December 27. vasárnap	December 31. szerda évvégi hálaadás	Január 1. csütörtök újév
Kazincbarcika Szt. Család temp.	24⁰⁰	9⁰⁰ 10³⁰ 16³⁰	10³⁰	9⁰⁰ 10³⁰ 16³⁰	18⁰⁰	10³⁰
Kazincbarcika Szt. Teréz temp.	-	18⁰⁰	18⁰⁰	18⁰⁰	-	18⁰⁰
Dédestapolcsány	21⁰⁰	9⁰⁰	9⁰⁰	9⁰⁰	15⁰⁰	9⁰⁰
Bánhorváti	22³⁰	10¹⁵	10¹⁵	10¹⁵	16³⁰	10¹⁵
Sajógalgóc	21⁰⁰	11³⁰	-	11³⁰	16³⁰	16³⁰
Berente	24⁰⁰	15⁰⁰	16³⁰	-	15⁰⁰	11³⁰
Sajókaza	22³⁰	15⁰⁰	15⁰⁰	15⁰⁰	18⁰⁰	15⁰⁰

A Harangszó újság támogatására felajánlott adományok

2009. szeptember 1-től november 15-ig

Ssz	Név	Helység	Összeg
1	Sántháné Rudolf Ilona	Kazincbarcika	3 000 Ft
2	Tóth Istvánné	Sajókaza	1 000 Ft
3	Cserni Dezsóné	Kazincbarcika	1 000 Ft
4	Hényet Pálné	Sajóivánka	2 000 Ft
5	Lászlóczki Sándorné	Kazincbarcika	3 000 Ft
6	Binó Imre	Kazincbarcika	10 000 Ft
7	Antónyi Lászlóné	Kazincbarcika	2 000 Ft
8	Tóth Istvánné	Berente	5 000 Ft
9	Lovász Józsefné	Göncruszka	1 000 Ft
10	Szentmiklóssy László	Kazincbarcika	10 000 Ft
11	Hüsené Szinyei Erzsébet	Kazincbarcika	2 000 Ft
12	Hidas Gáborné	Kazincbarcika	5 000 Ft
13	Szerafi Éva	Kazincbarcika	5 000 Ft
14	Márkus Gyula	Ózd	500 Ft
15	Gulácsy Katalin	Miskolc	1 000 Ft
16	Ladó Lászlóné	Budapest	500 Ft
17	Halász Judit	Miskolc	1 000 Ft

Ssz	Név	Helység	Összeg
18	Kiss Margit	Pécel	300 Ft
19	Zvadáné Farkas Erzsébet	Kazincbarcika	1 000 Ft
20	Kállai Tiborné	Kazincbarcika	2 000 Ft
21	Lupsa Józsefné	Kótaj	1 000 Ft
22	Smolnicki István	Kazincbarcika	1 000 Ft
23	Bojszko Mihályné	Kazincbarcika	1 000 Ft
24	Görbe Györgyné	Jászszentandrás	1 000 Ft
25	Nagy Károlyné	Bánhorváti	1 000 Ft
26	Mizsei Sándorné	Kazincbarcika	3 000 Ft
27	Petró Józsefné	Kazincbarcika	5 000 Ft
28	Magda György	Eger	500 Ft
29	Riczu Gézané	Csopak	500 Ft
30	Bartuszek Mihályné	Budapest	2 000 Ft
31	Szabó Viktor	Encs	1 000 Ft
32	Sendér Istvánné	Dédestapolcsány	3 000 Ft
33	Lupsa Józsefné	Kótaj	2 000 Ft
34	Egy kedves hívő	Kazincbarcika	5 000 Ft

Az árusításkor befolyt adományok: 10 000 Ft

A karácsonyi számban szereplő rajzokat **Hegedűs János grafikus** készítette.

Minden kedves olvasónknak és adományozónknak szeretetteljes karácsonyt és örömeikben gazdag, boldog újesztendőt kíván a Harangszó szerkesztői nevében:

Czakóné Bulla Magdolna szerkesztő

Harangszó
időszaki lap

Nyilvántartási szám: 69.869/96 Kiadó: Római Katolikus Egyházközség Kazincbarcika

Felélő kiadó: Iváncsy Balázs plébános

Szerkesztő: Czakóné Bulla Magdolna E-mail: cebeem@freemail.hu

Szerkesztőség címe: 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. Telefon: 48/512-396

Levélcím: 3700 Kazincbarcika, Rózsza út 12., Telefon: 48/413-032

E-mail: harangszo@vipmail.hu Web: kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu

Készült a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kolégium nyomdájában, 900 példányban

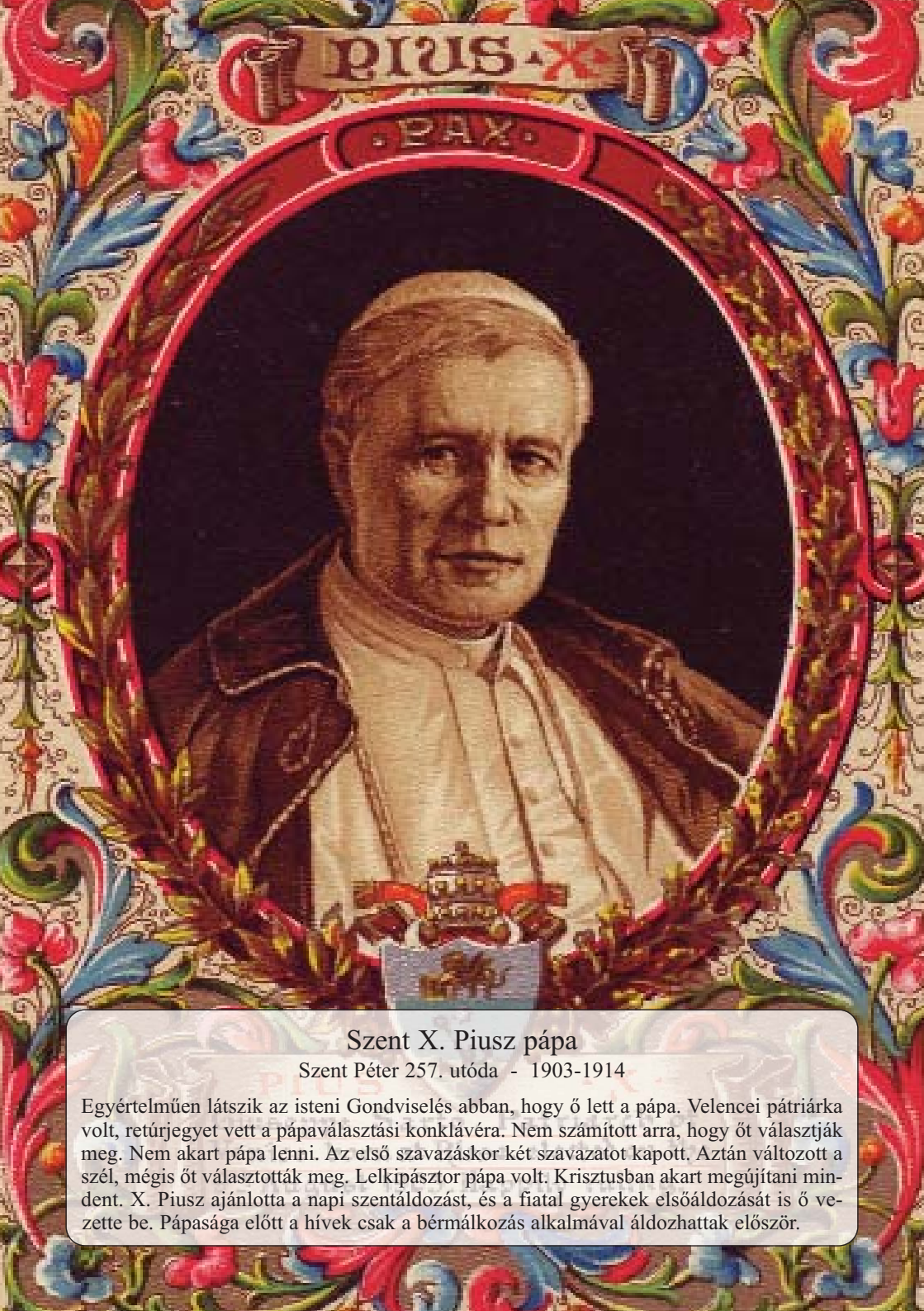
HARANGSZÓ NAPTÁR 2010

*Irgalmas és szent Urunk,
küldj szüntelenül új munkásokat Országod aratásába!
(II. János Pál pápa)*

KORSZAKUNK JELES PÁPÁI 1903-2009 között

XVI. Benedek pápa - Szent Péter 265. utóda

Szent X. Piusz pápa

Szent Péter 257. utóda - 1903-1914

Egyértelműen látszik az isteni Gondviselés abban, hogy ő lett a pápa. Velencei pátriárka volt, retúrjegyet vett a pápaválasztási konklávéra. Nem számított arra, hogy őt választják meg. Nem akart pápa lenni. Az első szavazáskor két szavazatot kapott. Aztán változott a szél, mégis őt választották meg. Lelkipásztor pápa volt. Krisztusban akart megújítani mindent. X. Piusz ajánlotta a napi szentáldozást, és a fiatal gyerekek elsőáldozását is ő vezette be. Pápasága előtt a hívek csak a bér málkkozás alkalmával áldozhattak először.

JANUÁR

1 P	Újév. Szűz Mária, Isten Anyja † Béke világnapja. Fruzsina *
2 Sz	Nagy Szt. Vazul, Naz. Szt. Gergely
3 V	Vízkereszt † Szt. Genovéva, Gyöngyvér
4 H	Szt. Angéla, Szt. Renáta
5 K	Szt. Simon, Szt. Emilia
6 Sz	Gáspár, Menyhért, Boldizsár
7 Cs	Szt. Bálint, Szt. Rajmund, Attila
8 P	Szt. Szeverinus, Szörény
9 Sz	Szt. Juliánusz, Marcell
10 V	Urunk megkeresztelkedése † Szt. Vilmos, Vilma, Melánia
11 H	Szt. Ágota, Szt. Honoráta
12 K	Ernö, Erneszta
13 Sz	Szt. Veronika, Csongor
14 Cs	Szt. Félix, Bódog
15 P	Szt. Mór, Remete Szt. Pál, Lóránt
16 Sz	Szt. Marcell pp., Gusztáv
17 V	Evközi 2. vasárnap † Remete Szt. Antal, Antónia
18 H	Árpád-házi Szt. Margit, Piroska
19 K	Szt. Márta, Szt. Sára
20 Sz	Szt. Fábian, Szt. Sebestyén
21 Cs	Szt. Ágnes, Agnéta
22 P	Szt. Vince, Szt. Artúr,
23 Sz	B. Batthyány-Strattmann László
24 V	Szt. Emerencia, Emese, Zelma
	Evközi 3. vasárnap † Szalezi Szt. Ferenc, Timót
25 H	Szt. Pál fordulása. Szt. Henrik
26 K	Szt. Timóteusz, Szt. Paula
27 Sz	Merici Szt. Angéla, Angelika
28 Cs	Aquinoi Szt. Tamás, Szt. Károly, Karola
29 P	Szt. Adél, Szt. Valér
30 Sz	Jácinta, Martina, Gerda
31 V	Evközi 4. vasárnap † Bosco Szt. János, Szt. Marcella

FEBRUÁR

1 H	Szt. Ignác, Szt. Brigitta
2 K	Gyertyaszentelő Boldogasszony Karolina, Karola, Virginia, Aida
3 Sz	Szt. Balázs, Oszkár
4 Cs	Szt. Andrási, Szt. Veronika, Ráhel
5 P	Szt. Ágota, Szt. Etelka, Ingrid *
6 Sz	Miki Szt. Pál és társai vtk., Szt. Dorottya, Dóra
7 V	Evközi 5. vasárnap † Szt. Richárd, Tódor, Rómeó
8 H	Emiliáni Szt. Jeromos, Aranka
9 K	Szt. Apollónia, Szt. Erik, Abigél, Alex
10 Sz	Szt. Skolasztika, Szt. Elvira
11 Cs	Lourdes-i Szűz Mária jelenése Bertold, Marietta
12 P	Szt. Lidia, Szt. Eulália, Livia
13 Sz	Szt. Katalin, Linda, Ella
14 V	Evközi 6. vasárnap † Szt. Cirill és Szt. Metód, Európa védőszentjei. Bálint, Valentin
15 H	Szt. Georgina, Györgyi, Kolos
16 K	Szt. Julianna, Lilla, Szt. Filippa
17 Sz	Hanvazószerda A szervita rend hét szent alapítója, Szt. Donát
18 Cs	Szt. Bernadett, Szt. Simon
19 P	Szt. Zsuzsanna, Eliza, Konrád
20 Sz	Szt. Leó, Aladár, Almos
21 V	Nagybőjt 1. vasárnapja † Damiáni Szt. Péter, Szt. Eleonóra
22 H	Szt. Péter apostol székfoglalása Gerzson, Kortoni Szt. Margit
23 K	Szt. Polikárp, Szt. Alfréd
24 Sz	Szt. Mátyás apostol
25 Cs	Géza, Szt. Cézár, Edömer, Vanda
26 P	Szt. Viktor, Győző, Edina
27 Sz	Szt. Gábor, Akos, Bátor
28 V	Nagybőjt 2. vasárnapja † Elemér, Szt. Oszwald, Román

MÁRCIUS

1 H	Szt. Leontina, Szt. Lea, Albina
2 K	Szt. Ágnes, Szt. Henrik, Lujza
3 Sz	Szt. Frigyes, Szt. Kornélia
4 Cs	Szt. Kázmér, Zorin
5 P	Szt. Adorján, Adriána *
6 Sz	Leonóra, Inez, Szt. Koletta
7 V	Nagybőjt 3. vasárnapja † Szt. Perpétua és Felicitász, Tamás
8 H	Istenes Szt. János, Zoltán
9 K	Szt. Domonkos, Római Szt. Franciska
10 Sz	Szt. Emil, Gusztáv, Ildikó
11 Cs	Szt. Konstantin, Szilárd, Timea
12 P	Szt. Gergely, Szt. Maximilian
13 Sz	Egyed, Krisztián, Szt. Patricia
14 V	Nagybőjt 4. vasárnapja † Szt. Matild, Szt. Paulina, Trilla
15 H	Nemzeti ünnep
16 K	Szt. Kelemen, Szt. Lujza
17 Sz	Henrietta, Szt. Herbert
18 Cs	Szt. Patrik, Szt. Gertrúd
19 P	Jer. Szt. Cirill, Szt. Sándor
20 Sz	Szt. József, Szűz Mária jegyese Csáki B. Mór, Szt. Alexandra
21 V	Nagybőjt 5. vasárnapja † Szt. Benedek, Flúci Szt. Miklós, Bence
22 H	Szt. Beáta, Svéd Szt. Katalin
23 K	Szt. Ottó, Kartal, Emőke
24 Sz	Szt. Gábor, Szt. Karina
25 Cs	Gyümölcsoltó Boldogasszony Szt. Lúcia, Szt. Irén
26 P	Szt. Emánuel, Árpád
27 Sz	Szt. Lúcia, Hajnalka, Auguszt
28 V	Virágvasárnap † Szt. Johanna, Gedeon
29 H	Szt. Bertold
30 K	Zalán
31 Sz	Árpád, Szt. Benjamin, Dávid

XII. Piusz pápa

Szent Péter 260. utóda - 1939-1958

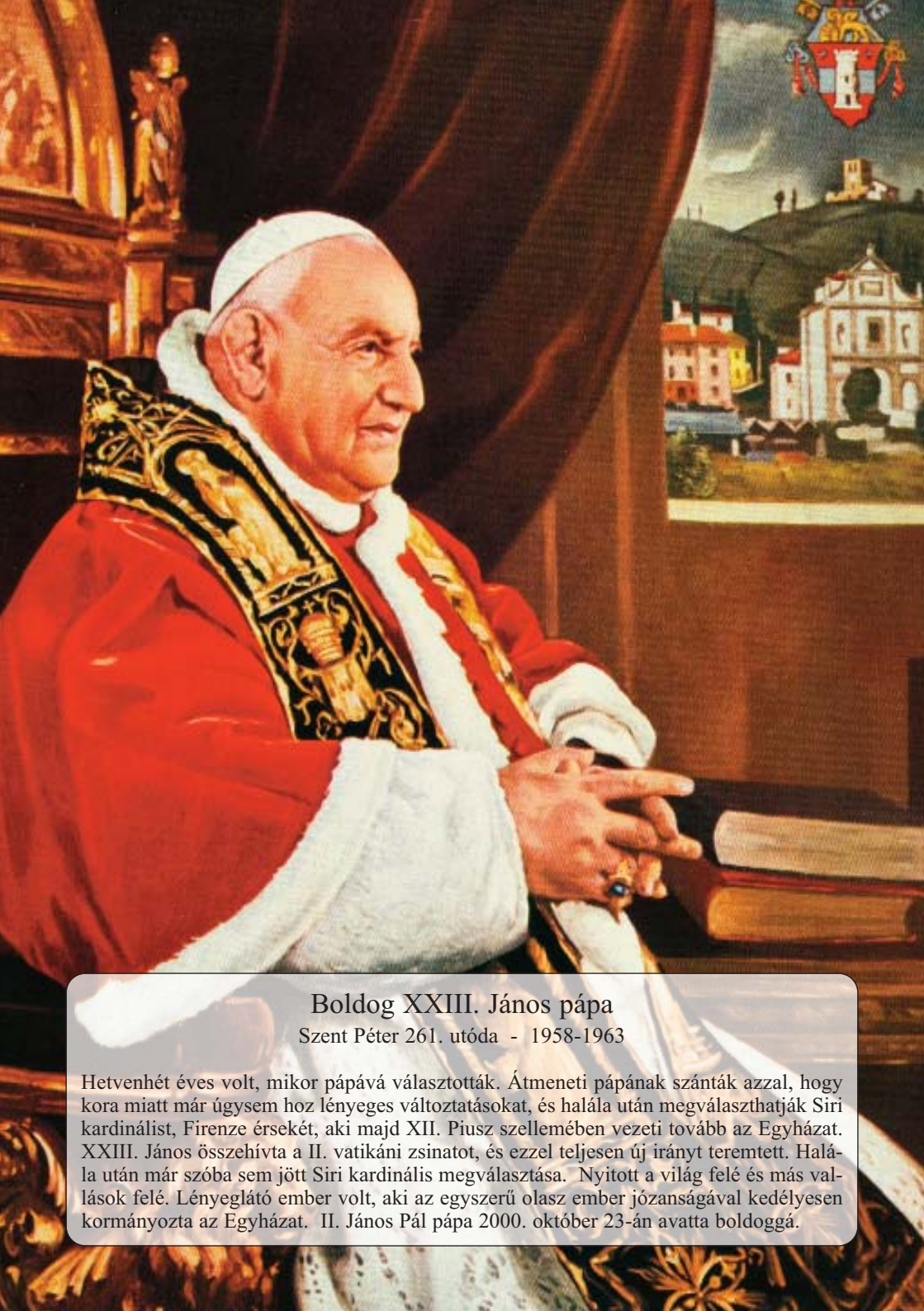
Mindent megtett a zsidók megmentéséért – amit lehetett. Jellemző, hogy amikor Róma német parancsnoka 50 kiló aranyért cserébe nem hurcolta volna el a zsidókat, a zsidók a pápától kértek segítséget, amit a pápa biztosított is nekik. A pápa jószágának hatására a római zsidó főrabbi katolikussá lett. A II. világháború alatt és a viláégés után is XII. Piusz elsődleges kötelezettségének a béke ügyét tartotta. Megpróbált minden eszközzel közbenjárni az emberiség megmentéséért. Ő volt az első pápa, aki teljes mértékben felhasználta a tömegkommunikáció eszközeit, hogy szövegeivel lelket öntsön híveibe. Volt is miért, hiszen egyre fenyegetőbbé vált a kommunista veszély.

ÁPRILIS	
1 Cs	Nagyszürtők Szt. Hugó, Agád
2 P	Nagypentek * Szt. Áron, Paolai Szt. Ferenc
3 Sz	Nagyszombat Szt. Richárd, Buda, Hóvirág
4 V	Húsvétvasárnap † Szt. Izidor
5 H	Húsvéthétő Szt. Vince, Szt. Irén, Szt. Teodóra
6 K	Szt. Celesztin, Szt. Vilmos
7 Sz	De la Salle Szt. János, Szt. Herman
8 Cs	Szt. Dénes, Szt. Valér, Szt. Valter
9 P	Akos, Döme, Erhard
10 Sz	Ezeiel, Zsolt
11 V	Isteni Irgalmasság vasárnapja † Szt. Leó, Szt. Szaniszló, Glória
12 H	Szt. Gyula, Baldivin, Sába
13 K	Szt. Hermína, Szt. Ida, Szt. Márton
14 Sz	Szt. Tibor
15 Cs	Szt. Anasztázia, Szt. Oktávia, Tas
16 P	Szt. Bernadett, Csongor
17 Sz	Szt. Dezső, Szt. Rudolf
18 V	Húsvét 3. vasárnapja † Szt. Apolló, Aladár, Andrea, Ilma
19 H	Szt. Emma, Malvin, Zseraldina
20 K	Tivadar, Tihamér, Töhötöm
21 Sz	Szt. Anzelm, Szt. Konrád
22 Cs	Szt. Kájusz, Szt. Noémi, Csilla
23 P	Szt. Adalbert, Szt. Béla
24 Sz	Szt. György, Szt. Fidé, Debóra
25 V	Húsvét 4. vasárnapja † Szt. Márk evang., Búzaszentelő
26 H	Szt. Ervin, Szt. Klétusz pp., Aida
27 K	Szt. Marianna, Szt. Zita
28 Sz	Szt. Valéria, Chanel Szt. Péter
29 Cs	Sziénai Szt. Katalin, Péter
30 P	Szt. V. Piusz pp., Szt. Zsófia, Szt. Katalin

MÁJUS	
1 Sz	Munka ünn. Szt. József, a munkás
2 V	Húsvét 5. vasárnapja † Szt. Atanáz, Szt. Zsigmond
3 H	Szt. Fülöp ap., Szt. Jakab ap., Tímea
4 K	Szt. Mónika, Szt. Flórián
5 Sz	Szt. Irén, Szt. Gotthárd, Györgyi
6 Cs	Szt. Judit, Szt. Frida, Ivett
7 P	Szt. Gizella, Gusztáv *
8 Sz	Szt. Mihály, Szt. Győző
9 V	Húsvét 6. vasárnapja † Szt. Gergely, Alberta, Édua
10 H	Szt. Izidor, Szt. Ármin, Pálma
11 K	B. Salkaházi Sára, Szt. Ferenc
12 Sz	Szt. Pongrácz
13 Cs	Szt. Szervác, Szt. Imelda, Imola
14 P	Szt. Bonifác, Gyöngyi
15 Sz	Szt. Zsófia, Szonja
16 V	Urunk mennybemenetele † Nepomuki Szt. János, Botond
17 H	Szt. Paszkál, Dittmár, Rezeda
18 K	I. János pp., Szt. Alexandra, Erik
19 Sz	Szt. Celesztin pp., Iván, Milán
20 Cs	Szt. Bernát, Sziénai Szt. Bernardin
21 P	Konstantin, Bobola Szt. András
22 Sz	Szt. Rita, Szt. Júlia, Szt. Emil
23 V	Pünkösðvasárnap † B. Apor Vilmos, Szt. Dezső
24 H	Pünkösðhétő. Szt. Eszter, Eliza
25 K	Szűz Mária, keresztények segítségére Szt. VII. Gergely pp., Szt. Orbán pp., Szt. Pazzi Mária Magdolna
26 Sz	Néri Szt. Fülöp, Evelin
27 Cs	Szt. Pelbárt, Cant. Szt. Ágoston
28 P	Szt. Emil, Szt. Vilma, Szt. Vilmos
29 Sz	Szt. Magdolna, Szt. Ervin, Magda
30 V	Szentharomság vasárnapja † Szent Jobb. Szt. Johanna, Nándor
31 H	Angéla, Szt. Petronella

JÚNIUS	
1 K	Szt. Jusztinus, Szt. Paulina, Tünde
2 Sz	Szt. Marcellinus, Szt. Péter, Anita
3 Cs	Lwanga Szt. Károly, Szt. Klotild
4 P	Kerény, Bulcsú, Kerubin *
5 Sz	Szt. Bonifác, Fatime
6 V	Evközi 10. vasárnap. Űrnapi † Szt. Norbert, Norberta, Cintia
7 H	Szt. Fülöp diakónus, Szt. Róbert
8 K	Szt. Medárd, Helga
9 Sz	Szt. Efrém, Annamária, Félix
10 Cs	Szt. Margit, Gréta
11 P	Jézus Szívének ünnepe
12 Sz	Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Adelaida, Orfeusz, Villó
13 V	Evközi 11. vasárnap † Pádai Szt. Antal, Anett
14 H	Szt. Vazul, Elizeus, Herta
15 K	Szt. Jolán, Szt. Viola, Vid
16 Sz	Szt. Jusztina, Szt. Auréliusz
17 Cs	Szt. Adolf, Szt. Laura, Szabolcs
18 P	Szt. Arnold, Levente, Doloróza
19 Sz	Szt. Gyárfás, Szt. Romuald
20 V	Evközi 12. vasárnap † Szt. Rafael, Szt. Florencia, Dina
21 H	Gonzága Szt. Alajos, Leila
22 K	Mórus Szt. Tamás, Paula
23 Sz	Zoltán, Szultána
24 Cs	Ker. Szt. János születése. Iván
25 P	Szt. Vilmos, Szt. Viola, Vilma
26 Sz	Alexandriai Szt. Cirill, János, Pál
27 V	Evközi 13. vasárnap † Szt. László kir., Szt. Sámson
28 H	Szt. Irén, Szt. Laura, Levente
29 K	Szt. Péter és Szt. Pál apostolok
30 Sz	Szt. Judit, Petra, Szulamit A római egyház első vértanúi

Boldog XXIII. János pápa

Szent Péter 261. utóda - 1958-1963

Hetvenhét éves volt, mikor pápává választották. Átmeneti pápának szánták azzal, hogy kora miatt már úgysem hoz lényeges változtatásokat, és halála után megválaszthatják Siri kardinálist, Firenze érsekét, aki majd XII. Piusz szellemében vezeti tovább az Egyházat. XXIII. János összehívta a II. vatikáni zsinatot, és ezzel teljesen új irányt teremtett. Halála után már szóba sem jött Siri kardinális megválasztása. Nyitott a világ felé és más vallások felé. Lényeglátó ember volt, aki az egyszerű olasz ember józanságával kedélyesen kormányozta az Egyházat. II. János Pál pápa 2000. október 23-án avatta boldoggá.

JÚLIUS

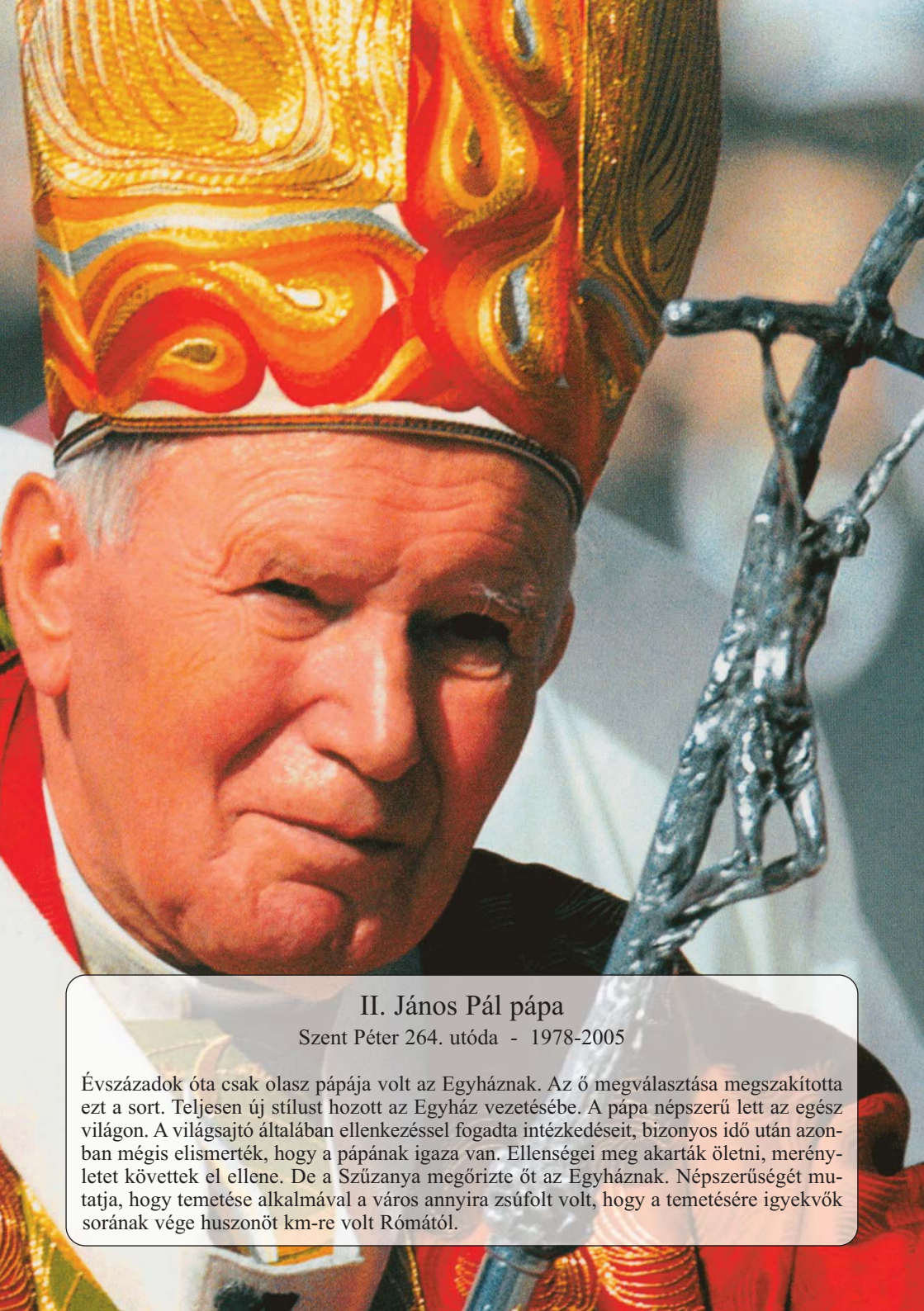
1 Cs	Szt. Olivér, Szt. Áron, Tihamér, Annamária
2 P	Sz. Sándor Boldogasszony, Szt. Ottó
3 Sz	Szt. Tamás pp., Soma
4 V	Evközi 14. vasárnap † Port-i Szt. Erzsébet, Szt. Ulrik
5 H	Zaccaria Szt. Antal, Emese, Sarolta
6 K	Goretti Szt. Mária, Csaba
7 Sz	Szt. Apollónia, Bene
8 Cs	Szt. Edgár, Ellák, Eperke
9 P	Szt. Veronika, Hajnalka, Lukács
10 Sz	Szt. Engelbert, Amália, Ulrika
11 V	Evközi 15. vasárnap † Szt. Benedek, Európa védőszentje, Nóra, Lili
12 H	Szt. Eleonóra, Izabella, Dalma
13 K	Szt. Jenő, Szt. Henrik
14 Sz	Lelliszi Szt. Kamil, Örs, Stella
15 Cs	Szt. Bonaventura, Roland
16 P	Kármeli-i Boldogasszony, Irma
17 Sz	Szt. András, Szt. Elek, Endre
18 V	Evközi 16. vasárnap † Szt. Hedvig, Szt. Frigyes
19 H	Szt. Emília
20 K	Szt. Illés, Szt. Margareta, Eliána
21 Sz	Brindisi Szt. Lőrinc, Szt. Dániel
22 Cs	Szt. Mária Magdolna, Magda
23 P	Szt. Brigitta, Lenke
24 Sz	Szt. Kinga, Szt. Krisztina, Kincső
25 V	Evközi 17. vasárnap † id. Szt. Jakab ap., Szt. Kristóf
26 H	Szt. Joakim, Szt. Anna, Anikó
27 K	Szt. Natália, Szt. Olga, Szt. Rudolf
28 Sz	Szt. Ince, Szabolcs, Győző
29 Cs	Szt. Márta, Szt. Flóra
30 P	Aranyasszony Szt. Péter, Szt. Judit
31 Sz	Loyolai Szt. Ignác, Oszkár

AUGUSZTUS

1 V	Evközi 18. vasárnap † Ligouri Szt. Alfonz, Boglárka
2 H	Porciunkulai búcsú, Lehel
3 K	Szt. Lídia, Szt. Hermina, Kamélia
4 Sz	Vianney Szt. János, Domonkos
5 Cs	Havas Boldogasszony, Szt. Krisztina
6 P	Urunk színeváltása
7 Sz	Szt. Berta
8 V	Szt. II. Sixtus pp., Ibolya
9 H	Evközi 19. vasárnap † Szt. Domonkos, László
10 K	Szt. Román, Emőd
11 Sz	Szt. Lőrinc, Szt. Blanka, Csilla
12 Cs	Szt. Klára, Szt. Zsuzsanna, Tibor
13 P	Szt. Hilária, Diána
14 Sz	XI. Ince pp., Szt. Ipoly
15 V	Szt. Maximilian Kolbe
16 H	Nagyboldogasszony ünnepe † (Evközi 20. vasárnap) Mária
17 K	Szt. Ábrahám, Szt. Rókus
18 Sz	Szt. Jácint, Réka, Hetény
19 Cs	Szt. Ilona, Szt. Rajnald
20 P	Szt. Emília, Szt. Marián, Huba
21 Sz	Szt. István király Szt. Bernát
22 V	Szt. X. Piusz pp., Szt. Sámuel
23 H	Evközi 21. vasárnap † Szűz Mária, a Világ Királynője
24 K	Szt. Bertalan ap., Aliz, Detre
25 Sz	Szt. Lajos kir., Szt. Patrícia
26 Cs	Szt. Natália, Izsó, Zsófia
27 P	Szt. Mónika, Szt. Gáspár
28 Sz	Szt. Agoston, Szt. Mózes
29 V	Evközi 22. vasárnap † Ker. Szt. János vért., Szt. Beatrix
30 H	Szt. Félix, Szt. Rózsa, Leticia
31 K	Szt. Anasztáz, Bella, Erika

SEPTEMBER

1 Sz	Szt. Egyed, Szt. Noémi, Tamara
2 Cs	Szt. István, Szt. Renáta, Ingrid, Rebeka
3 P	Nagy Szt. Gergely pp., Szt. Hilda
4 Sz	Szt. Ida, Szt. Rozália, Szt. Róza
5 V	Evközi 23. vasárnap † Szt. Lőrinc, Szt. Viktor, Ofélia
6 H	Szt. Zakariás, Szt. Beáta
7 K	Kassai sz. vértanúk, Szt. Regina
8 Sz	Kisboldogasszony Mária, Adrienn
9 Cs	Szt. Ádám, Kláver Szt. Péter
10 P	Tolentínói Szt. Miklós, Nikolett
11 Sz	Szt. Jácint, Helga, Teodóra
12 V	Evközi 24. vasárnap † Szűz Mária szent neve, Irma
13 H	Aranyasszony Szt. János, Szt. Kornél
14 K	Szt. Kereszt felmagasztalása Szeréna
15 Sz	Fájdalmas Anya ünnepe, Enikő
16 Cs	Szt. Ciprián, Szt. Edit
17 P	Bell. Szt. Róbert, Szt. Zsófia
18 Sz	Kupertinói Szt. József, Diána
19 V	Evközi 25. vasárnap † Szt. Januárusz, Szabolcs, Vilhelmina
20 H	Koreai sz. vértanúk, Friderika
21 K	Szt. Máté ap., Szt. Jónás
22 Sz	Vill. Szt. Tamás, Szt. Mór
23 Cs	Szt. Linusz pp., Szt. Tekla, Ila
24 P	Szt. Gellért, Mercédesz, Gerda
25 Sz	Szt. Eufrozina, Kende
26 V	Evközi 26. vasárnap † Szt. Kozma és Damján vtk., Szt. Jusztina
27 H	Páli Szt. Vince, Szt. Adalbert
28 K	Szt. Salamon, Szt. Vencel
29 Sz	Szt. Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30 Cs	Szt. Jeromos, Honória, Hunor

II. János Pál pápa

Szent Péter 264. utóda - 1978-2005

Évszázadok óta csak olasz pápája volt az Egyháznak. Az ő megválasztása megszakította ezt a sort. Teljesen új stílust hozott az Egyház vezetésébe. A pápa népszerű lett az egész világon. A világsajtó általában ellenkezéssel fogadta intézkedéseit, bizonyos idő után azonban mégis elismerték, hogy a pápának igaza van. Ellenségei meg akarták öletni, merényletet követtek el ellene. De a Szűzanya megőrizte őt az Egyháznak. Népszerűségét mutatja, hogy temetése alkalmával a város annyira zsúfolt volt, hogy a temetésére igyekvők sorának vége huszonöt km-re volt Rómától.

OKTÓBER	
1 P	Lisieux-i Kis Szent Teréz, Malvin
2 Sz	Szt. Örzöangyalok, Petra, Őrs
3 V	Évközi 27. vasárnap † Szt. Évald, Helga
4 H	Assisi Szt. Ferenc, Hajnalka
5 K	Szt. Placid, Szt. Aurél, Szt. Attila
6 Sz	Szt. Brúnó, Szt. Renáta, Renátó
7 Cs	Rózsafüzér Királynője, Amália
8 P	Magyarok Nagyasszonya Szt. Benedikta, Koppány
9 Sz	Szt. Dénes, Leonardi Szt. János
10 V	Évközi 28. vasárnap † Szt. Ferenc, Gedeon
11 H	Placida, Etel, Brigitta, Gitta
12 K	Szt. Edvin, Miksa, Rezső
13 Sz	Szt. Kálmán, Szt. Edvárd, Szt. Ede
14 Cs	Szt. I. Kallixtus pp., Szt. Helén
15 P	Avilai Szt. Teréz, Aranka
16 Sz	Alacogue Szt. Margit, Szt. Hedvig
17 V	Évközi 29. vasárnap † Antiochiai Szt. Ignác, Szt. Rudolf
18 H	Szt. Lukács evang., Szt. Juszusz
19 K	Brébeuf Szt. János, Keresztes Szt. Pál, Nándor
20 Sz	Szt. Vendel, Szt. Kleopátra
21 Cs	Szt. Orsolya, Szt. Celina, Zsolt
22 P	Szt. Szalóme, Kordélia, Előd
23 Sz	Nemzeti ünnep
24 V	Évközi 30. vasárnap † Szt. Salamon, Claret Szt. Antal
25 H	Pécsi B. Mór, Szt. Blanka, Bianka
26 K	Szt. Armand, Dömötör, Őrs
27 Sz	Szt. Szabina, Antonietta
28 Cs	Szt. Simon és Szt. Júdás Tádé apk.
29 P	Melinda, Nárcisz, Őzike
30 Sz	Szt. Alfonz, Szt. Zenóbia
31 V	Évközi 31. vasárnap † Szt. Wolfgang, Farkas, Rodrigó

NOVEMBER	
1 H	Mindenszentek ünnepe. Marianna
2 K	Halottak napja. Szt. Achilles
3 Sz	Porres Szt. Márton, Szt. Szilvia, Győző
4 Cs	Borromeo Szt. Károly, Karola
5 P	Szt. Imre, Tétény, Szt. Zakariás *
6 Sz	Szt. Krisztina, Lénárd
7 V	Évközi 32. vasárnap † Szt. Ernő, Szt. Florentin, Rezső
8 H	Szt. Gottfrid, Kolos, Zsombor
9 K	Lateráni bazilika felsz., Tivadar
10 Sz	Nagy Szt. Leó pp., Avellinói Szt. András, Réka
11 Cs	Szt. Márton, Atád, Tódor
12 P	Szt. Jozafát, Jónás, Renátó
13 Sz	Magyar szentek és boldogok Szt. Szaniszló, Szt. Szilvia
14 V	Évközi 33. vasárnap † Klementina, Huba, Vanda, Aliz
15 H	Nagy Szt. Albert, Lipót
16 K	Skóciai Szt. Margit, Ödön
17 Sz	Szt. Dénes, Szt. Hilda, Szt. Viktória, Hortenzia, Gergő
18 Cs	Római bazilikák búcsúja. Szt. Jenő
19 P	Árpád-házi Szt. Erzsébet, Zsóka
20 Sz	Bódog, Ödön, Zsolt
21 V	Krisztus Király ünnepe † Szt. Mária bemutatása, Szt. Olivér
22 H	Szt. Cecília, Szt. Filemon
23 K	Szt. Kelemen, Szt. Kolumbán
24 Sz	Vietnami szt. vértanúk, Szt. Emma, Szt. Flóra, Virág
25 Cs	Alexandriai Szt. Katalin, Liza
26 P	Szt. Konrád, Szt. Viktória, Lénárd
27 Sz	Szt. Virgil, Virginia
28 V	Advent 1. vasárnapja † Marchiai Szt. Jakab, Stefánia
29 H	Szt. Filoména, Ilma, Taksony
30 K	Szt. András ap., Andrea, Andor

DECEMBER	
1 Sz	Szt. Blanka, Szt. Natália, Elza
2 Cs	Melinda, Aranka, Vivien
3 P	Xavéri Szt. Ferenc, Olivia *
4 Sz	Dam. Szt. János, Szt. Borbála
5 V	Advent 2. vasárnapja † Vilma, Csaba, Sebé
6 H	Szt. Miklós, Csinszka
7 K	Szt. Ambrus, Ambrózia
8 Sz	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe Mária, Emőke
9 Cs	Szt. Valéria, Szt. Natália
10 P	Livia, Loretta, Szt. Judit
11 Sz	Szt. Damazusz pp., Árpád
12 V	Advent 3. vasárnapja † Chantal Szt. Johanna Franciska, Gabriella
13 H	Szt. Lúcia, Luca, Otília
14 K	Keresztes Szt. János, Szt. Bertold, Szilárd
15 Sz	Szt. Valér, Detre
16 Cs	Etelka, Szt. Adelaide
17 P	Szt. Lázár, Szt. Olimpia
18 Sz	Szt. Gracián, Augustus
19 V	Advent 4. vasárnapja † Szt. Anasztáz, Szt. Viola
20 H	Szt. Teofil, Szt. Liberátusz
21 K	Kaniziusz Szt. Péter, Tamás
22 Sz	Szt. Flórián, Szt. Zénó
23 Cs	Kenty Szt. János, Szt. Viktória
24 P	Ádám és Éva, Szt. Adél
25 Sz	Karácsony, Jézus születése † Szt. Anasztázia, Eugénia
26 V	Szent Család ünnepe † Kar. 2. napja. Szt. István első vt.
27 H	Szt. János ap., Szt. Teodor
28 K	Aprószentek ünnepe. Szt. Kamilla
29 Sz	Becket Szt. Tamás, Tamara
30 Cs	Szt. Libériusz, Hunor, Dávid
31 P	Szt. Szilveszter pp., Szt. Donáta

Istentől áldott, békés ünnepeket!